

ПИТАКЪС ЛОР

АЗ СЪМ
НОМЕР
ЧЕТИРИ

Залозите са високи –
трима от неговия виг
вече са мъртви.
Той е следващият.

Colibri

ПИТАКЪС ЛОР АЗ СЪМ НОМЕР ЧЕТИРИ

Превод: Лилия Трендафилова

chitanka.info

Джон прилича на обикновен тийнейджър, но не се подлъгвайте по външността му. Той крие дълбока тайна, която не може да сподели и с най-близките си приятели. Тайна, която му е трудно да издаде дори пред момичето, в което е влюбен. Джон трябва да оцелее на всяка цена, защото от неговата съдба зависи бъдещето на две планети — Лориен, райското кътче в космоса, от което той идва, и Земята. Залозите са високи — трима от неговия вид вече са мъртви. Джон е номер четири. Той е следващият.

Зад псевдонима Питакъс Лор се крият двама души — вече утвърдилият се автор Джеймс Фрей и дебютиращият Джоуби Хюз. Фрей е натрупал в биографията си три бестселъра, но на българският книжен пазар се появява за пръв път едва сега с „Аз съм номер четири“, книга първа от „Заветите на Лориен“. Трилърът, който стига до седмо място в класацията на „Ню Йорк Таймс“ за най-продавани книги, пък е първи проект за Хюз, завършил творческо писане в Колумбийския университет. В момента двамата писатели работят по останалите пет книги от предвидената сай-фай сексталогия, които ще излизат и на голям екран. Продуцент на филма „Аз съм номер четири“ е не друг, а легендата в киноиндустрията Майкъл Бей, режисьор е Ди Джей Карузо, а в главните роли ще видим звезди като Алекс Петифър, Тимъти Олифант, Тереса Палмър.

Събитията в тази книга са реални.

Имената и местата са променени заради сигурността на жителите на Лориен Шест, които все още се укриват.

Приемете това като първо предупреждение.

Съществуват и други цивилизации.

Някои от тях се опитват да ви унищожат.

Вратата започва да се тресе, паянтова е, направена от бамбукови пръчки, завързани с опърпан канап. Разтърсването е съвсем леко и спира почти веднага. Те надигат глави и се заслушват, едно четиринадесетгодишно момче и един петдесетгодишен мъж, когото всички смятат за негов баща, но той е роден край друга джунгла на друга планета, на стотици светлинни години оттук. Двамата лежат голи до кръста в противоположните краища на колибата, а над всяко легло има мрежа за комари. Чуват пукот в далечината, който звучи сякаш някакво животно е счупило клон на дърво, но силата на шума по-скоро говори, че цялото дърво е било пречупено.

— Какво беше това? — пита момчето.

— Шшт — отговаря мъжът.

Чуват цвъртенето на насекомите, нищо повече. Мъжът прехвърля краката си от страни на леглото, когато тресенето започва отново. Сега то е по-дълго и по-настойтелно, последвано от нов пукот, този път по-наблизо. Мъжът се изправя и отива бавно до вратата. Тишина. Поема си дълбоко въздух и приближава ръката си сантиметър по сантиметър до резето. Момчето се надига в леглото.

— Не — прошепва мъжът и в този момент острието на меч, дълъг и сияещ, изработен от лъскав бял метал, който не може да се намери на Земята, пронизва вратата и потъва надълбоко в гърдите на мъжа. Три сантиметра от него изскачат откъм гърба му, а след това острието бива издърпано бързо навън. Мъжът простенва. Момчето го гледа с отворена уста. Мъжът успява да си поеме дъх още веднъж и промълвява една-единствена дума: „Бягай“. Пада безжизнен на пода.

Момчето скача от леглото и се втурва навън, разбивайки задната стена. Не си прави труда да използва вратата или прозореца, а буквално се затичва през стената, която се разкъсва на две, сякаш е от хартия, въпреки че е направена от здрав, твърд африкански махагон. Врязва се в мрака на Конго, прескача дървета, тича със скорост около сто километра в час. Зрението и слухът му надвишават човешките. Заобикаля стволите, пробива си път между сплетените лиани, прелита над бързеите с един скок. Тежки стъпки го следват по петите и го приближават с всяка изминала секунда. Преследвачите му също имат дарби. И носят нещо със себе си. Нещо, за което той е чувал само да се загатва, нещо, което не е вярвал, че ще види някога на Земята.

Пукотът го приближава. Момчето дочува нисък, дълбок рев. Знае, че каквото и да идва зад него, то набира скорост. Вижда пролом в джунглата напред. Когато стига до мястото, пред очите му се разкрива огромна клисура, стотина метра на ширина и още толкова на дълбочина, на дъното на която тече река. Бреговете ѝ са покрити с грамадни обли камъни. Камъни, които биха го натрошили, ако падне върху тях. Единственият му шанс е да се добере до отсрещната страна на пролома. Има малко пространство, за да се засили, и един-единствен опит. Един опит, за да спаси живота си. Дори за него — или за когото и да било от другите като него на Земята — скокът е почти невъзможен. Връщането назад, падането долу или опитът да се пребори с тях означава сигурна смърт. Може да пробва само веднъж.

Зад него се чува оглушителен рев. Те са на девет-десет метра. Той прави пет крачки назад, затичва се — и точно преди ръба се отгласква и полита над клисурата. Във въздуха е около три или четири секунди. Изкрещява, ръцете му са изпънати напред и очакват безопасността или края. Пада на земята и се премята напред, докато се спира в една секвоя. Усмива се. Не може да повярва, че е успял, че ще оцелее. Не иска да го видят, а и знае, че трябва да се отдалечи колкото се може по-далече от тях, така че се изправя. Ще трябва да продължи да тича.

Той свърва към джунглата. В момента, в който го прави, една огромна ръка се увива около гърлото му. Повдига го от земята. Той се бори, рита, опитва се да се отскубне, но знае, че е безполезно, че всичко свършва тук. Трябваше да се досети, че щом са го намерили, ще го чакат от двете страни на реката. Могадорианецът го повдига така, че да види гърдите на момчето, да види амулета, който виси на врата му и който само той и тези от неговия вид могат да носят. Откъсва го, прибира го някъде в дългото си черно наметало и когато ръката му се показва отново, в нея блести мечът от сияещ бял метал. Момчето се вглежда в дълбоките, раздалечени, безчувствени черни очи на могадорианеца и проговаря.

— Заветите са живи. Другите като мен ще се намерят помежду си и когато бъдат готови, ще ви унищожат.

Могадорианецът се изсвива с противен подигравателен смях. Вдига меча, единственото оръжие във Вселената, способно да разбие заклинанието, което до онзи ден е предпазвало момчето и все още

предпазва останалите. И насочено към небето, острието лумва със сребърен пламък, сякаш се съживява, предчувства мисията си и гримасничи в очакване. И когато се спуска надолу като парабола от светлина, разсичаща мрака на джунглата, момчето все още вярва, че някаква частица от него ще оцелее и ще успее да се прибере у дома. Затваря очи точно преди мечът да удари. И всичко свършва.

ГЛАВА 1

В началото бяхме деветима. Когато напуснахме, бяхме толкова малки, че вече почти нищо не помним.

Почти.

Казвали са ми, че земята се разтърсвала из основи, че небето било изпълнено със светлини и експлозии. Били сме в онзи двуседмичен период на годината, когато двете луни застават на срещуположните страни на хоризонта — време на празненства и веселие. Първоначално експлозиите били взети за фойерверки. Погрешно. Било топло, лек ветрец духал откъм водата. Винаги споменават за времето. Било топло. Имало лек ветрец. Така и не разбрах какво толкова важно има в това.

Моят най-ясен спомен от този ден е от баба — как тя изглеждаше тогава. Беше тъжна и се суетеше напред-назад. В очите ѝ проблясваха сълзи. Дядо се извисяваше иззад рамото ѝ. Спомням си как очилата му събираха светлината от небето. Имаше прегръдки. Всеки от тях каза някакви думи. Не си спомням какви. Това измъчва съзнанието ми повече от всичко друго.

Отне ни година, за да стигнем дотук. Бях на пет, когато пристигнахме. Трябваше да се приобщим към тукашната култура и така да изчакаме до деня, в който Лориен щеше да бъде достатъчно възстановена, за да се върнем обратно на нея. Ние деветимата трябваше да се разпръснем и всеки да поеме по своя път. За колко време, никой нямаше представа. Все още не знаем. Никой от тях не знае къде съм аз, нито пък аз знам къде са те или как изглеждат сега. Така заклинанието, което ни направиха, когато напуснахме, продължава да ни предпазва — заклинание, което ни гарантира, че може да бъдем убити само по реда на номерата си, стига да стоим разделени. Ако се съберем, силата му изчезва.

Когато някой от нас бъде издирен и убит, около десния глезен на тези, които са останали живи, се сключва по един кръгъл белег. А откакто ни направиха лориенското заклинание, на левия си глезен

всички носим и по един друг малък белег, който отговаря на личния ни амулет. Кръглите белези също са част от заклинанието. Система, която ни предупреждава за положението ни спрямо останалите, така че да знаем кога ще тръгнат след нас. Първият белег се появи, когато бях на девет. Събуди ме от сън, докато прогаряше обръча си в кожата ми. Живеехме в Аризона, в малко погранично градче близо до Мексико. Събудих се с крясъци посред нощ от силната болка, агонизирах и в ужас наблюдавах как се отпечатва върху плътта ми. Това беше първият знак, че могодорианците най-накрая са ни открили на Земята, както и първият знак, че сме в опасност. Допреди да се появи белегът, вече почти бях убедил сам себе си, че спомените ми са грешни, че това, което Анри ми бе разказал, е невярно. Искях да бъда нормално хлапе, което живее нормален живот, но тогава разбрах без каквото и да било съмнение или спор, че не съм такъв. На другия ден се преместихме в Минесота.

Вторият белег се появи, когато бях на дванадесет. Бях на училище в Колорадо и участвах в конкурс за правопис. Веднага щом започна болката, разбрах какво се случва, какво се е случило с номер две. Болката беше мъчителна, но този път поносима. Щях да остана на сцената, но топлината подпали чорапа ми. Учителят, който провеждаше състезанието, ме напръска с пожарогасител и на бърза ръка ме откара в болницата. Докторът в спешното отделение откри първия ми белег и се обади в полицията. Когато Анри дойде, те заплашиха, че ще го арестуват за насилие над дете. Но понеже той въобще не беше около мен, когато вторият ми белег се появи, трябваше да го пуснат. Качихме се в колата и потеглихме, този път към Мейн. Оставихме всичко, което имахме, освен Лориенския сандък, който Анри вземаше с нас при всяко преместване. При всичките двадесет и едно досега.

Третият белег се появи преди час. Седях на понтонна лодка, която принадлежеше на родителите на най-популярното дете в училище и без тяхно знание той си беше направил парти на борда. До този момент не съм бил канен на нито един от купоните на съучениците ми. Държах се настрана, защото знаех, че във всеки един момент може да ни се наложи да напуснем. Но в продължение на две години имаше затишие. Анри не бе забелязал нищо по новините, което да доведе могодорианците до някого от нас или да ни подсказе, че са

ни надушили. Така че си намерих няколко приятели. А един от тях ме запозна с момчето, което вдигаше купона. Всички се срещнахме на един док. Имаше три хладилни чанти, малко музика, момичета, на които се бях възхищавал отдалече, но които така и не бях заговорил, въпреки че ми се искаше. Потеглихме от дока и навлязохме около километър навътре в Мексиканския залив. Седях на ръба на лодката с крака във водата и си говорех с едно симпатично тъмнокосо, синеоко момиче на име Тара, когато усетих, че се появява. Водата около крака ми закипя, а малко над глезена ми се появи сияние, там където белегът се прогаряше. Третият от лориенските символи, третото предупреждение. Тара се разпищя и хората се скупчиха около мен. Знаех, че няма как да го обясня. И знаех, че ще трябва да напуснем веднага.

Залозите станаха по-високи сега. Бяха намерили номер три, където и да се намираше той или тя, и номер три беше мъртъв. Така че успокоих Тара, целунах я по бузата и ѝ казах, че ми е било приятно да се запознаем и че ѝ пожелавам да изживее един прекрасен дълъг живот. Гмурнах се през борда и заплувах през цялото време под водата, ако не се брои едно вдишване някъде по средата на пътя, с цялата бързина, на която бях способен, докато не достигнах брега. Хукнах покрай магистралата зад редицата от дървета, като се движех със скоростта на която и да е от колите. Когато се прибрах вкъщи, Анри беше пред таблото от скенери и монитори, които използваше, за да проучва новините по света и да следи полицейската активност в района ни. Досети се, без да кажа и дума, но все пак повдигна мокрия ми крачол, за да види белезите.

* * *

В началото бяхме група от деветима.

Трима ги няма, мъртви са.

Останахме шестима.

Те ни преследват и няма да спрат, докато не убият всички ни.

Аз съм номер четири.

Знам, че съм следващия.

ГЛАВА 2

Стоя по средата на алеята и гледам нагоре към къщата. Тя е светлорозова, почти кремава. Издигната е върху дървени подпори на три метра от земята. Пред къщата се полюшва палмово дърво. Зад нея има кей, който влиза на двадесетина метра навътре във водите на Мексиканския залив. Ако къщата беше половин километър по на юг, кеят щеше да бъде в Атлантическия океан.

Анри излиза и носи последните кашони, някои от които така и не разопаковахме след последното си преместване. Заклучва вратата и пуска ключовете в отвора на пощата до нея. Два часът през нощта е. Носи къси панталони в цвят каки и черна блуза с якичка. Има силен тен и с тази небръсната физиономия изглежда доста окаян. Той също страда от това, че напускаме. Хвърля последните кашони отзад на пикапа при останалите ни неща.

— Това е всичко — казва той.

Кимвам. Стоим, гледаме нагоре към къщата и слушаме как вятърът свисти през листата на палмата. В ръката си държа плик с целина.

— Това място ще ми липсва — казвам. — Дори повече от предишните.

— На мен също.

— Време ли е да горим?

— Да. Ти ли ще го направиш, или искаш аз?

— Аз ще го направя.

Анри изважда портфейла си и го пуска на земята. Аз изваждам моя и правя същото. Той отива до пикапа и се връща с паспорти, свидетелства за раждане, карти за социално осигуряване, чекови книжки, кредитни и банкови карти и ги хвърля на земята. Всичките ни документи за самоличност са тук, всичките до един фалшифицирани и изфабрикувани. Вземам от пикапа малката туба с бензин, която държим за спешни случаи. Изливам я върху купчинката. Сегашното ми име е Даниел Джоунс. Моята история е, че съм израснал в Калифорния

и съм се преместил тук заради работата на баща ми като компютърен програмист. Скоро Даниел Джоунс ще изчезне. Паля клечка кибрит, пускам я и купчината лумва. Край на още един от животите ми. Както винаги Анри и аз стоим и гледаме огъня. Чао, Даниел Джоунс, мисля си, беше ми приятно. Когато огънят догаря, Анри ме поглежда.

— Трябва да тръгваме.

— Знам.

— Тези острови поначало не бяха безопасни. Прекалено трудно е да ги напуснеш бързо, прекалено трудно е да избягаш от тях. Глупаво беше въобще да идваме.

Кимвам. Прав е и това ми е ясно. Но все пак не ми се тръгва. Дойдохме тук, защото аз така исках и Анри за пръв път ме остави да избира къде да отидем. Тук сме от девет месеца и това е най-дългият период от време, в който сме се задържали някъде, откакто напуснахме Лориен. Ще ми липсват слънцето и топлината. Ще ми липсва геконът, който ме гледа от стената всяка сутрин, докато закузвам. Въпреки че геконите в Южна Флорида са буквално милиони, заклевам се, че точно този ме следваше до училище и като че ли беше навсякъде, където отида. Ще ми липсват бурите, които сякаш връхлитаха от нищото, съвършената тишина в ранните сутрешни часове, преди рибарките да долетят. Ще ми липсват делфините, които понякога се хранят по залез слънце. Ще ми липсва дори миризмата на сира от гниещите водорасли в долната част на брега и начинът, по който изпълва къщата и прониква в сънищата ни, докато спим.

— Разкарай целината, а аз ще те чакам в пикапа — казва Анри.
— И да вървим.

Влизам в гъсталак от дървета отдясно на пикапа. Там вече ме чакат три малки елена. Изсипвам целината от плика в краката им, клякам и ги погалвам един след друг. Те ми позволяват, отдавна са преодолели плашливостта си. Един от тях надига глава и ме поглежда. Тъмни, празни очи се вторачват в мен. Имам едва ли не чувството, че ми предава нещо. Тръпки минават по гръбнака ми. Той свежда глава и продължава да яде.

— Късмет, малки приятелчета — казвам, отивам до пикапа и се качвам на седалката до шофьора.

Наблюдаваме как къщата се смалява в страничните огледала до момент, в който излизаме на главния път и тя изчезва. Събота е. Чудя

се, какво ли става на купона без мен. Какво ли си говорят за начина, по който се махнах, и какво ще си кажат в понеделник, когато не се появя в училище. Ще ми се да можех да се сбогувам. Никога повече няма да видя когото и да било от тукашните си познати. И те никога няма да разберат какво съм или защо напуснах. След няколко месеца или може би седмици вероятно никой от тях повече няма да се сети за мен.

Преди да излезем на магистралата, Анри спира, за да зареди пикапа. Докато се занимава с колонката, аз започвам да преглеждам атласа, който той държи по средата на общата предна седалка. Не се разделяме с атласа, откакто пристигнахме на тази планета. По него са нарисувани линии към и от всяко място, на което някога сме живели. На този етап линиите вече кръстосват целите Съединени щати. Знаем, че трябва да се отървем от него, но той всъщност е единствената частица, която обединява нашия живот досега. Обикновените хора си имат снимки, видеоклипове и дневници; ние имаме всичко на всичко този атлас. Вземам го, за да го прегледам, и виждам, че Анри е начертал нова линия — от Флорида до Охайо. Досега сме живели в двадесет и един щата, но никога там. Като се замисля за Охайо в главата ми изникват разни крави, царица и приветливи хора. Знаем, че на регистрационните им табели пише **В СЪРЦЕТО НА ВСИЧКО**. Какво е това „всичко“, нямам представа, но явно ще разбере.

Анри се връща в пикапа. Купил е две газирани напитки и пакетче чипс. Потегля и се насочва към магистрала 1, която ще ни отведе на север. Посяга към атласа.

— Мислиш ли, че има хора в Охайо? — шегувам се аз.

Той се изсмива.

— Трябва да има някакви. Току-виж ни излязъл късметът и открием коли там, пък дори и телевизия.

Кимвам. Може би няма да е толкова лошо, колкото си го представям.

— Какво мислиш за името Джон Смит? — питам аз.

— На това ли се спря?

— Мисля, че да — казвам. — Никога досега не съм бил Джон или Смит.

— От това по-обикновено не може да има. Тогава бих казал, приятно ми е да се запознаем, г-н Смит.

Усмихвам се.

— Да, мисля, че Джон Смит ми харесва.

— Тогава ще ти направя документите, когато спрем някъде.

Два километра по-късно вече сме излезли от острова и пътуваме по моста. Водите преминават под нас. Те са спокойни и лунната светлина блещука по малките им вълнички, като оцветява гребените им в бяло. Отдясно е океанът, отляво е заливът; всъщност водата е една и съща, но е с две различни имена. Усещам в себе си порив да заплача, но не го правя. Не съм тъжен от това, че напускам Флорида, но просто се уморих да бягам. Уморих се да си измислям ново име на всеки шест месеца. Уморих се от нови къщи, нови училища. Чудя се дали някога ще можем да спрем.

ГЛАВА 3

Спираме за храна, бензин и нови телефони. Отиваме до една бензиностанция, където изяждаме по едно руло „Стефани“ и макарони с кашкавал. Те са сред малкото неща, които Анри признава за по-вкусни от всичко друго, което е ял на Лориен. Докато се храним, той прави новите ни документи на лаптопа си, като използва новите ни имена. Ще ги принтира, когато пристигнем, и оттам нататък всеки ще ни приема за тези, за които се представяме.

— Сигурен ли си за Джон Смит? — пита той.

— Да.

— Роден си в Тускалуза, Алабама.

Разсмивам се.

— Това пък откъде ти дойде?

Той се усмихва и прави знак към две жени, които седят на няколко сепарета от нас. И двете са адски привлекателни. Едната носи тениска, на която пише „В Тускалуза го правим по-добре“.

— И точно там отиваме сега — казва той.

— Колкото и извратено да звучи, надявам се да останем в Охайо за по-дълго.

— Наистина. Харесва ти мисълта за Охайо?

— Харесва ми мисълта да си намеря някакви приятели, да ходя на едно и също училище повече от няколко месеца, може би даже да имам живот. Това го започнах още във Флорида. Беше някак страхотно и за пръв път, откакто сме на Земята, се почувствах почти нормален. Искам да си намеря някое място и да остана на това някое място.

Анри изглежда замислен.

— Днес поглеждал ли си белезите?

— Не, защо?

— Защото тук не става въпрос за теб. Става въпрос за оцеляването на расата ни, която беше почти изцяло заличена, и за това как да те задържим сред живите. Всеки път, когато някой от нас умре — всеки път, когато някой от вас, гардовете, умре, — нашите шансове

намаляват. Ти си номер четири; сега ти си на ред. Има цяла раса свирепи убийци, които те търсят под дърво и камък. Напускаме при първия знак за опасност и това няма да го обсъждам с теб.

Анри кара през цялото време. Ако се извадят почивките и правенето на новите документи, пътуването отнема около тридесет часа. Прекарвам повечето време в спане или над видеоиграта. Рефлексите ми са такива, че овладявам повечето игри много бързо. Мога да превъртя всяка максимум за около ден. Най ми харесват игрите с междупланетни войни в Космоса. Представям си, че съм отново на Лориен, че се боря с могодорианци, сека ги и ги правя на прах и пепел. Анри мисли, че това е странно, и се мъчи да ме отклони от игрите. Казва, че трябва да живеем в истинския свят, където войната и смъртта са реалност, а не наужким. Довършвам най-новата си игра и поглеждам нагоре. Уморих се да седя в пикапа. Часовникът на таблото показва 7:58. Прозявам се, разтърквам очи.

— Колко остава?

— Почти стигнахме — казва Анри.

Навън е тъмно, но на запад се вижда бледо сияние. Подминаваме ферми с коне и добитък, запустели полета, а след тях има дървета докъдето ти стига погледът. Това е точно каквото Анри искаше — тихо място, в което да останем незабелязани. Веднъж седмично той претърсва Интернет по шест, седем, осем часа без прекъсване, за да обнови списъка си със свободните къщи в страната, които пасват на критериите му: изолирани, в земеделски райони, с възможност да бъдат наети веднага. Каза ми, че само с четири опита — едно обаждане до Южна Дакота, едно до Ню Мексико и едно до Арканзас — е успял да наеме къщата, където отивахме да живеем.

Няколко минути по-късно виждаме нестройни светлини, които изписват името на града. Подминаваме табела с надпис:

ДОБРЕ ДОШЛИ В ПАРАДАЙС^[1], ОХАЙО!
ЖИТЕЛИ: 5243

— Уау! — казвам. — Това място е по-малко и от онова, в което живяхме в Монтана.

Анри се усмихва.

— За кого е рай този град според теб?

— За кравите може би? За плашилата?

Подминаваме стара бензиностанция, автомивка, гробище. Тогава започват къщите, къщи с дървена облицовка, разположени на около десетина метра една от друга. Украси за Все светии висят по прозорците на повечето от тях. Тротоар пресича малките дворчета и достига до входните врати. В центъра на градчето има кръгово кръстовище, а по средата му се извисява статуя на конник с меч в ръката. Анри спира. И двамата го поглеждаме и се засмиваме, но се смеем само защото се надяваме никога да не видим наоколо някого с меч. Анри продължава по кръговото и след като го минаваме, джипис системата ни казва да завием. Тръгваме на запад въвн от града.

Караме още шест километра, преди да свием наляво по някакъв път с дребен чакъл, после минаваме покрай открити ожънати полета, които вероятно са пълни с царевица през лятото, и накрая прекосяваме около километър и половина гъста гора. И тогава я откриваме, скрита сред избуялата растителност, ръждясала сребриста пощенска кутия, на която от едната страна е написано с черни букви „17 Олд Мил Роуд“.

— Най-близката къща е на три километра отук — казва той, отбивайки. Бурени са прорасли през дребния чакъл на алеята, която е покрита с дупки, пълни с червеникавокафява вода. Спира и гаси пикапа.

— Чия е тази кола? — питам аз, кимвайки към черния джип, зад който Анри току-що паркира.

— Предполагам, на агента по недвижими имоти.

Къщата се откроява на фона на дърветата. Тъмнината ѝ придава тайнствен вид, сякаш последният, който е живял тук, е напуснал изплашен или прогонен, или бягайки. Излизам от пикапа. Двигателят цъка и мога да усетя топлината, която излъчва. Вземам си раницата от багажника и оставам с нея в ръце.

— Какво ще кажеш? — пита Анри.

Къщата е едноетажна. Дървена. По-голямата част от бялата боя се е олюцила. Един от предните прозорци е счупен. Покривът е покрит с черни дъски, които изглеждат деформирани и паянтови. Три дървени стъпала водят до веранда, върху която се въргалят разнебитени столове. Самият двор е дълъг и обрасъл. Минало е много време, откакто тревата е била окосена за последно.

— Истински рай — казвам.

Тръгваме заедно към къщата. В този момент добре облечена руса жена някъде на възрастта на Анри излиза от вратата. Носи строг костюм и държи папка с клипборд, блекбърито ѝ виси защипано на колана. Тя се усмихва.

— Г-н Смит?

— Да — казва Анри.

— Аз съм Ани Харт, агентът от „Недвижими имоти Парадайс“. Говорихме по телефона. Опитах се да ви звънна по-рано, но телефонът ви, изглежда, беше изключен.

— Да, разбира се. За нещастие батерията падна по пътя за насам.

— Досадна работа наистина — казва тя, тръгва към нас и стиска ръката на Анри. Пита ме за името ми и аз ѝ го казвам, въпреки че се изкушавам както винаги да кажа просто „Четири“. Докато Анри подписва договора за наем, тя ме пита на колко години съм, и ми казва, че има дъщеря горе-долу на моята възраст, която учи в местното училище. Тя е много сърдечна, дружелюбна и е ясно, че обича да си бъбри. Анри ѝ връща договора и тримата влизаме в къщата.

Повечето мебели вътре са покрити с бели чаршафи. Върху онези, които не са, има дебел слой прах и мъртви насекоми. Мрежите на прозорците изглеждат чупливи на допир, а стените са облицовани с евтина ламперия от шперплат. Има две спални, скромна кухня с отровнозелен линолеум, една баня. Всекидневната е просторна и правоъгълна, разположена в предната част на къщата. В другия край има камина. Минавам напред и хвърлям раницата си на леглото в помалката стая. На стената виси огромен избледнял плакат на футболист в яркооранжев екип. Хванали са го, докато хвърля пас, и изглежда сякаш ще бъде смачкан от някакъв гигантски човек в екип в черно и златно. Пише „Бърни Косар, куотърбек, Кливлънд Браунс“.

— Ела да кажеш довиждане на г-жа Харт — провиква се Анри от всекидневната.

Г-жа Харт стои на вратата с Анри. Тя ми казва, че трябва да потърся дъщеря ѝ в училище и че бихме могли да станем приятели. Усмихвам се и казвам: да, би било хубаво. Веднага щом си тръгва, започваме да разопаковаме пикапа. В зависимост от това колко бързо напускаме дадено място, ние пътуваме или със съвсем малко багаж — тоест с дрехите на гърба ни, лаптопа на Анри и сложно резбования

Лориенски сандък, с който не се разделяме, — или успяваме да вземем няколко неща — обикновено допълнителните компютри на Анри и съоръженията, които използва, за да отцепи периметъра и да търси новини и събития в мрежата, които биха могли да бъдат свързани с нас. Сега идваме със сандъка, двата мощни компютъра, четири монитора и четири камери. Имаме и някакви дрехи, макар че повечето от тези, които носехме във Флорида, няма да бъдат подходящи за живота ни в Охайо. Анри отнася сандъка в стаята си и двамата прехвърляме цялото оборудване в мазето, където той ще го ползва далеч от погледите на посетителите. Веднага след като прибираме всичко вътре, той започва да монтира камерите и да включва мониторите.

— Няма да имаме интернет до сутринта. Но ако искаш да тръгнеш на училище от утре, мога да принтирам всичките ти нови документи.

— Ако остана, ще трябва ли да ти помагам с разчистването и дооправянето на това място?

— Да.

— Ще отида на училище — казвам.

— Тогава ще е по-добре да се напиш.

[1] Paradise (англ.) означава рай — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Още една нова самоличност, още едно ново училище. Толкова много съм ги сменял през годините, че вече им изгубих броя. Петнадесет? Двадесет? Винаги малко градче, малко училище, винаги се повтаря едно и също. Новите ученици привличат внимание. Понякога изпитвам съмнение към стратегията ни да се придържаме към малките градове, защото е трудно, почти невъзможно да останеш незабелязан. Но знам и основния аргумент на Анри: за *тях* също е невъзможно да останат незабелязани.

Училището е на пет километра от къщи. Анри ме закарва сутринта. По-малко е от повечето други, които съм посещавал, и представлява една невзрачна, едноетажна, продълговата и ниска сграда. Голяма рисунка с пират, стиснал нож между зъбите си, покрива външната стена до входа.

— Значи сега стана пират, а? — казва Анри до мен.

— Така изглежда — отговарям аз.

— Знаеш процедурата — казва той.

— Това не ми е първото родео.

— Не им показвай интелекта си. Ще ги накара да те намразят.

— През ум не ми минава да го направя.

— Не изпъквай и не привличай прекалено много внимание.

— Ще бъда просто мушица на стената.

— И не наранявай никого. Ти си много по-силен от тях.

— Знам.

— Най-важното, винаги бъди готов. Готов да си тръгнеш на момента. Какво носиш в раницата?

— Сушени плодове и ядки, достатъчни за пет дни. Резервни чорапи и термобельо. Дъждобран. Преносим джипиес. Нож, маскиран като химикалка.

— Без него да не излизаш — той си поема дълбоко въздух. — И се оглеждай за знаци. Тези дни ще се появят заветите ти. Скрий ги на всяка цена и ми се обади веднага.

— Знам, Анри.

— Тези дни, Джон — повтаря той. — Ако пръстите ти започнат да изчезват или пък да се носиш из въздуха, или да се тресеш с все сила, или да изгубиш контрол над мускулите си, или пък ако започнеш да чуваш гласове, когато никой наоколо не говори — каквото и да е, обаждаш се.

Потупвам раницата си.

— Телефонът ми е точно тук.

— Ще те чакам тук след училище. Успех там, хлапе — казва той.

Усмиввам му се. Той е на петдесет години, което значи, че е бил на четиридесет, когато сме пристигнали. Възрастта е направила прехода му по-труден. Той все още говори със силен лориенски акцент, който често бъркат с френския. Това беше добро алиби в началото, затова той се нарече Анри и си остана с това име оттогава, променяйки единствено фамилията си, за да пасва на моята.

— Хайде, отивам да превземам училището.

— Дръж се прилично.

Тръгвам към сградата. Както е при повечето гимназии, и тук има тълпи от момчета и момичета, които се размотават наоколо. Те са разделени на групички — спортягите и мажоретките, музикантите от училищния състав, помъкнали инструментите си, зубърите с техните очила, учебници и блекбърита, напушенияците, скупчени отстрани, забравили за всичките останали. Някакво момче, дългнесто и с дебели очила, стои само. Носи черна фланелка на НАСА и дънки и едва ли тежи повече от петдесет кило. Държи ръчен телескоп и изучава небето, което до голяма степен е затъмнено от облаци. Забелязвам и едно момиче, което снима, придвижвайки се с лекота от една групичка на друга. Тя е невероятно красива с правата си руса коса, която се спуска под раменете ѝ; има кожа с цвят на слонова кост, високи скули и нежни сини очи. Изглежда, всички я познават и я поздравяват и никой не възразява да го заснеме.

Тя ме вижда, усмихва се и ми махва. Чудя се защо, и се обръщам да видя дали няма някой зад мен. Има наистина — три хлапета, които обсъждат някакво домашно по математика, но никой друг. Обръщам се пак. Момичето тръгва към мен и ми се усмихва. Никога досега не съм виждал толкова красиво момиче, още по-малко пък съм говорил с такава и определено не ми се е случвало то да ми маха и да ми се

усмихва, сякаш сме приятели. Веднага ме хващат нервите и започвам да се изчервявам. Но си оставам и подозрителен, както са ме научили да бъда. С приближаването си тя вдига фотоапарата и започва да ме снима. Размахвам ръце, за да скрия лицето си. Тя снижава фотоапарата и се усмихва.

— Не се срамувай.

— Няма такова нещо. Просто се опитвам да предпазя обектива ти. Лицето ми може да го счупи.

Тя се размива.

— С тази намръщена физиономия може и да успее. Дай една усмивка.

Усмихвам се леко. Толкова съм нервен, имам чувството, че ще експлодирам. Усецам как вратът ми гори, как ръцете ми се сгорещават.

— Това не е истинска усмивка — казва тя шеговито. — Усмивката изисква да си покажеш зъбите.

Усмихвам се широко и тя снима. Обикновено не позволявам на никой да ме снима. Ако се появя после в Интернет или в някой вестник, откриването ми ще стане далеч по-лесно. В двата случая, когато това стана, Анри побесня, добра се до снимките и ги унищожи. Ако знаеше какво правя в момента, щях да си навлека големи неприятности. Само че не мога да се сдържа — това момиче е толкова хубаво и толкова чаровно. Докато ме снима, някакво куче идва към мен на бегот. Бигъл с увиснали светлокафяви уши, бели крачета и гърди, със стройно черно тяло. Той е измършавял и мръсен, сякаш е безстопанствен. Потърква се в крака ми, скимти, опитва се да привлече вниманието ми. Момичето решава, че това е много сладко, и ме кара да коленича, за да ме снима с кучето. Веднага щом започва да щрака с фотоапарата, то се дръпва назад. Всеки път, когато пробва отново, то се отдръпва още повече. Накрая тя се отказва и ми прави още няколко снимки. Кучето седи на десетина метра от нас и ни гледа.

— Познаваш ли това куче? — пита тя.

— Никога не съм го виждал.

— Определено те харесва. Ти си Джон, нали?

Тя си подава ръката.

— Да — казвам. — Откъде знаеш?

— Аз съм Сара Харт. Майка ми е вашият агент по недвижими имоти. Каза ми, че вероятно ще започнеш училище днес и че ще е

добре да те наглеждам. Ти си единственият нов ученик днес.

Разсмивам се.

— Да, срещнах майка ти. Много мила жена.

— Ще ми стиснеш ли ръката?

Тя стои срещу мен с протегнатата ръка. Усмиввам се и я поемам и това буквално е едно от най-великите усещания, които съм изпитвал.

— Ау! — казва тя.

— Какво?

— Ръката ти гори. И то яко, като че ли имаш температура или нещо такова.

— Едва ли.

Тя ме пуска.

— Може би просто си топлокръвен.

— Да, може би е това.

Звънецът бие в далечината и Сара ми обяснява, че това е предупредителният звънец. Имаме пет минути, за да стигнем за часа. Казваме си чао и я гледам как се отдалечава. Миг по-късно нещо ме удря отзад по лакътя. Обръщам се и виждам групичка футболисти, всичките със спортни якета, да профучават покрай мен. Един от тях ме гледа свирепо и аз разбирам, че той ме е ударил с раницата си, докато ме е подминавал. Съмнявам се да е било случайно и тръгвам след тях. Знам, че няма да направя нищо, въпреки че бих могъл. Просто не харесвам побойници. В този момент виждам, че и момчето с тениската на НАСА върви с мен.

— Знам, че си нов, така че ще те въведа в нещата — казва той.

— По кой въпрос? — питам.

— Това е Марк Джеймс. Тук той е голяма работа. Баща му е шерифът на града, а той е звездата на футболния отбор. Преди излизаше със Сара, когато тя беше мажоретка, но тя приключи с мажоретството и го заряза. Още не го е преживял. На твое място не бих се замесвал.

— Мерси.

Момчето избързва нататък. Отправлям се към кабинета на директора да се запиша за часове и да почвам. Обръщам се, за да видя дали кучето е още наоколо. Тук е, седи си на същото място и ме гледа.

Името на директора е г-н Харис. Той е дебел и почти изцяло плешив, ако не броим няколкото дълги кичура коса отстрани и отзад на

главата му. Шкембето му излиза над колана. Очите му са малки като мъниста, разположени прекалено близо едно до друго. Ухилва ми се през бюрото и сякаш усмивката му глътва очите.

— Значи си гимназист втора година от Санта Фе? — пита той.

Кимвам, казвам „да“, въпреки че никога не сме били в Санта Фе или дори в Ню Мексико. Проста лъжа, която да ни предпази от преследвачи.

— И какво те води в Охайо?

— Работата на баща ми.

Анри не ми е баща, но винаги казвам, че е, за да разсея подозренията. Истината е, че той е моят пазител, или както е прието да се казва на Земята — мой настойник. На Лориен има два вида жители: такива, които развиват завети — сили, които могат да бъдат абсолютно всякакви — от невидимост до способността да четеш мисли, от уменията да летиш до властта над стихии като огъня, вятъра или светкавиците. Тези със заветите се наричат гардове, а тези без — сепан или пазители. Аз съм един от гардовете. Анри е сепан. На всеки гард бива определен сепан още в най-ранна възраст. Сепаните ни помагат да разберем историята на нашата планета и да развием способностите си. Сепаните и гардовете — група, която да управлява планета, и друга, която да я защитава.

Г-н Харис кимва.

— И той какво работи?

— Писател е. Искаше да живее в малко, тихо градче, за да завърши това, над което работи — казвам аз и това е нашата стандартна версия за пред другите.

Г-н Харис кимва и присвива очи.

— Приличаш ми на силен младеж. Смяташ ли да спортуваш нещо тук?

— Ще ми се да можех. Но имам астма, сър — казвам аз обичайното си извинение, за да се предпазя от всякакви ситуации, които биха издали моята сила и бързина.

— Жалко наистина. Постоянно търсим способни спортисти за футболния отбор — казва той и хвърля поглед към етажерката на стената, върху която стои футболен трофей с гравирана миналогодишна дата.

— Спечелихме юношеския турнир — казва той и засиява от гордост.

Той се пресяга, издърпва два листа от картотеката до бюрото си и ми ги подава. Първият е училищната ми програма с няколко оставени празни места. Вторият е списък с наличните избираеми предмети. Избирам си предмети и ги попълвам и след това му подавам листовете. Той ми дръпва едно въведение и аз имам чувството, че ми говори часове наред, пояснявайки всеки малък детайл от всяка страница на ръководството за ученика. Първият звънец бие, после вторият. Когато най-накрая приключва, пита дали имам някакви въпроси. Казвам, че не.

— Отлично. Остават още тридесет минути от втория час, а ти си избрал астрономия с г-жа Бъртън. Тя е прекрасен учител, от най-добрите. Веднъж спечели наградата на щата, подписана от самия губернатор.

— Това е страхотно — казвам аз.

След като с мъка успявам да стана от стола, напускаме кабинета му и тръгваме по коридора. Обувките му потракват по току-що излъскания под. Въздухът мирише на свежа боя и препарат за почистване. Покрай стените са подредени шкафчета. Много от тях са покрити с флагчета на футболния отбор. Едва ли има повече от двадесет класни стаи в цялата сграда. Броя ги, докато ги подминаваме.

— Ето че стигнахме — казва г-н Харис. Протяга ръка. Стискам я. — Радваме се, че си при нас. Обичам да мисля за нас като за едно сплотено семейство. Щастлив съм да те приветствам с „добре дошъл“ в него.

— Благодаря ви — отговарям.

Той отваря вратата и си пъха главата в стаята. Чак тогава осъзнавам, че съм малко нервен, че ме обзема някаква замаяност. Десният ми крак трепери. Чувствам пърхане на пеперуди под лъжичката. Не разбирам защо. Едва ли е заради идеята, че ще вляза в първия си час. Правил съм го прекалено много пъти, за да усещам някакви нерви. Поемам си дълбоко въздух и се опитвам да се стегна.

— Г-жо Бъртън, извинявам се, че ви прекъсвам. Вашият нов ученик е тук.

— О, чудесно! Нека влезе — казва тя на висок глас, пълен с ентузиазъм.

Г-н Харис задържа вратата отворена и аз преминавам. Стаята е съвършен квадрат, запълнен с плюс-минус двадесет — двадесет и пет ученици, седнали на правоъгълни чинове с размерите на кухненски маси, по трима на чин. Всички са се вторачили в мен. Поглеждам ги, преди да обърна погледа си към г-жа Бъртън. Тя е на около шестдесет, носи розов вълнен пуловер и червени пластмасови очила, закачени на верижка около врата ѝ. Усмивва се широко, косата ѝ е прошарена и къдрава. Дланите ми са потни и усещам прилив на кръв в лицето си. Надявам се да не е червено. Г-н Харис затваря вратата.

— И как се казваш? — пита тя.

В притеснението си едва не казвам „Даниел Джоунс“, но се хващам навреме. Поемам си дълбоко въздух и казвам „Джон Смит“.

— Чудесно! А откъде си?

— Фл... — започвам аз, но се спирам, преди думата да се е материализирала напълно. — Санта Фе.

— Ученици, нека го приветстваме с едно топло посрещане.

Всички ръкопляскат. Г-жа Бъртън ми показва с жест да седна на празното място в средата на стаята между двама ученици. Изпитвам облекчение, че не ми зададе никакви други въпроси. Тя се обръща, за да се върне на бюрото си, а аз тръгвам между чиновете право към Марк Джеймс, който седи до Сара Харт. Докато минавам покрай него, той си подава крака навън и ме спъва. Губя равновесие, но оставам на крака. Подхилквания се процеждат из стаята. Г-жа Бъртън се обръща бързо и ме поглежда.

— Какво се случи? — пита.

Не ѝ отговарям, вместо това поглеждам свирепо към Марк. Всяко училище си има по един от тези — хулиган, побойник, както искате го наричайте, но такъв никога не ми се е изпречвал толкова бързо. Косата му е черна, цялата в гел, внимателно нагласена така, че да стърчи във всички посоки. Има прилежно оформени бакенбарди и набола брада. Гъсти вежди над чифт тъмни очи. От футболното му яке разбирам, че е трета година, а името му е избродирано в златен курсив над годината. Погледите ни остават впити, а от класа се чуват подигравателни дюдюкания.

Поглеждам към мястото си на три чина оттук и после отново към Марк. Бих могъл буквално да го пречупя на две, ако исках. Бих могъл да го запрата в друга държава. Ако тръгнеше да бяга с кола, бих могъл

да надбягам колата му и да я метна на върха на някое дърво. Но освен че това би било изключителна свръхреакция, думите на Анри кълтят в главата ми: „Не изпъквай и не привличай прекалено много внимание“. Знам, че трябва да последвам съвета му и да пренебрегна сегашната случка — така както винаги съм правил. В това ни бива — да се вписваме в обстановката и да живеем в сенките ѝ. Само че се чувствам леко странно, неспокойно и преди да размисля, въпросът е вече зададен.

— Искаш ли нещо? — питам.

Марк поглежда встрани и хвърля бърз поглед на стаята наоколо, намества се на стола и пак ме поглежда.

— За какво говориш? — пита той.

— Сложи си крака на пътя ми, докато минавах. И навън ме блъсна. Стори ми се, че искаш нещо.

— Какво става тук? — пита г-жа Бъртън зад мен. Обръщам се и я поглеждам през рамо.

— Нищо — казвам ѝ. Обръщам се пак към Марк. — Е?

Ръцете му се стягат около чина, но запазва мълчание. Продължаваме да се гледаме в очите, докато накрая той въздъхва и поглежда встрани.

— Така си и мислех — казвам надолу към него и си продължавам по пътя. Останалите ученици не знаят как да реагират и повечето от тях все още зяпат, когато сядам на мястото си между червенокосо момиче с лунички и пълно момче, което ме гледа със зинала уста.

Г-жа Бъртън се изправя пред класа. Изглежда малко нервирана, но след това се освобождава от чувството и ни разяснява защо има пръстени около Сатурн и как те са направени най-вече от ледени частици и прах. След време спирам да я слушам и почвам да оглеждам другите ученици. Изцяло нова група хора, които отново ще се опитвам да държа на разстояние. Винаги е трудно да намериш златната среда, да общуваш достатъчно с тях, колкото да останеш загадъчен, без обаче да се отчуждиш и пак да изпъкнеш. Вече се провалих тотално с днешната си задача.

Поемам си дълбоко въздух и издишвам бавно. Все още имам пеперуди в корема си, все още чувствам натрапчивото треперене на крака ми. Усещам ръцете си по-топли. Марк Джеймс седи на три чина пред мен. Обръща се веднъж и ме поглежда, а после прошепва нещо в

ухото на Сара. Тя се обръща. Изглежда готина, но фактът, че е излизала с него и седи до него, ме кара да се чудя. Усмивка ми се топло. Искан да ѝ отвърна на усмивката, но съм парализиран. Марк отново се опитва да ѝ прошепне нещо, но тя поклаща глава и го отблъсква. Слухът ми е много по-добър от човешкия, ако се концентрирам, но съм толкова развълнуван от усмивката ѝ, че не успявам. Ще ми се да можех да чуя какво си казват.

Свивам и разпускам ръцете си. Дланите ми са потни и започват да горят. Още едно дълбоко вдишване. Зрението ми се замъглява. Минават пет минути, после десет. Г-жа Бъртън все още говори, но не я чувам какво казва. Стисвам юмруци и ги разтварям отново. Докато го правя, дъхът ми се спира на гърлото. Дясната ми ръка излъчва бледа светлина. Поглеждам надолу към нея втрещен, смаян. След няколко секунди светлината засиява по-ярко.

Стисвам юмруци. Първоначалният ми страх е, че се е случило нещо с някого от останалите. Но какво би могло да се случи? Не могат да ни убият, без да следват реда. Така работи заклинанието. Но това означава ли, че не може да им се причини някаква друга вреда? Да не би нечия дясна ръка да е била отрязана? Няма как да разбере. Но ако нещо се беше случило, щях да го усетя по белезите на глезените ми. И чак тогава ми просветва. Вероятно първият ми завет се проявява.

Вадя телефона от раницата си и изпращам съобщение на Анри, което гласи ИВФАЙ, въпреки че исках да напиша ИДВАЙ. Прекалено съм замаян, за да изпратя нещо друго. Стисвам юмруци и ги слагам в скута си. Горят и треперят. Разтварям ги. Лявата ми ръка е яркочервена, дясната ми все още свети. Поглеждам часовника на стената и виждам, че часът приключва скоро. Ако успея да се измъкна оттук, ще мога да намеря празна стая, за да се обадя на Анри и да го попитам какво се случва. Започвам да броя секундите — шестдесет, петдесет и девет, петдесет и осем. Чувствам се сякаш нещо ще експлодира в ръцете ми. Концентрирам се върху броенето. Четиридесет, тридесет и девет. Сега са изтръпнали, сякаш някой ми забожда малки иглички в дланите. Двадесет и осем, двадесет и седем. Отварям очи и се вторачвам пред себе си, фокусирайки се върху Сара с надеждата, че видът ѝ ще отвлече вниманието ми. Петнадесет, четиринадесет. Поглеждам я и това влошава нещата. Сега усещам

игличките като гвоздеи. Пирони, пъхнати във фурна и нагорещавани, докато не засветят. Осем, седем.

Звънецът бие и в този момент ставам и изскачам от стаята, избързвайки пред другите ученици. Вие ми се свят, краката ми са нестабилни. Замъквам се надолу по коридора, но нямам представа къде да отида. Усещам, че някой ме преследва. Вадя програмата от задния си джоб и проверявам номера на шкафчето си. За щастие то се оказва точно от дясната ми страна. Спирам пред него и облягам глава на металната врата. Разтърсвам глава, осъзнавайки, че в желанието си да се разкарам колкото се може по-бързо от стаята съм забравил раницата си с телефона вътре. И тогава някой ме блъска.

— К'во става, смелчага?

Залитам няколко крачки, обръщам се. Там стои Марк и ми се хили.

— Нещо не е наред ли? — пита той.

— Не — отговарям.

Вие ми се свят. Струва ми се, че ще изгубя съзнание. А ръцете ми горят. Каквото и да се случва, не би могло да е в по-лош момент. Той отново ме блъска.

— Май не си толкова смел без учители наоколо, а?

Прекалено неустойчив съм, за да остана на крака, спъвам се в собствените си ходила и падам на земята. Сара застава пред Марк.

— Остави го на мира — казва тя.

— Това няма нищо общо с теб — отговаря той.

— Нали? Виждаш някой нов, който си говори с мен, и веднага тръгваш да се биеш с него. Това е само една от причините вече да не сме заедно.

Започвам да се изправлям. Сара се пресяга, за да ми помогне, и в момента, в който ме докосва, болката в ръцете ми избухва и сякаш светкавица ме удря през главата. Обръщам се и се втурвам по коридора в обратна посока на кабинета по астрономия. Знам, че всички ще ме помислят за страхливец, но съм на ръба на припадъка. После ще благодаря на Сара и ще се разправам с Марк. В момента трябва да намеря само една стая с ключалка.

Стигам до края на коридора — там, където той се разклонява към главния вход на училището. Опитвам се да си припомня въведението на г-н Харис, което включваше и разположението на различните стаи в

училището. Ако си спомням правилно, аудиторията, помещенията на оркестъра и кабинетите по изобразително изкуство са в края на този коридор. Затичвам се към тях толкова бързо, колкото мога в това състояние. Зад себе си чувам Марк да крещи след мен и Сара да му крещи на него. Отварям първата врата, която виждам, и я затварям след себе си. За щастие има ключалка и пускам резето.

Намирам се в тъмна стая. Редици от негативи висят по въжета. Сгромолявам се на пода. Вие ми се свят, а ръцете ми горят. Откакто видях светлината за пръв път, държа ръцете си стиснати в юмруци. Сега поглеждам надолу към тях и виждам, че дясната ми ръка все още свети, пулсира. Започвам да се паникьосвам.

Седя на пода, потта смъди на очите ми. Ужасна болка гори и двете ми ръце. Знаех, че трябва да очаквам заветите си, но нямах представа, че ще включват това. Разтварям ръце и дясната ми длан грее ярко, като светлината ѝ започва да се концентрира. Лявата смътно блещука, а парещото усещане е почти непоносимо. Ще ми се Анри да беше тук. Надявам се, че пътува насам.

Затварям очи и увивам ръце около тялото си. Клатушкам се напред-назад на пода и всичко ме боли. Не знам колко време минава. Една минута? Десет минути? Звънецът бие, сигнализирайки за началото на следващия час. Чувам как някакви хора си говорят пред вратата. На няколко пъти бравата се раздрусва, но е заключена и никой не може да влезе. Просто продължавам да се клатя, а очите ми са здраво стиснати. Завалят нови почуквания. Приглушени гласове, които не разбирам. Отварям очи и виждам, че светлината от ръцете ми огрява цялата стая. Стисвам ръцете си в юмруци, опитвайки се да спра сиянието, но то се процежда между пръстите ми. Тогава вратата започва наистина да се тресе. Какво ще си помислят за светлината от ръцете ми? Няма как да я скрия. Как ще го обясня?

— Джон? Отвори вратата, аз съм — чува се глас.

През мен преминава вълна от облекчение. Гласът на Анри, единственият глас в целия свят, който искам да чуя.

ГЛАВА 5

Изпълзвам до вратата и я отключвам. Тя се отваря с размах. Анри с покрит с пръст и носи градинарски дрехи, сякаш е работил в двора на къщата. Толкова се радвам да го видя, че усещам как искам да скоча и да го прегърна. Опитвам се, но съм толкова замаян, че отново падам на пода.

— Всичко наред ли е там? — пита г-н Харис, който стои зад Анри.

— Всичко е наред. Моля, оставете ни за минутка — отвръща Анри.

— Да викам ли линейка?

— Не!

Вратата се затваря. Анри поглежда ръцете ми. Дясната свети ярко, а лявата все още мъждука, сякаш се опитва да събере смелост. Анри ми се усмихва широко, лицето му светва като фар.

— Ох, слава на Лориен — въздъхва той и издърпва чифт кожени градинарски ръкавици от задния си джоб. — Какъв луд късмет, че досега работих на двора. Сложи си ги.

Това и правя и те скриват светлината изцяло. Г-н Харис отваря вратата и си подава главата.

— Г-н Смит, наред ли е всичко?

— Да, всичко е наред. Само ни дайте трийсет секунди — казва той и ме поглежда. — Директорът ти доста се меси.

Поемам си дълбоко въздух и издишвам.

— Разбирам какво се случва, но защо това?

— Първият ти завет.

— Знам това, но за какво са светлините?

— Ще поговорим за това в пикапа. Можеш ли да ходиш?

— Мисля, че да.

Той ми помага да се изправя. Краката ми са нестабилни, все още треперя. Хващам ръката му за опора.

— Трябва да си взема чантата, преди да тръгнем — казвам.

— Къде е?

— Оставих я в стаята.

— Кой номер?

— Седемнайсет.

— Нека първо те оставим в пикапа, а после ще се върна да ти я взема.

Слагам дясната си ръка на раменете му. Той поддържа тежестта ми, прихващайки ме през кръста с лявата си ръка. Въпреки че вторият звънец е бил, все още чувам хора в коридора.

— Трябва да ходиш колкото се може по-нормално и в права линия.

Поемам дълбоко въздух. Опитвам се да събера всяка частица сила, която имам в запас, за да се справя с дългия път до колата.

— Да тръгваме — казвам.

Избърсвам потта от челото си и излизам от стаята след Анри. Г-н Харис все още е в коридора.

— Просто тежък случай на астма — му казва Анри, докато минаваме покрай него.

В коридора все още има тълпа от двадесетина души. Повечето от тях носят фотоапарати на врата си и чакат да влязат в тъмната стая за часа по фотография. За щастие Сара не е сред тях. Вървя колкото мога по-стабилно, единият крак пред другия. Изходът на училището е на тридесетина метра отук. Това са много крачки. Хората си шушукат. Чувам някои от тях.

— Какъв изрод!

— Той учи ли въобще тук?

— Надявам се, сладък е.

— Какво мислиш, че е правил в тъмната стаичка, та лицето му да стане толкова червено? — чувам аз и всички се размиват. Точно както можем да насочваме слуха си, така можем и да го изключваме, което помага, когато се опитваш да се концентрираш сред шумове и безредие. Затова изключвам звуците и плътно следвам Анри. Всяка крачка усещам като че ли са десет, но най-накрая стигаме вратата. Анри ми я задържа да мина и аз се опитвам да вървя сам до пикапа, който е паркиран отпред. За последните двадесет стъпки отново слагам ръка на рамото му. Той отваря вратата на пикапа и аз се вмъквам вътре.

— Каза седемнайсета?

— Да.

— Не трябваше да си оставяш чантата. Точно малките грешки водят до големите. Не можем да си позволим никакви.

— Знам. Съжалявам.

Той затваря вратата и влиза обратно в сградата. Прегърбвам се на седалката и се опитвам да забавя дишането си. Все още усещам потта на челото си. Изправям си гърба и дръпвам надолу сенника, за да се погледна в огледалото. Лицето ми е по-червено, отколкото си мислех, очите ми са малко влажни. Но напред болката и изтощението аз се усмихвам. Най-накрая, мисля си. След години чакане, след години, през които единствената ми защита срещу могадорианците беше интелектът и умението ми да се крия, първият ми завет пристигна. Анри излиза от училището и носи чантата ми. Заобикаля пикапа, отваря вратата и хвърля чантата на седалката.

— Благодаря ти — казвам.

— Няма проблеми.

Когато излизаме от паркинга, махам ръкавиците и оглеждам ръцете си. Светлината в дясната ми ръка започва да се концентрира в лъч като този на фенерче, само че по-ярък. Паренето започва да отслабва. Лявата ми ръка все още мъждука.

— По-добре да не ги сваляш, преди да се приберем къщи — казва Анри.

Отново нахлузвам ръкавиците и го поглеждам. Той се усмихва гордо.

— Чакането беше по дяволите дълго — казва той.

— Ъ? — питам аз.

Той ме поглежда.

— Чакането беше по дяволите дълго — повтаря той. — На заветите ти.

Аз се размивам. От всички неща, които Анри успя да овладее на Земята, само ругатните му се опънаха.

— Чакането беше дяволски дълго — поправям го.

— Точно това казах.

Завива по нашия път.

— И сега какво? Това означава ли, че ще мога да изстрелвам лазерни лъчове от ръцете си или нещо от този род?

Той се ухилва.

— Би било хубаво, но не.

— Е, тогава какво ще правя със светлината? Когато ме гонят, да се обърна и да им светна в очите? В смисъл, има ли шанс да ги уплаша така?

— Търпение — казва той. — Не се очаква да го разбереш веднага. Нека просто се приберем у дома.

Тогава се сецам за нещо, кое го направо ме кара да подскоча на седалката.

— Това значи ли, че най-накрая ще отворим сандъка?

Той кимва и се усмихва.

— Съвсем скоро.

— Велико! — казвам аз.

Сложно резбованият дървен сандък преследва мислите ми цял живот. Представлява една чуплива на вид кутия с лориенския символ отстрани, по отношение на която Анри запазва тайнствено мълчание. Никога не ми е казал какво има вътре, а е невъзможно да се отвори. Знам това, защото съм опитвал повече пъти, отколкото мога да преброя, но без никакъв успех. Заключен е с катинар, който няма видима ключалка.

Щом се прибираме, виждам, че Анри е вършил работа. Трите стола от предната веранда са разчистени и всички прозорци са отворени. Вътре са махнати чаршафите от мебелите, някои от повърхностите са избърсани. Слагам раницата си върху масата във всекидневната и я отварям. През мен преминава вълна от безсилие.

— Този кучи син! — казвам аз.

— Какво?

— Телефона ми го няма.

— Къде е?

— Тази сутрин имах леко спречкване с едно момче на име Марк Джеймс. Вероятно той го е взел.

— Джон, ти беше на училище за час и половина. Как, по дяволите, си успял вече да се спречкаш? Не си толкова глупав.

— Това е гимназията. Аз съм новият. Лесно е.

Анри вади телефона си от джоба и набира номера ми. След това го затваря със замах.

— Изключен е — казва.

— То се знае.

Той впива очи в мен.

— Какво се случи? — пита той с гласа, който разпознавам, гласа, който използва, когато обмисля следващия ход.

— Нищо. Просто някакъв тъп спор. Сигурно съм го изпуснал на пода, докато съм го прибирал в чантата — казвам, макар да знам, че не стана така. — Не бях в най-доброто си състояние. Вероятно в момента се търкаля при изгубените вещи.

Той се оглежда наоколо из къщата и въздъхва.

— Някой видя ли ръцете ти?

Поглеждам го. Очите му са червени, още по-кървясали, отколкото сутринта, когато ме закара. Косата му е разчорлена и изглежда смазан, сякаш всеки момент ще се строполи от преумора. Спал е за последно във Флорида преди два дена. Не знам как въобще още стои на краката си.

— Не, никой.

— Ти беше на училище за час и половина. Първият ти завет се е развил, почти си се сбил и си забравил раницата си в класната стая. Не можем да го наречем точно сливане с пейзажа.

— Нищо особено. Не е чак причина сега да се местим в Айдахо или Канзас, или където там ще бъде следващият ни дом.

Анри свива очи и размишлява над това, на което току-що стана свидетел, като се опитва да прецени дали проблемът е достатъчно голям, за да оправдае едно ново напускане.

— Не му е сега времето да бъдем небрежни — казва той.

— Спречквания има във всяко училище всеки ден. Обещавам ти, че няма да ни издирят само защото някакъв побойник се е зайл с новото хлапе.

— Ръцете на новото хлапе не светват във всяко училище.

Въздъхвам.

— Анри, изглеждаш сякаш всеки момент ще умреш. Дремни. Можем да решим, след като поспиш.

— Имаме много за какво да говорим.

— Никога досега не съм те виждал толкова изморен. Поспи няколко часа. После ще говорим.

Той кимва.

— Една дрямка вероятно няма да ми се отрази зле.

* * *

Анри отива в стаята си и затваря вратата. Аз излизам навън, крача из двора за малко. Слънцето е зад дърветата, духа свеж вятър. Все още съм с ръкавиците. Свалям ги и ги пъхам в задния си джоб. Ръцете ми са същите като преди. Ако трябва да съм честен, само половината от мен е въодушевена от това, че първият ми завет най-накрая пристигна след толкова много години нетърпеливо чакане. Другата половина от мен е смачкана. Постоянното ни местене ме е износило и сега ще ми бъде невъзможно да се впиша в обстановката или да остана на едно място за какъвто и да било период от време. Ще ми бъде невъзможно да си намеря приятели или да се почувствам, сякаш че пасвам. Писна ми от фалшивите имена и лъжите. Писна ми винаги да гледам зад себе си дали някой не ме следи.

Посягам надолу и напипвам трите белега на десния ми глезен. Три кръга, които символизират тримата мъртви. Ние сме свързани един с друг с нещо повече от расата ни. Докато опипвам бележите, се опитвам да си представя кои са били те, дали са били момчета или момичета, къде са живеели, на колко години са умрели. Опитвам се да си спомня другите деца с мен на кораба и да дам номер на всеки един от тях. Мисля си какво би било да се срещнем, да си приказваме. Какво би било, ако все още бяхме на Лориен. Какво би било, ако съдбата на цялата ни раса не зависеше от оцеляването на толкова малко от нас. Какво би било, ако не ни заплашваше смърт от ръцете на враговете ни.

Мисълта, че съм следващият, е ужасяваща. Но ние сме запазили преднината си, като сме се местили, като сме бягали. Въпреки че ми е писнало да бягаме, знам, че това е единствената причина, поради която все още сме живи. Ако спрем, ще ни намерят. И сега, след като съм следващият на опашката, те несъмнено са засилили търсенето. Най-вероятно знаят, че ставаме все по-силни, че развиваме заветите си.

А ето го и другият глезен с белега, който се появи, след като ни направиха Лориенското заклинание в онези скъпоценни мигове, преди да напуснем Лориен. Това е клеймото, което свързва всички ни.

ГЛАВА 6

Влизам и лягам на голия матрак в стаята ми. Сутринта ме е изтощила и оставям очите ми да се затворят. Когато ги отворям отново, слънцето се е издигнало над короните на дърветата. Излизам от стаята.

Анри седи на кухненската маса с отворен лаптоп. Знам, че е преглеждал новините — както винаги е търсел информация или репортажи, които биха могли да ни подсказат къде са другите.

— Спа ли? — питам.

— Не много. Вече имаме интернет, а не съм проверявал новините откакто напуснахме Флорида. Това ме тормозеше.

— Има ли нещо интересно? — питам.

Той свива рамене.

— Четиринайсетгодишно дете в Африка паднало от прозореца на четвъртия етаж и си тръгнало без драскотина. Има и някакъв петнайсетгодишен в Бангладеш, който твърди, че е Месията.

Изсмивам се.

— Знам, че петнайсетгодишният не е от нас. Има ли някакъв шанс другият да е?

— Едва ли. Да оцелееш след падане от четвъртия етаж не е голям подвиг, а ако бяха от нашите, най-малкото нямаше да са толкова невнимателни — казва той и ми смигва.

Усмихвам се и сядам срещу него. Той затваря компютъра си и слага ръце на масата. Часовникът му показва 11:36. В Охайо сме малко повече от половин ден и вече са се случили толкова много неща. Обръщам ръцете си с дланите нагоре. Избледнели са от последния път, когато ги погледнах.

— Знаеш ли какво притежаваш? — пита той.

— Светлини в ръцете.

Той се подсмива.

— Нарича се лумен. След време ще можеш да контролираш светлината.

— О, искрено се надявам, защото ще ни развалят прикритието, ако скоро не се изгасят. Все още не виждам обаче каква е ползата.

— Лумен е много повече от някакви светлини, уверявам те.

— Например?

Той отива в стаята си и се връща със запалка в ръка.

— Спомняш ли си добре твоите дядо и баба? — пита той.

Нашите дядовци и баби са тези, които ни отглеждат. С родителите си се виждаме рядко, докато не станем на двадесет и пет, когато родим свои деца. Продължителността на живота на един лориенец е близо двеста години, много по-дълга от тази на хората, и когато се раждат деца на двадесет и пет — тридесетгодишни родители, бабите и дядовците поемат отглеждането, докато родителите продължават да овладяват заветите си.

— Горедолу. Защо?

— Защото дядо ти имаше същата дарба.

— Не си спомням ръцете му някога да са излъчвали светлина — казвам аз.

Анри свива рамене.

— Може никога да не е имал причина да я използва.

— Прекрасно — казвам. — Звучи чудесно да притежаваш такава дарба, която никога няма да използваш.

Той поклаща глава.

— Дай ми ръката си.

Подавам му дясната, той щраква запалката и я приближава, за да докосне върха на пръста ми с пламъка. Отскубвам си ръката.

— Какво правиш?

— Имай ми доверие — казва той.

Подавам му обратно ръката си. Той отново я хваща и пали запалката. Поглежда ме в очите. После се усмихва. Поглеждам надолу и виждам, че пламъкът минава през върха на средния ми пръст. Нищо не усещам. Инстинктът ми все пак ме кара да си отскубна ръката. Потърквам пръста си. Не го усещам по-различен отпреди.

— Почувства ли това? — пита той.

— Не.

— Дай го пак — казва той. — И ми кажи, когато наистина почувстваш нещо.

Той отново започва от върха на пръста ми и после придвижва пламъка много бавно по opakото на ръката ми. Усещам лек гъдел, където пламъкът докосва кожата ми, но нищо повече. Чак когато огънят достига китката ми, усещам горене. Дръпвам ръката си.

— Ох!

— Лумен — казва той. — Ще имаш защита от огън и топлина. Ръцете ти я имат по природа, но останалата част от тялото ти ще трябва да я обучим.

По лицето ми се разлива усмивка.

— Защита от огън и топлина — казвам аз. — Значи никога повече няма да се опаря?

— След време, да.

— Това е велико!

— Не се оказа чак толкова лош завет, а?

— Никак не е зле — съгласявам се. — А сега какво ще правим с тези светлини? Някога въобще ще изгаснат ли?

— Да. Най-вероятно след едно хубаво спане, когато съзнанието ти забрави, че са включени — казва той. — Но за известно време ще трябва да внимаваш с вълненията. Един емоционален дисбаланс ще ги накара да се включат отново, например ако се нервираш, ядосаш или натъжиш прекалено много.

— И докога това?

— Докато не се научиш да ги контролираш — той затваря очи и потрива лице с ръцете си. — Както и да е, аз отново ще пробвам да поспя. Ще поговорим за обучението ти след няколко часа.

След като си тръгва, аз оставам на кухненската маса, свивам и разпускам ръце, докато поемам дълбоки глътки въздух и ги издишвам в опит да успокоя всичко в себе си, така че да избледнеят светлините. Разбира се, не се получава.

В къщата все още цари пълен безпорядък, ако оставим настрана онези няколко неща, които Анри е свършил, докато съм бил на училище. Виждам, че той клони към заминаване, но не до степен, в която не бих могъл да го убедя да останем. Може би ако се събуди и намери къщата чиста и подредена, това ще наклони везните в правилната посока.

Започвам с моята стая. Бърша прахта, мия прозорците, мета пода. Когато всичко вече е чисто, слагам чаршафи, възглавници и одеяла на

леглото, а после окачам и сгъвам дрехите си. Тоалетната масичка е стара и разнебитена, но аз я напълвам и слагам отгоре ѝ малкото книги, които притежавам. И готово — чиста стая. И всичко, което притежавам, е прибрано и сложено в ред.

Продължавам с кухнята и прибирам чинии и прибори, бърша шкафове. Това ми осигурява нещо за вършене и ми помага да позабравя за ръцете си, въпреки че, докато чистя, мисля за Марк Джеймс. За пръв път в живота си се изправям срещу някого. Винаги съм го искал, но никога не съм го правил, защото съм се старал да спазвам съвета на Анри да стоя в сянка. Винаги съм се опитвал да бавя следващия ход колкото се може по-дълго. Но днес беше различно. Имаше нещо много удовлетворяващо в това да те блъснат и ти да блъснеш в отговор. А сега възникна и проблемът с телефона ми, който беше откраднат. Разбира се, лесно можем да купим и нов, но къде е справедливостта тук?

ГЛАВА 7

Събуждам се преди звъна на будилника. Къщата е прохладна и тиха. Вдигам ръце изпод завивките. В нормален вид са, никакви светлини, никакво сияние. Ставам тежко от леглото и отивам във всекидневната. Анри седи на кухненската маса, чете местния вестник и пие кафе.

— Добро утро — казва той. — Как се чувстваш?

— Като пет пари в кесия — казвам.

Правя си купичка с корнфлейкс и сядам срещу него.

— Какво ще правиш днес? — питам аз.

— Най-вече ще ходя по задачи. Парите ни намаляват. Ще се отбия до банката, за да направя превод.

Лориен е (или беше, зависи как ще го погледнете) планета, богата на природни ресурси. Някои от тези ресурси бяха скъпоценни камъни и метали. Когато напуснахме, на всеки от пазителите бе дадена торба, пълна с диаманти, изумруди и рубини, които да може да продава, като пристигнем на Земята. Анри направи това и депозира парите в банкова сметка отвъд океана. Не знам колко има в сметката и никога не питам. Знам обаче, че е достатъчно, за да ни стигне за десет живота, ако не и за повече. Той тегли от нея горе-долу веднъж годишно.

— Ама не съм много сигурен — продължава той. — Не искам да се отдалечавам прекалено много. Да не би днес пък да се случи нещо друго.

В желанието си да омаловажа вчерашните събития като пълна дреболия, отмахвам идеята.

— Ще се оправя. Отивай да си получиш парите.

Поглеждам през прозореца. Разсъмва се и слънцето хвърля бледа светлина над всичко. Пикапът е покрит с роса. Мина доста време от последния път, в който карахме зима. Дори не притежавам яке, а повечето пуловери са ми умалели.

— Навън изглежда студено — казвам. — Може скоро да отидем да си накупим дрехи, а?

Той кимва.

— Точно за това си мислех снощи и по този повод трябва да ходя до банката.

Приключвам с корнфлейкса, оставям мръсната купичка в мивката и скачам под душа. Десет минути по-късно съм облечен с дънки и черна термична блуза, чиито ръкави навивам до лактите. Поглеждам в огледалото и после надолу към ръцете си. Чувствам се спокоен. Трябва да остана такъв.

На път за училище Анри ми подава чифт ръкавици.

— Погрижи се да са в теб по всяко време. Не знаеш кога ще ти потрябват.

Набутвам ги в задния си джоб.

— Едва ли ще ми потрябват. Чувствам се доста добре.

Автобусите са се наредили пред училището. Анри спира отстрани на сградата.

— Не ми харесва, че нямаш телефон — казва той. — Много неща могат да се объркат.

— Не се притеснявай. Скоро ще си го върна.

Той въздиша и поклаща глава.

— Не прави никакви глупости. В края на деня ще бъда точно тук.

— Няма — казвам и слизам от пикапа. Той потегля.

Коридорите в сградата кипят от активност, учениците се мотаят около шкафчетата, говорят си, смеят се. Неколцина ме поглеждат и започват да си шушукат. Не знам дали е заради сблъсъка вчера, или заради тъмната стаичка. Най-вероятно си шушукат и за двете. Училището е малко, а в малките училища няма такова нещо, дето да не се знае от всички.

Когато стигам до главния вход, завивам надясно и намирам шкафчето си. Празно е. Има петнадесет минути до началото на часа по стилистика за моя клас. Минавам покрай стаята само за да се уверя, че знам къде се намира, и след това се отправям към канцеларията. Секретарката ми се усмихва, когато влизам.

— Здравейте — казвам. — Вчера изгубих телефона си и се чудех дали някой не го е предал на изгубени вещи?

Тя поклаща глава.

— Не, страхувам се, че никакъв телефон не е бил предаван.

— Благодаря ви — казвам.

Не виждам Марк никъде из коридора. Избирам си посока и тръгвам нататък. Хората все още ме зяпат и си шушукат, но това не ме притеснява. Съзирам го на петнадесетина метра пред мен. Изведнъж ме хваща тръпката от адреналина. Поглеждам надолу към ръцете си. Нормални са. Притеснявам се да не вземат да светнат, а точно това притеснение може да ги задейства.

Марк се е облегнал на едно шкафче и е скръстил ръце, заобиколен от пет момчета и две момичета, и всичките си говорят и се смеят. Сара седи на перваза на един прозорец на пет метра от тях. Тя отново изглежда ослепително с вързаната си на опашка коса; днес е с пола и сив пуловер. Чете книга, но поглежда нагоре, когато тръгвам към тях.

Спирам точно пред групата, забивам поглед в Марк и чакам. Забелязва ме след около пет секунди.

— Какво искаш? — пита той.

— Знаеш какво искам.

Оставаме втренчени един в друг. Тълпата наоколо набъбва на десетина човека, после на двадесет. Сара се изправя и се присъединява откъм външната ѝ страна. Марк носи якето на отбора си, а черната му коса е прилежно оформена така, че да изглежда сякаш се е изтъркалял от леглото право в дрехите си.

Оттласква се от шкафчето и тръгва към мен. Спира на сантиметри. Гърдите ни почти се допират и острият мирис на одеколона му изпълва ноздрите ми. Той е около метър и осемдесет, близо два сантиметра по-висок от мен. Имаме еднакво телосложение. Но той няма представа, че това, което е в мен, не е същото, което е в него. Аз съм по-бърз и много по-силен. Тази мисъл предизвиква уверена усмивка на лицето ми.

— Мислиш ли, че днес можеш да останеш в училище малко повече? Или отново ще хукнеш да бягаш като една малка кучка?

Из тълпата се разнасят хихикания.

— Ами ще видим, нали така?

— Да, наистина ще видим — казва той и се приближава още повече.

— Искам си телефона — казвам аз.

— Не е в мен.

Поклащам глава срещу него.

— Двама са те видели да го вземаш — лъжа аз.

По начина, по който веждите му се сбърчват, разбирам, че съм познал.

— Е, и какво, ако съм бил аз? Какво ще направиш?

Сега около нас стоят тридесетина души. Не се съмнявам, че цялото училище ще разбере какво се е случило до десет минути след началото на първия час.

— Предупреден си — казвам. — Имаш срок до края на деня.

Обръщам се и си отивам.

— Или какво? — изкрещява след мен. Не му обръщам внимание. Нека размишлява над отговора. Юмруците ми са се свили и осъзнавам, че съм объркал адреналина с нервността. Защо бях толкова нервен? Заради непредсказуемостта? Заради факта, че се изправям срещу някого за първи път? Заради възможността ръцете ми да засветят? Вероятно и заради трите.

Отивам в тоалетната, влизам в празна кабинка и слагам резето на вратата. Разтварям длани. Дясната леко сияе. Затварям очи, въздъхвам и се концентрирам върху бавното си дишане. Минута по-късно светлината още е там. Поклащам глава. Не мислех, че заветът ще е толкова чувствителен. Оставам в кабинката. Тънък слой пот покрива челото ми; и двете ми ръце са топли, но за щастие лявата все още е наред. Хората влизат и излизат от тоалетната, а аз стоя в кабинката, чакам. Светлината не намалява. Най-накрая бие звънецът за първия час и тоалетната се опразва.

Поклащам глава с погнуса и приемам неизбежното. Телефонът не е у мен, а Анри е на път за банката. Останал съм сам със собствената си глупост и няма кого да виня освен себе си. Изваждам ръкавиците от задния си джоб и ги нахлузвам. Кожени градинарски ръкавици. Не бих могъл да изглеждам по-глупаво, дори да бях сложил клоунски обувки и жълти панталони. Толкова за вписването в обстановката. Осъзнавам, че трябва да спра това с Марк. Той печели. Може да задържи телефона ми; тази вечер с Анри ще вземем нов.

Излизам от тоалетните и тръгвам по празния коридор към стаята. Щом влизам, всички ме зяпват, а след това зяпват и ръкавиците. Няма смисъл да се опитвам да ги крия. Приличам на идиот. Аз съм

извънземен, притежавам невероятни способности и други тепърва ми предстоят, мога да правя неща, за които никое човешко същество не би и мечтало, но това не ми пречи да приличам на идиот.

* * *

Сядам в средата на стаята. Никой не ми казва нищо, а аз съм прекалено смутен, за да чуя какво казва учителката. Щом бие звънецът, си събирам нещата, пускам ги в раницата и нахлузвам презрамките на раменете си. Все още съм с ръкавиците. На излизане от стаята повдигам единия край на ръкавицата и надзъртам да си видя дланта. Все още свети.

Тръгвам по коридора с равномерна крачка. Дишам бавно. Опитвам се да си изчистя съзнанието, но не се получава. Влизам в стаята, а Марк седи на същото място като вчера със Сара до себе си. Той ми се усмихва подигравателно. В опита си да се държи като готин тип не забелязва ръкавиците.

— Какво става, бегач? Чувам, че отборът по планинско бягане търси нови попълнения.

— Не бъди такъв гадняр — казва Сара. Поглеждам я, докато минавам, поглеждам сините ѝ очи, които ме карат да се чувствам срамежлив и неуверен, които карат бузите ми да пламнат. Мястото, на което седях вчера, е заето, така че се отправям към дъното. Стаята се пълни и онова момче от вчера, което ме предупреди за Марк, сяда до мен. Носи друга черна тениска с логото на НАСА в средата, камуфлажни панталони и маратонки за тенис „Найки“. Има разчорлена тъмноруса коса и пъстри очи, уголемени от дебелия стъкла на очилата. Изважда тетрадка, изпълнена със скици на съзвездия и планети. Поглежда ме и не се опитва да скрие факта, че ме зяпа.

— Как върви? — питам.

Той свива рамене.

— Защо си с ръкавици?

Отварям уста, за да отговоря, но г-жа Бъртън започва часа. През повечето време този човек рисува картини с марсианци както той си ги представя. Малки тела, големи глави, ръце и очи. Същите стереотипни образи, които обикновено показват по филмите. В долния край на

всяка рисунка изписва името си с малки букви: Сам Гууд. Забелязва, че го гледам, и си отмествам погледа.

Докато г-жа Бъртън ни преподава за шестдесет и едната луни на Сатурн, аз гледам в тила на Марк. Той се е навел над чина си, пише. После се изправя и подава някаква бележка на Сара. Тя му я мята обратно, без да я чете. Това ме кара да се усмихна. Г-жа Бъртън изключва светлините и ни пуска филм. Кръжащите планети, прожектирани на екрана, ми напомнят за Лориен. Тя е една от осемнадесетте планети във Вселената, способни да поддържат живот. Земята е една от тях. Могадор, за жалост, също.

Лориен. Затварям очи и позволявам на спомените ми да нахлуят. Стара планета, сто пъти по-стара от Земята. Всеки проблем, който Земята има сега — замърсяване, пренаселеност, глобално затопляне, недостиг на храна, Лориен също е минала през него. В един момент преди двадесет и пет хиляди години планетата започнала да умира. Това се случило много преди да развием способността да пътуваме из Вселената, и хората на Лориен трябвало да направят нещо, за да оцелеят. Бавно, но сигурно те посветили цялата си енергия на това да запазят планетата си завинаги годна за живот, като се откажат от всичко вредно — оръжия и бомби, отровни химикали, замърсители, — и след време щетите започнали да се поправят. А след хиляди години еволюция дошли и облаги: определени граждани — гардовете — развили специални способности, с които да защитават планетата и да ѝ помагат. Сякаш Лориен се отблагодарила на моите предци за предвидливостта, за уважението им.

Г-жа Бъртън пали лампите. Отварям очи и поглеждам часовника. Часът почти приключва. Отново се чувствам спокоен, напълно съм забравил за ръцете си. Поемам си дълбоко въздух и надниквам в дясната ръкавица. Светлината е изчезнала! Усмихвам се и махам ръкавиците. Отново нормален. Остават ми още шест часа за деня. Трябва да запазя спокойствие до края.

* * *

Първата половина на деня минава без инциденти. Успявам да запазя спокойствие, освен това нямам други спречквания с Марк. На

обяд си пълня подноса с основните неща, а после намирам празна маса в дъното на помещението. Изял съм половин парче пица, когато Сам Гууд, момчето от часа по астрономия, сяда срещу мен.

— Наистина ли ще се биеш с Марк след училище? — пита той.

Поклащам глава.

— Не.

— Защото така разправят наоколо.

— Грешат.

Той свива рамене, продължава да яде. Минута по-късно пита:

— Къде са ти ръкавиците?

— Свалих ги. Вече не ми е студено на ръцете.

Той отваря уста, за да отговори, но огромно кюфте, което съм сигурен, че е било предназначено за мен, полита отнякъде и го удря право в тила. Косата и раменете му са покрити с парченца кайма и сос за спагети. Малко от соса опръсква и мен. Тъкмо започвам да се бърша и второ кюфте полита във въздуха и ме удря точно по бузата. Из столовата се разнасят възклицания.

Изправям се и избързвам едната си страна със салфетка, докато гневът бушува в мен. В този момент ръцете ми спират да ме интересуват. Ако щат да светят ярко като слънцето, а аз и Анри ще тръгнем този следобед, ако е нужно. Но няма абсолютно никакъв шанс да оставя случилото се току-така. Нещата бяха приключили след тази сутрин... но вече не.

— Недей! — казва Сам. — Ако им отвърнеш, никога няма да те оставят на мира.

Тръгвам. Над столовата пада тишина. Стотици очи се втренчват в мен. Лицето ми се изкривява, свъсвам вежди. Седем души седят на масата на Марк Джеймс, само момчета. И седмината стават, когато приближавам.

— Проблем ли има? — пита ме един от тях. Той е огромен, с телосложение на нападател. По бузите му растат червеникави косми на туфи, сякаш се опитва да си пусне брада. От това лицето му изглежда мръсно. Както всички останали от компанията, носи футболно яке. Скръства ръце и застава на пътя ми.

— Не е твоя работа — казвам аз.

— Ще трябва да минеш през мен, за да стигнеш до него.

— Ще го направя, ако не ми се разкараш от пътя.

— Не мисля, че можеш — казва той.

Вкарвам коляното си право в чатала му. Дъхът му засяда в гърлото му и той се превива. Цялата столова зяпва.

— Предупредих те — казвам, стъпвам върху него и отивам право към Марк, като очите ми не се откъсват от неговите. Точно когато стигам до него, усещам как някой ме хваща в гръб. Обръщам се с ръце, свити в юмруци, готов да замахна, но в последната секунда разбирам, че това е обслужващият столовата.

— Достатъчно, момчета!

— Вижте какво направи току-що с Кевин, г-н Джонсън — казва Марк. Кевин все още е сгърчен на земята. Лицето му е червено като цвекло. — Пратете го при директора!

— Млъквай, Джеймс. И четиримата отивате. Не си мисли, че не те видях да хвърляш кюфтетата — казва той и поглежда към Кевин, който все още е на земята.

— Ставай.

Сам се появява от нищото. Опитвал се е да избърше мръсотията от косата и раменете си. Няма ги големите парчета от кюфтето, но сосът се е размазал. Не съм сигурен защо е тук. Поглеждам надолу към ръцете си, готов да побягна при първия намек за светлина, но за моя изненада те са нормални. Дали е било заради това, че реагирах на момента и нервите ми нямаха възможност да се разгорещат, преди да действам? Нямам представа.

Кевин се изправя и ме поглежда. Разтреперан е и все още му е трудно да диша. Хваща рамото на момчето до него за опора.

— Ще си получиш заслуженото — казва.

— Съмнявам се — отговарям аз. Все още съм намръщен, още съм покрит с храна. Майната му на избърсването!

Четиримата отиваме в офиса на директора. Г-н Харис седи зад бюрото си и яде претоплен обяд от готовите, пъхнал салфетка в яката на ризата си.

— Извинете, че ви прекъсваме. Просто имахме малък проблем в столовата днес. Сигурен съм, че тези момчета ще се радват да ви разкажат — казва обслужващият.

Г-н Харис въздъхва, дръпва салфетката от ризата си и я хвърля в кошчето. Избутва обяда си настрана с опакото на ръката си.

— Благодаря ви, г-н Джонсън.

Г-н Джонсън излиза, затваря след себе си вратата на кабинета и четиримата сядаме.

— Та кой от вас иска да започне? — пита директорът, а в гласа му се долавя раздразнение.

Мълча. Мускулите около челюстта на г-н Харис са се изпънали. Поглеждам надолу към ръцете си. Все още не са светнали. За всеки случай ги оставям с дланите надолу върху краката си. След десетсекундно мълчание Марк започва.

— Някой го удари с кюфте. Той помисли, че съм бил аз, и заради това удари с коляно Кевин в топките.

— Внимавай с езика! — казва г-н Харис и се обръща към Кевин. — Добре ли си?

Кевин, чието лице все още е червено, кимва.

— Значи кой хвърли кюфтето? — г-н Харис пита мен.

Не казвам нищо, все още кипя в раздразнението си от цялата сценка. Поемам дълбоко въздух и се опитвам да се успокоя.

— Не знам — казвам. Гневът ми е стигнал съвсем нови висини. Не искам да се разправам с Марк чрез г-н Харис и бих предпочел да се оправя сам със ситуацията далеч от кабинета на директора.

Сам ме поглежда изненадано. Г-н Харис вдига ръце в безсилието си.

— Ами тогава защо, по дяволите, сте тук, момчета?

— Добър въпрос — казва Марк. — Ние просто обядвахме.

Сам проговаря.

— Марк го хвърли. Аз го видях, както и г-н Джонсън.

Поглеждам към Сам. Знам, че не го е видял, защото първия път беше с гръб, а вторият беше зает да се почиства. Но съм впечатлен, че взема моята страна, въпреки че знае, че това може да го вкара в неприятности с Марк и приятелите му. Марк го поглежда ядно.

— Хайде, г-н Харис — примолва се Марк. — Интервюто ми за „Газет“ е утре, а мачът е в петък. Нямам време да се притеснявам за такива простотии. Обвинен съм в нещо, което не съм направил. Трудно е да се концентрираш, докато стават подобни глупости.

— Внимавай с езика! — изкрещява г-н Харис.

— Това е истината.

— Вярвам ти — казва директорът и въздъхва особено тежко. Поглежда към Кевин, който все още се опитва да си поеме въздух. —

Искаш ли да отидеш при сестрата?

— Ще се оправя — казва Кевин.

Г-н Харис кимва.

— Вие двамата забравете за инцидента в стола. Марк — ти се концентрирай. От доста време се опитваме да издействаме такава статия. Може даже да ни сложат на първа страница. Представи си, първата страница на „Газет“ — казва той и се усмихва.

— Благодаря ви — казва Марк. — Това ме вълнува.

— Добре. Сега вие двамата може да излезете.

Те тръгват и г-н Харис хвърля на Сам един суров поглед. Сам не отмества очи.

— Кажи ми, Сам. И искам да чуя истината. Видя ли Марк да хвърля кюфтето?

Очите на Сам се притварят. Не извъръща поглед.

— Да.

Директорът поклаща глава.

— Не ти вярвам, Сам. И заради това ето какво ще направим — той ме поглежда. — Значи някакво кюфте е било хвърлено...

— Две — прекъсва го Сам.

— Какво?! — пита г-н Харис, отново обърнал гневен поглед към Сам.

— Две кюфтета бяха хвърлени, не едно.

Г-н Харис удря с юмрук по масата.

— Кого го интересува колко са били! Джон, ти си нападнал Кевин. Око за око. Ще оставим нещата така. Разбирате ли ме?

Лицето му е червено и разбирам, че е безсмислено да се спори.

— Ммда — казвам.

— Не искам да ви виждам отново тук — казва той. — И двамата сте свободни.

Излизаме от кабинета.

— Защо не му каза за телефона си? — пита Сам.

— Защото не го интересува. Искаше просто да се върне към обяда си — казвам аз. — И внимавай, сега вече си под прицела на Марк.

* * *

Следобед имам трудово обучение. Не защото имам някакъв особен интерес към готвенето, а защото трябваше да избира или това, или пеене в хора. И въпреки че имам много силни страни и способности, които на Земята се смятат за изключителни, пеенето не е сред тях. Така че отивам на трудово обучение и сядам. Стаята е малка и точно преди звънецът да бие, Сара влиза и сяда до мен.

— Здравсти — казва тя.

— Здравсти.

Кръвта се влива в лицето ми и раменете ми се сковават. Грабвам някакъв молив и започвам да го превъртам между пръстите на дясната си ръка, докато с лявата си прегъвам ъгълчетата на тетрадката ми. Сърцето ми се разтуптява. Нека само ръцете ми не светят. Надниквам към дланта си и въздъхвам с облекчение, защото все още с нормална. Бъди спокоен, мисля си. Тя е просто едно момиче.

Сара ме гледа. Всичко в мен става на желе. Тя е може би най-красивото момиче, което някога съм виждал.

— Съжалявам, че Марк се държи като тъпанар с теб — казва тя.

Свивам рамене.

— Не си ти виновна.

— Вие двамата няма да се сбиете наистина, нали?

— Не бих искал — казвам.

Тя кимва.

— Той може да бъде пълен кретен. Винаги се опитва да докаже, че е шефът.

— Това е признак на неувереност — казвам аз.

— Той не е неуверен. Просто е кретен.

Разбира се, че е. Но не искам да споря със Сара. А и тя говори толкова убедено, че почти започвам да се съмнявам в себе си.

Тя поглежда към петната от соса за спагети, които са изсъхнали, и издърпва втвърдено парченце от косата ми.

— Мерси.

Тя въздъхва.

— Съжалявам, че се случи това — тя ме поглежда в очите. — Ние не сме двойка, нали знаеш?

— Не сте?

Тя клати отрицателно глава. Любопитно ми е, че изпитва нуждата да ми изясни това. След десетминутен инструктаж как да

правим палачинки, от който нищо не чувам, учителката, г-жа Беншоф, ни разделя по двойки и двамата със Сара сме заедно. Минаваме през врата в дъното на стаята, която води към кухнята — помещение, около три пъти по-голямо от обикновена класна стая. Съдържа десет различни кухненски участъка, обзаведени с хладилници, шкафове, мивки, печки. Сара отива в един от тях, вади престилка от някакво чекмедже и си я слага.

— Би ли ми я завързал? — пита тя.

Дърпам прекалено силно, докато правя панделката, и се налага да я вържа наново. Усещам очертанията на кръста ѝ под върховете на пръстите ми. Когато нейната е вече готова, слагам моята и започвам да си я връзвам сам.

— Дай, глупчо — казва тя, взема връзките и ги връзва вместо мен.

— Благодаря ти.

Опитвам се да счупя първото яйце, но го правя прекалено силно и всъщност нищо от яйцето не стига до купата. Сара се размива. Поставам ново яйце в ръката ми, взема я в своята и ми показва как да го счупя на ръба на купата. Оставам ръката си върху моята секунда по-дълго от необходимото. Поглежда ме и се усмихва:

— Ето така.

Тя меси тестото, а кичури коса падат в очите ѝ. Отчаяно искам да се пресегна и да пригладя тези разпилени кичури зад ухото ѝ, но не посмявам. Г-жа Беншоф влиза в кухнята ни, за да види как се справяме. Дотук добре, което е заслуга изцяло на Сара, тъй като нямам представа какво правя.

— Как ти се струва Охайо засега? — пита Сара.

— Става. Един по-приятен първи учебен ден щеше да ми се отрази по-добре.

Тя се усмихва.

— Какво се случи всъщност? Притесних се за теб.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че съм извънземен?

— О, я стига! — игриво казва тя. — Какво се случи наистина?

Разсмивам се.

— Имам много лоша астма. Поради някаква причина вчера получих пристъп — казвам аз и съжелявам, че ми се налага да лъжа.

Не искам тя да вижда у мен слабост, особено такава, която не е истинска.

— Е, радвам се, че се чувстваш по-добре.

Правим четири палачинки. Сара слага всичките на една чиния. Върху тях сипва огромно количество кленов сироп и ми подава вилица. Поглеждам останалите ученици. Повечето ядат от две чинии. Посягам и си отрязвам хапка.

— Не е зле — казвам аз, дъвчейки.

Редуваме се с хапките, докато не опразваме чинията. Въобще не съм гладен, но ѝ помагам да ги изяде всичките. Когато приключваме, стомахът вече ме боли. После тя измива чиниите, а аз ги подсушавам. Звънецът бие и излизаме заедно от стаята.

— Знаеш ли, не си толкова зле за второкурсник — казва тя и ме побутва с лакът. — Не ме интересува какво говорят останалите.

— Мерси, и ти не си толкова зле за... каквото и да си.

— Третокурсничка съм.

Извървяваме няколко крачки в мълчание.

— Няма да се сбиеш наистина с Марк след часовете, нали?

— Трябва да си взема телефона обратно. А и само ме погледни — казвам аз и посочвам блузата си.

Тя свива рамене. Спирам пред шкафчето си. Тя забелязва номера.

— Е, все пак не трябва да го правиш.

— Не искам да го правя.

Тя върти очи.

— Ех, тези момчета и техните войни. Както и да е, ще се видим утре.

— Приятен ден или каквото остава от него — казвам аз.

* * *

След часа по история на Америка се отправям с бавни крачки към шкафчето си. Мисля просто тихо да напусна училището, без да търся Марк. После обаче осъзнавам, че завинаги ще бъда заклеймен като страхливец.

Стигам до шкафчето и изпразвам чантата си от учебниците, които не ми трябват. После просто оставам там и усещам нервността,

която започва да тече през мен. Ръцете ми са все още нормални. Мисля да си сложа ръкавиците за всеки случай, но не го правя. Поемам дълбоко въздух и затварям вратата на шкафчето.

— Здравсти — чувам глас зад мен, който ме стряска. Сара е. Тя хвърля поглед назад и отново ме поглежда. — Имам нещо за теб.

— Не са още палачинки, нали? Още имам чувството, че ще се пръсна.

Тя се изсмива нервно.

— Не са палачинки. Но ако ти го дам, ще трябва да ми обещаеш да не се биеш.

— Добре — казвам аз.

Тя отново поглежда зад себе си и бързо посяга към предния джоб на чантата си. Изважда телефона ми и ми го подава.

— Къде го намери?

Тя свива рамене.

— Марк знае ли?

— Не. Та... все още ли смяташ да се правиш на големия мъж? — пита тя.

— Явно, не.

— Добре.

— Благодаря ти — казвам аз. Не мога да повярвам, че е направила всичко това, за да ми помогне. Тя едва ме познава. Не че се оплаквам.

— Пак заповядай — казва тя, обръща се и избързва напред по коридора. Гледам я през цялото време и не мога да спра да се усмихвам. Когато се отправям навън, Марк Джеймс и осем от неговите приятели ме пресрещат във фойето.

— Я виж ти! — казва Марк. — Успя да изкараш целия ден, а?

— Определено. И виж какво намерих — казвам аз и вдигам телефона в ръката си, за да го види. Ченето му пада. Подминавам го, продължавам си надолу по коридора и излизам от сградата.

ГЛАВА 8

Анри е паркирал точно там, където каза, че ще бъде. Скачам в пикапа, все още ухилен.

— Хубав ден? — пита той.

— Не беше зле. Взех си телефона обратно.

— Без бой?

— Нищо сериозно.

Той ме поглежда подозрително.

— Искам ли въобще да знам какво точно означава това?

— Едва ли.

— Ръцете ти светиха ли?

— Не — лъжа аз. — Твоят ден как беше?

Движи се по пътната алея покрай училището.

— Беше добре. Карах час и половина до Кълъмбъс, след като те оставих.

— Защо пък Кълъмбъс?

— Там има големи банки. Не исках да изглеждам подозрително, като поръчвам трансфер на сума, по-голяма от целия бюджет на града.

Кимам.

— Умно.

Той излиза на пътя.

— И така, ще ми кажеш ли името й?

— Ъ? — питам.

— Трябва да има причина за тази абсурдна усмивка на лицето ти. Очевидната причина е момиче.

— Как разбра?

— Джон, приятелю, на Лориен този стар сепан, когото виждаш, си беше заклет женкар.

— О, я се разкарай! — казвам аз. — Няма такова нещо като женкар на Лориен.

Той кима одобрително.

— Значи си внимавал.

Лориенците сме моногамен народ. Когато се влюбим, това е за цял живот. Женим се на около двадесет и пет и това няма нищо общо със закона. Основано е по-скоро на дадената дума и на всеотдайността, отколкото на каквото и да било друго. Анри бе женен от двадесет години, преди да напусне планетата с мен. Минаха десет години, но знам, че жена му липсва всеки ден.

— Е, коя е тя? — пита той.

— Казва се Сара Хард. Дъщеря на агентката по недвижими имоти, от която взе къщата. Тя е в два от курсовете ми, третокурсничка е.

Той кимва.

— Хубава ли е?

— Определено. И е умна.

— О, да — казва той провлачено. — От доста време го очаквах. Само не забравяй, че може да ни се наложи да заминем изведнъж.

— Знам — казвам аз. Останалата част от пътя до вкъщи изминаваме в мълчание.

Когато стигаме до дома ни, Лориенският сандък стои на кухненската маса. Има размерите на квадратна микровълнова печка, четиридесет и пет на четиридесет и пет сантиметра. Изведнъж ме връхлита вълнение. Отивам до него и хващам катинара в ръцете си.

— Мисля, че съм по-въодушевен от идеята да разбера как се отключва това, отколкото какво всъщност има вътре — казвам.

— Наистина ли? Е, мога да ти покажа как се отключва, а после ще го заключим отново и ще забравим за това какво има вътре.

Усмиввам му се.

— Нека не избързваме. Хайде де! Какво има вътре?

— Това е твоето наследство.

— Какво имаш предвид под „моето наследство“?

— Полага се по рождение на всеки гард, за да бъде използвано от неговия пазител, когато гардът встъпва в своя завет.

Кимам оживено.

— Значи какво има вътре?

— Наследството ти.

Неговият потаен отговор ме нервира. Хващам катинара и се опитвам да го отворя със сила, както винаги съм се опитвал да правя. Разбира се, той не помръдва.

— Не можеш да го отключиш без мен, а аз не мога да го отключа без теб — казва Анри.

— Е, как го отваряме. Няма ключалка.

— С воля.

— О, хайде стига, Анри! Спри да бъдеш потаен.

Той поема ключалката от ръцете ми.

— Отваря се само когато сме заедно и едва след като се прояви твоят първи завет.

Отива до входната врата и подава глава навън, после затваря и завърта ключа. Връща се обратно.

— Натисни с длан едната страна на ключалката — казва той и аз го правя.

— Топла е — казвам.

— Добре. Това значи, че си готов.

— Сега какво?

Той слага своята длан от другата страна на катинара и сключва пръсти с моите. Минава секунда и ключалката щраква.

— Невероятно! — казвам.

— Защитена е с Лориенското заклинание, точно както и ти. Не може да бъде счупена. Мини през нея с валяк и няма да има дори драскотина. Само ние двамата заедно можем да я отворим. Освен ако не умра: тогава ще можеш и сам.

— Е — казвам аз, — надявам се това да не се случи.

Опитвам се да повдигна капака на кутията, но Анри се пресяга и ме спира.

— Още не — казва той. — Вътре има неща, които не си готов да видиш. Иди да седнеш на канапето.

— Хайде де, Анри!

— Просто ми се довери — казва той.

Поклащам глава и сядам. Той отваря кутията и изважда камък, дълъг петнадесетина сантиметра и около пет широк. Отново заключва кутията и ми донася камъка. Той е идеално гладък и продълговат, прозрачен отвън, но мъгляв в сърцевината си.

— Какво е това? — питам аз.

— Лориенски кристал.

— За какво е?

— Хвани го — казва той и ми го подава.

В момента, в който ръцете ми влизат в съприкосновение с него, и двете светлини в дланите ми грейват. По-ярки са дори и от предния ден. Камъкът се нагорещява. Вдигам го, за да го разгледам по-отблизо. Мъглявата маса в центъра се завихря навътре към себе си като вълна. Усещам как медальонът на врата ми също започва да се затопля съвсем леко. Това развитие на нещата наистина ме развълнува. Прекарал съм целия си живот в нетърпение силите ми да дойдат. Разбира се, имало е и моменти, в които съм се надявал това никога да не се случи, най-вече защото съм искал в крайна сметка да се установим някъде и да заживеем нормален живот, но сега, докато държа кристал, който съдържа нещо като топка дим в центъра, със съзнанието, че ръцете ми са издръжливи на топлина и огън и че още завети са на път, а след тях се задава главната ми сила (силата, която ще ми позволи да се бия) — е, всичко това си е доста готино и вълнуващо. Не мога да изтрия усмивката от лицето си.

— Какво става вътре?

— Свързано е със завета ти. Допирът ти го активира. Ако не развиваше лумен, тогава самият кристал щеше да светне, както в момента светят ръцете ти. Вместо това се случва обратното.

Наблюдавам кристала, гледам кръга от дим и сиянието.

— Ще започваме ли? — пита Анри.

Кимам с глава енергично.

— Да, по дяволите!

* * *

Денят се застуди. Къщата е тиха, ако изключим поривите на вятъра, който от време на време хлопа прозорците. Лежа по гръб върху дървената маса за кафе. Ръцете ми висят от двете страни. В някакъв момент Анри ще запали огън под тях. Дишам бавно и равномерно, както той ми нареди.

— Трябва да държиш очите си затворени — казва той. — Само слушай вятъра. Може да усетиш леко парене по ръцете си, когато прокарам кристала по тях. Игнорирай го колкото можеш.

Чувам как вятърът духа през дърветата отвън. Някак си усещам как те се люшкат и извиват.

Анри започва с дясната ми ръка. Притиска кристала върху опакоето ѝ, после го придвижва нагоре към китката и лакътя ми. Усещам горенето, което той предвиди, но то не е достатъчно да ме накара да си отдръпна ръката.

— Остави съзнанието ти да се носи свободно, Джон. Иди, където искаш да бъдеш.

Не знам за какво говори, но се опитвам да изчистя съзнанието си и да дишам бавно. Изведнъж усещам как се отнасям. По лицето си усещам топлината на слънцето, идваща отнякъде, и вятър, много по-топъл от този, който духа покрай стените ни. Когато отварям очи, вече не се намирам в Охайо.

Нося се над обширен простор, изпълнен с дървета, няма нищо, освен джунгла докъдето ми стигат очите. Синьо небе, слънцето напича — слънце почти два пъти по-голямо от това на Земята. Топъл, лек ветреца разрошва косата ми. Долу реките дълбаят дълбоки дефилета, които прорязват зеленината. Рея се над една от тях. Животни от всякакви форми и размери — едни са дълги и слаби, други — с къси крайници и набити тела, трети — с козина, четвърти — с тъмна кожа, която изглежда груба на допир — прият на брега от студените води на реката. В далечината се вижда извита първа линия на хоризонта и по това знам, че съм на Лориен. Тя е десет пъти по-малка от Земята и можеш да видиш извивката на повърхността ѝ, ако я гледаш достатъчно отдалече.

Някак си мога да летя. Избързвам напред и се завъртам във въздуха, после се стрелвам надолу и профучавам над повърхността на водата. Животните вдигат глави и гледат с любопитство, но не и страх. Лориен в разцвета си — покрита със зеленина и населена с животни. По някакъв начин прилича на това, което си представям, че е била Земята преди милиони години, когато природата е управлявала живота на своите създания, преди човекът да пристигне и да започне да управлява нея. Лориен в разцвета си. Знам, че днес вече не изглежда така. Може би живея в спомен. Но нима той е мой?

И тогава денят прескача напред към тъмнината. В далечината започва гигантска заря от фойерверки, които се стрелват нависоко в небето и експлодират във формите на животни и дървета, докато тъмното небе, луните и милионите звезди служат за бляскав фон.

— Мога да усетя отчаянието им — чувам глас отнякъде. Обръщам се и се оглеждам наоколо. Няма никой. — Те знаят къде се намира една от останалите, но заклинанието все още действа. Не могат да я докоснат, докато не убият първо теб. Но продължават да я следят.

Политам високо нагоре, после се гмуркам в ниското, търсейки притежателя на гласа. Откъде идва?

— Точно сега трябва да сме най-бдителни. Точно сега трябва да запазим преднината си.

Политам напред към фойерверките. Гласът ме плаши. Може би силните гърмежи ще го сподавят.

— Надявали са се да избият всички ни много преди вашите завети да се развият. Но ние останахме скрити. Трябва да запазим спокойствие. Първите трима се паникьосаха. Първите трима са мъртви. Трябва да бъдем умни и бдителни. Правим грешки, когато се паникьосаме. Те знаят, че вашето развитие ще прави мисията им все по-трудна и че когато се развиете напълно, ще поведем войната. Ние ще отвърнем на удара и ще потърсим своето отмъщение и те го знаят.

Виждам как бомбите падат от километри височина по повърхността на Лориен. Взривове разтърсват земята и въздуха, вятърът разнося писъци, огнени експлозии помитат тревите и дърветата. Гората гори. Сигурно са хиляди различните летателни апарати, които се спускат от небесните висини, за да се приземят на Лориен. От тях се изсипват могодориански воители, понесли оръжия и гранати с мощност, много по-голяма от тази на тукашните оръжия. Те са по-високи от нас, но си приличаме, освен в лицата. Те нямат зеници, а ирисите им са тъмнорвени, някои дори черни. Тъмни плътни кръгове ограждат очите им, а кожата им е бледа — изглежда почти обезцветена, сякаш натъртена. Зъбите им просветват между устните им, които сякаш никога не се затварят, зъби, които изглеждат като обработени с пила, неестествено заострени.

Зверовете от Могодор слизат от самолетите недалеч от нас и носят същия студен поглед в очите си. Някои от тях са големи колкото къщи, зъбите им, остри като бръсначи, стърчат, от силното им ръмжане ме заболяват ушите.

— Станахме непредпазливи, Джон. Затова ни победиха толкова лесно — казва той.

Вече знам, че гласът, който чувам, е на Анри. Не мога да го видя никъде обаче и не мога да сваля очи от убийствата и унищоженията под мен, за да го потърся. Хората тичат навсякъде, отвърщат на удара. Убити са толкова лориенци, колкото и могадорианци. Но лориенците губят битката срещу зверовете, които убиват десетки от хората ни накуп: бълват огън, скърцат със зъби и размахват злобно ръце и опашки. Времето ускорява темпо, започва да тече много по-бързо от обикновено. Колко време е минало? Час? Два?

Гардовете водят борбата, като показват с пълна сила своите завети. Някои летят, други могат да тичат толкова бързо, че губят ясните си контури, а някои изчезват напълно. Изстрелват лазери от ръцете си, телата им се обгръщат в пламъци, а тези, които могат да контролират времето, забъркват буреносни облаци и сурови ветрове. И все пак губят. Превъзхождат ги по численост с петстотин на един. Силите им не са достатъчни.

— Защитата ни беше паднала. Могадорианците бяха планирали добре — избраха точния момент, в който бяхме най-уязвими. Старейшините на планетата си бяха отишли. Питакъс Лор, най-великият от тях и техен предводител, ги беше събрал преди нападението. Никой не знае какво е станало с тях, къде са отишли и дали въобще са още живи. Може би могадорианците са избили първо тях и след като вече не са им стоели на пътя, са атакували. Всичко, което знаем, е, че в деня, в който старейшините се събраха, в небето се изстреля стълб от блестяща бяла светлина. Той остана там цял ден и после изчезна. Ние като народ трябваше да се досетим, че нещо не е наред, но това не стана. Нямаме кого друг да виним за случилото се, освен себе си. Имахме късмет, че успяхме да спасим въобще някого от планетата, особено ако това са девет млади гарда, които един ден могат да продължат битката и да спасят расата.

Космически кораб в далечината се изстрелва бързо и нависоко във въздуха, следва го син поток от светлина. Наблюдавам го от своята отправна точка в небето, докато не изчезва. Струва ми се някак познат. И тогава ми просветва: аз съм на този кораб, Анри също. Това е корабът, който ни отвежда на Земята. Лориенците трябва да са знаели, че са победени. Защо иначе биха ни пратили другаде?

Безсмислено клане. Така изглежда всичко това в моите очи. Приземявам се и преминавам през едно огнено кълбо. Гневът ме

връхлита. Мъже и жени умират, гардове и сепани, наред с беззащитни деца. Как можеш да приемеш това? Как е възможно могадорианците да бъдат толкова безсърдечни, че да сторят всичко това? И защо са ме пощадили?

Втурвам се към воин, който стои наблизко, но минавам право през него и падам на земята. Разбира се, всичко, което виждам в момента, се е случило вече. Аз съм наблюдател на собствената ни гибел и нищо не мога да направя.

Обръщам се и пред мен изскача звяр, който трябва да е около дванадесет метра висок, с широки рамене, червени очи и рога, дълги шест метра. Слюнка се стича от дългите му остри зъби. Той надава вик и се втурва напред.

Минава през мен, но помита няколко десетки лориенци наоколо. Просто така всеки един от тях вече е мъртъв. И звярът продължава напред, убивайки още лориенци.

През разрушителната сцена чувам шум от драскане, нещо отделно от касапницата на Лориен. Понасям се отвъд картината или се връщам назад. Две ръце натискат раменете ми надолу. Клепачите ми се вдигат и се озовавам отново в дома ни в Охайо. Ръцете ми са увиснали отстрани на масичката за кафе. На сантиметри под тях има два котела с огън и двете ми ръце са изцяло погълнати от пламъците. Не усещам нищо. Анри се е надвесил над мен. Драскането, което чух преди минута, идва от верандата пред къщата.

— Какво е това? — прошепвам и сядам на масата.

— Не знам — казва той.

И двамата мълчим, напрегнати се да чуем нещо. Три нови драскания по вратата. Анри поглежда надолу към мен.

— Навън има някой — казва той.

Поглеждам към часовника на стената. Потя се, не мога да си поема въздух и съм разстроен от клането, на което станах свидетел. За пръв път в живота си наистина разбирам какво се е случило на Лориен. Преди тази вечер това беше просто част от някаква история, не различна от многото други истории, за които съм чел по книгите. Но сега видях кръвта, сълзите, мъртвите. Видях разрухата. Това е част от мен.

Навън се е смрачило. Още три драскания по вратата, нисък гърлен звук. И двамата подскачаме. Веднага се сещам за ниския гърлен

звук, който издаваха зверовете.

Анри се втурва в кухнята и грабва нож от чекмеджето до мивката.

— Отиди зад креслото.

— Какво, защо?

— Защото така казвам.

— Мислиш, че това ножче ще убие могодорианец?

— Ако уцеля сърцето му, ще го убие. Сега залегни.

Изправям се бързо от масичката за кафе и клякам зад канапетото. Двата котела все още пламтят, бледи видения от Лориен все още витаят в съзнанието ми. От другата страна на вратата се чува нетърпеливо ръмжене. Няма съмнение, че някой или нещо е отвън. Сърцето ми препуска.

— Стой долу — казва Анри.

Надигам глава, така че да мога да наблюдавам над облегалката на канапетото. *Всичката тази кръв*, мисля си. Със сигурност са знаели, че врагът ги превъзхожда по сила. Въпреки това са се били докрай и са умирали, за да се спасят един друг, за да спасят Лориен. Анри държи ножа здраво. Бавно се пресяга към месинговата дръжка на вратата. Обзема ме гняв. Надявам се да е един от тях. Нека да е могодорианец този, който мине през вратата. Ще се срещне с достойния си противник.

Няма начин да остана зад канапетото. Пресягам се и грабвам един от казаните, пъхам си ръката вътре и изваждам горящо дърво със заострен край. Студено е на допир, но огънят продължава да гори, обгръщайки ръката ми. Държа дървото сякаш е нож. *Нека влязат*, мисля си. *Повече няма да бягаме*. Анри поглежда към мен, поема дълбоко въздух и блъсва външната врата.

ГЛАВА 9

Всеки мускул в тялото ми е стегнат, всичко е напрегнато. Анри скача през вратата, а аз съм готов да го последвам. Усещам това туп-туп-туп в гърдите си. Пръстите ми са стиснали до бяло пламтящото дърво. Вятърът се хвърля през вратата, огънят танцува по ръката ми и пълзи по китката ми нагоре. Там няма никой. Изведнъж тялото на Анри се отпуска и той се засмива, свел поглед към краката си. Там, завъртял очи нагоре към Анри, беше същият бигъл, който видях първия ден в училище. Кучето маха с опашка и тъпче на място с лапи. Анри посяга надолу и го погалва. Тогава кучето минава край него и с повесен език се шмугва в къщата.

— Какво прави тук? — питам аз.

— Познаваш ли това куче.

— Видях го в училище. Вчера ме следваше нагоре-надолу преди часовете.

Връщам дървото обратно и избърсвам ръката си в дънките. След нея остава следа от черни сажди отпред на крачола ми. Кучето сяда в краката ми и поглежда нагоре с очакване, а опашката му тупка по дървения под. Сядам на канапето и гледам как двата огъня горят. Сега, след като напрежението на ситуацията приключи, умът ми се връща към сцените от видението ми. Все още чувам виковете в ушите си, все още виждам как кръвта проблясва в тревата на лунната светлина, телата и повалените дървета, червеното сияние в очите на зверовете от Могадор и страха в очите на лориенците.

Поглеждам Анри.

— Видях какво се е случило. Поне в началото.

Той кимва.

— Предполагах, че ще го видиш.

— Чувах твоя глас. Говореше ли ми?

— Да.

— Не разбирам — казвам. — Това беше клане. Толкова много омраза, едва ли са искали само ресурсите ни. Имало е и нещо друго.

Анри въздъхва и сяда на масичката за кафе срещу мен. Кучето скача в скута ми. Погалвам го. Мръсно е, козината му е сплъстена и мазна под ръката ми. На нашияника му е закачен медальон във формата на топка за американски футбол. Медальонът е стар, кафявата боя се е изтъркала почти изцяло. Вземам го в ръце и виждам от едната страна числото 19, а от другата името БЪРНИ КОСАР.

— Бърни Косар — казвам. Кучето маха с опашка. — Същото име като на пича от плаката в моята стая. Явно тук е известен.

Прокарвам ръка по гърба на кучето.

— Не изглежда като да има дом — казвам. — И си гладно. Някак си мога да позная това.

Анри кимва. Поглежда надолу към Бърни Косар. Кучето се изтяга, обляга брадичка на лапите си и затваря очи. Щраквам запалката и прокарвам пламъка през пръстите си, след това минавам с него през дланта и по долната част на ръката си. Чак когато стига на три-четири сантиметра от лакътя, усещам парене. Каквото и да е направил Анри — подействало е и защитните ми сили са се разпрострели. Чудя се колко ли време ще отнеме, за да стана целият устойчив.

— Та какво се случи? — питам аз.

Анри поема дълбоко въздух.

— Аз също съм имал подобни видения. Толкова истински, че сякаш си там.

— Никога не съм знаел колко ужасно е било. Имам предвид, знам, че си ми разказвал, но преди да го видя със собствените си очи, не съм го разбирал наистина.

— Могадорианците не са като нас. Те са потайни и манипулативни, не вярват почти на нищо. Имат определени сили, но те не са като нашите. Живеят на общества и се чувстват най-добре в пренаселени градове. Колкото по-многолюдни са, толкова по-добре. Точно заради това двамата с теб избягваме големите градове, въпреки че в такъв град по-лесно бихме се изгубили в тълпата. Но тогава и на тях ще им е далеч по-лесно да се слоят с нея.

— Преди стотина години Могадор започна да замира, точно както стана с Лориен 25 000 години по-рано. Те обаче не реагираха като нас — не го разбраха по начина, по който човешката раса вече започва да го разбира. Игнорираха го. Унищожиха океаните си и заляха реките и езерата си с промишлени и органични отпадъци само за да

продължат да разрастват градовете си. Растенията започнаха да умират, а с тях и тревопасните животни, след което дойде ред и на месоядните. Те знаеха, че трябва да предприемат нещо радикално.

Анри затваря очите си и млъква за цяла минута.

— Знаеш ли коя планета има среда на живот най-близка до тази на Могодор? — пита той накрая.

— Да, това е Лориен. Или поне беше такава.

Анри кимва.

— Да, това наистина е Лориен. И, убеден съм, вече разбираш, че те искаха именно нашите ресурси.

Кимвам. Бърни Косар надига глава и се прозява дълбоко. Анри стопля в микровълновата готови пилешки гърди, нарязва ги на ивици, занася чинията до канапето и я оставя пред кучето. То започва да яде настървено, сякаш не е яло от дни.

— На Земята има голям брой могодорианци — продължава Анри. — Не знам колко от тях са тук, но ги усещам, докато спя. Понякога ги виждам в сънищата си. Никога не мога да определя къде се намират или какво казват. Но ги виждам. И не мисля, че толкова много от тях са тук само заради вас шестимата.

— Какво имаш предвид? Защо иначе биха дошли тук?

Анри ме поглежда в очите.

— Знаеш ли коя е планетата с втора по близост среда на живот до тази на Могодор?

Кимвам.

— Земята, нали?

— Могодор е два пъти колкото Лориен, но Земята е пет пъти колкото Могодор. По отношение на отбраната размерите на Земята я правят много по-добре подготвена срещу атака. Могодорианците ще трябва да я опознаят, преди да могат да я нападнат. Не мога да ти кажа как точно ни победиха толкова лесно, защото има много неща, които все още не разбирам. Със сигурност мога да кажа обаче, че една от причините беше комбинацията от познанията им за планетата и народа ни, както и фактът, че няхахме друга защита, освен интелекта си и заветите на гардовете. Каквото и да си говорим за могодорианците, те са велики стратегии, стане ли въпрос за война.

Отново настава мълчание, докато навън вие вятърът.

— Не съм сигурен, че искат да вземат ресурсите на Земята — казва Анри.

Въздъхвам и поглеждам нагоре към него.

— Защо не?

— Могадор все още загива. Въпреки че са закърпили по-належащите си проблеми, смъртта на планетата им е неизбежна. Те са наясно с това. Мисля, че планират да избият хората. Мисля, че искат да превърнат Земята в своя нов дом.

След вечеря започвам да къпя Бърни Косар. Използвам шампоан и балсам. Сресвам го със стар гребен, оставен от предишния наемател в едно от чекмеджетата. Изглежда и мирише по-добре, но нашийникът му все още смърди. Изхвърлям го. Преди да си легна, отварям предната врата за него, но той не иска да излезе обратно навън. Мога да усетя желанието му да остане в къщата с нас. Чудя се дали той усеща, че и моето желание е същото.

— Мисля, че си имаме нов домашен любимец — казва Анри.

Усмиввам се. Веднага щом го видях по-рано, ми се прииска Анри да ми позволи да го запазим.

— Май така изглежда — казвам аз.

Половин час по-късно налазвам в леглото, а Бърни Косар скача след мен и се свива на кълбо в краката ми. След няколко минути вече хърка. Лежа известно време по гръб с отворени очи, вторачен в мрака, и милиони различни мисли плуват в главата ми. Сцени от войната — алчният, изгладнял вид на могодорианците, зверовете със свиреп, безмилостен поглед, смъртта, кръвта. Мисля за красотата на Лориен. Дали отново ще може да поддържа живот, или Анри и аз ще останем да чакаме завинаги на Земята?

Опитвам се да изтласкам тези мисли и картини от съзнанието си, но те не изчезват задълго. Ставам и започвам да крача напред-назад. Бърни Косар надига глава и ме наблюдава, но после я отпуска и отново заспива. Въздъхвам, вземам телефона си от нощното шкафче и го преглеждам, за да съм сигурен, че Марк Джеймс не е прецакал нещо. Номерът на Анри все още е там, но вече не е единственият. Добавен е още един номер, записан под името Сара Харт. След последния звънец и преди да дойде до шкафчето ми, Сара е добавила номера си в телефона ми.

Затварям го, слагам го на нощното шкафче и се усмихвам. След две минути отново проверявам телефона си, за да се убедя, че не ми се привиждат никакви неща. Не ми се привиждат. Затварям го рязко и го оставям само колкото пет минути по-късно да го взема отново, за да погледна пак номера ѝ. Не знам колко време ми отнема да заспя, но накрая успявам. На сутринта се събуждам с телефона в ръка, притисната до гърдите ми.

ГЛАВА 10

Бърни Косар вече драска по вратата на стаята ми, когато се събуждам. Пускам го навън и той веднага тръгва да патрулира из двора, втурвайки се напред с нос в земята. След като покрива и четирите ъгъла, той се стрелва през двора и изчезва в гората. Затварям вратата и скачам под душа. Излизам десет минути по-късно, а той вече се е прибрал и седи на канапето. Започва да маха с опашка, когато ме вижда.

— Ти ли го пусна вътре? — питам Анри, който е седнал на масата с отворен лаптоп и четири вестника, струпали пред него.

— Да.

След кратка закуска се отправяме навън. Бърни Косар се втурва пред нас, после спира, сяда и втренчва поглед във вратата на пасажера.

— Това е малко странно, не мислиш ли? — казвам аз.

Анри свива рамене.

— Очевидно не му е чужда идеята за пътуване с кола. Пусни го да влезе.

Отварям вратата и той скача вътре. Провесил език, сяда по средата на предната седалка. На излизане от вътрешната алея той се премества в скута ми и опира лапите си в прозореца. Свалям стъклото и той се показва наполовина навън, все още с отворена уста, а вятърът развява ушите му. Пет километра по-късно Анри спира пред училището. Отварям вратата и Бърни Косар скача пред мен. Вдигам го обратно в пикапа, но той изскача отново. Пак го прибирам и ми се налага да му препреча пътя, за да не скочи, докато затварям вратата. Той се изправя на задните си крака, а с предните се опира на ръба на прозореца, който все още е свален. Потупвам го по главата.

— Носиш ли си ръкавиците? — пита Анри.

— Ъхъ.

— Телефонът?

— Ъхъ.

— Как се чувстваш?

— Екстра — казвам аз.

— Добре. Обади ми се, ако имаш някакви неприятности.

Той потегля, а Бърни Косар гледа от задния прозорец, докато пикапът не изчезва зад ъгъла.

Чувствам се притеснен, както бях и вчера, но причините са различни. Част от мен иска веднага да види Сара, но друга част се надява да не я види въобще. Не съм сигурен какво ще й кажа. Ами ако не мога да се сетя за нищо и остана там да стоя като идиот? Ами ако е с Марк, като я видя? Да я поздравя ли с риск за нова конфронтация с Марк, или да ги подмина, все едно че не съм ги видял? Със сигурност обаче ще се засечем за втория час. Няма измъкване.

Тръгвам към шкафчето си. Чантата ми е пълна с учебниците, които трябваше да чета снощи, но така и не отворих. Прекалено много мисли и картини препускат в съзнанието ми. Не си бяха отишли и ми е трудно да си представя, че някога изобщо биха могли. Всичко е толкова различно от онова, което очаквах. Смъртта не е каквато ти я показват по филмите. Звуците, сцените, миризмата. Толкова е различна...

Когато стигам до шкафчето си, веднага забелязвам, че нещо не е наред. Металната дръжка е покрита с кал или с нещо, което прилича на кал. Не съм сигурен дали да го отворя, но си поемам дълбоко въздух и натискам дръжката.

Шкафчето ми е напълнено до половината с тор и когато отварям вратичката, голяма част от нея се изсипва по пода и покрива обувките ми. Миризмата е кошмарна. Трясвам вратичката. Сам Гууд се оказва зад нея и внезапната му поява от нищото ме стряска. Изглежда безнадеждно със своята бяла тениска на НАСА, малко по-различна от вчерашната.

— Здравей, Сам — казвам.

Той поглежда към купчината тор на пода и после към мен.

— И при теб ли е така? — питам аз.

Той кимва.

— Отивам при директора. Искаш ли да дойдеш?

Той поклаща глава, обръща се и тръгва в обратната посока, без да каже и дума. Аз пък отивам до кабинета на г-н Харис, почуквам на вратата и влизам, без да изчакам отговора му. Той седи зад бюрото си, а на врата му виси вратовръзка, щампована с талисмана на училището

— най-малко двадесет миниатюрни пиратски глави са разпръснати по лицевата ѝ страна. Усмивка ми се гордо.

— Днес е голям ден, Джон — казва той. Не знам за какво говори.

— Журналистите от „Газет“ би трябвало да са тук до час. Първа страница!

Тогавя си спомних — голямото интервю на Марк Джеймс за местния вестник.

— Сигурно сте много горд — казвам.

— Гордея се с всеки един от учениците на Парадайс.

Усмивката не слиза от лицето му. Обляга се назад на стола, склучва пръсти и отпуска ръце на корема си.

— Какво мога да направя за теб?

— Исках само да ви кажа, че тази сутрин шкафчето ми е било напълнено с тор.

— Какво имаш предвид под „напълнено“?

— Имам предвид, че цялото беше пълно с тор.

— С тор? — объркано пита той.

— Да.

Засмива се. Изненадан съм от абсолютната му липса на отношение по въпроса и гневът се надига в мен. Лицето ми е топло.

— Исках да ви уведомя, за да бъде почистено. Шкафчето на Сам Гууд също е пълно.

Той въздъхва и поклаща глава.

— Ще изпратя веднага г-н Хобс, портиера, и ще проучим сериозно случая.

— И двамата знаем кой го е направил, г-н Харис.

На лицето му проблясва снизходителна усмивка.

— Аз ще се оправя с разследването, г-н Смит.

Няма смисъл да казвам повече каквото и да било, така че излизам от кабинета му и се отправям към тоалетните, за да пусна студената вода да тече по ръцете и лицето ми. Трябва да се успокоя. Не искам да ми се наложи и днес да нося ръкавиците. Може би не трябва да правя нищо и просто да зарежа цялата работа. И така ли ще приключи всичко това? Пък и имам ли друг избор? Превъзхождат ме по сила, а единственият ми съюзник е петдесеткилограмов второкурсник с влечение към извънземните. Вероятно това не е цялата истина — може би имам и друг съюзник в лицето на Сара Харт.

Поглеждам надолу. Ръцете ми са наред, никакво сияние. Излизам от тоалетните. Портиерът вече чисти торта от шкафчето ми, вади учебниците и ги хвърля в боклука. Минавам покрай него, влизам в класната стая и изчаквам часът да започне. Обсъждаме граматическите правила, като основната тема на урока е за разликата между причастието и глагола и защо причастието не е глагол. Следя урока по-внимателно от вчера, но с приближаването на междучасието ставам все по-неспокоен за следващия час. Но не защото има шанс да се срещна с Марк... а защото има вероятност да се видя със Сара. Дали ще ми се усмихне и днес? Мисля, че ще е най-добре да пристигна преди нея, така че да си седна на мястото и оттам да я гледам как влиза. Така ще видя дали първо на мен ще ми каже „здрости“.

Когато звънецът бие, аз се изстрелвам от стаята и се втурвам надолу по коридора. Аз съм първият, който влиза в кабинета по астрономия. Стаята се пълни и Сам отново сяда до мен. Точно преди да бие вторият звънец, Сара и Марк влизат заедно. Облечена е в бяла риза и черен панталон. Усмива ми се, преди да седне. Усмивам ѝ се в отговор. Марк въобще не поглежда към мен. Още надушвам тора по обувките си, но пък може миризмата да идва и от Сам.

Той изважда от чантата си списание, озаглавено „Те се разхождат сред нас“. Изглежда сякаш е принтирано в нечие мазе. Сам отваря по средата на някаква статия и се зачита съсредоточено.

Поглеждам към Сара, която е на четири чина разстояние от мен, към вързаната ѝ на опашка коса. Мога да видя задната част на тънкия ѝ врат. Кръстосва крака и седи изправена на стола си. Ще ми се да седях до нея, да можех да се пресегна и да хвана ръката ѝ. Ще ми се вече да сме в осмия час. Чудя се дали отново ще бъдем екип в час по трудово.

Г-жа Бъртън започва урока. Все още сме на темата за Сатурн. Сам вади лист хартия и започва да пише ожесточено, спирайки единствено за да провери нещо в статията от списанието, което е отворил до себе си. Поглеждам над рамото му и прочитам заглавието: „Град Монтана — изцяло похитен от извънземни“.

Преди миналата вечер никога не бих се замислил над подобна теория. Анри обаче смята, че могодорианците кроят планове да завладеят Земята, и трябва да признае, че колкото и смехотворно да звучи теорията от списанието на Сам, на базисно ниво може да се окаже, че има нещо в нея. Знам със сигурност, че лориенците са

посещавали Земята много пъти в историята ѝ. Наблюдавахме я как се развива, в период на растеж и изобилие, когато всичко цъфтеше, както и в период на ледници и сняг, когато беше в застой. Помогнахме на хората, научихме ги да си палят огън, дадохме им инструментите, с които да развият говора и езика си. Именно това е причината нашият език да бъде толкова близък до езиците на Земята. И въпреки че никога не сме отвличали хора, това не означава, че друг не го е правил.

Поглеждам Сам. Никога не съм срещал човек, така завладян от идеята за извънземните, та чак да чете за тях и да си води записки по разни теории на конспирацията.

Точно тогава се отваря вратата и г-н Харис си мушва ухиленото лице в стаята.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, г-жо Бъртън. Налага ми се да ви отнема Марк. Журналистите от „Газет“ са тук, за да го интервюират за вестника — казва той достатъчно силно, така че всички в стаята да го чуят.

Марк става, взема си чантата и небрежно се изнизва от стаята. От вратата виждам как г-н Харис го потупва по гърба. После поглеждам към Сара. Искане ми се аз да седях на празното място до нея.

Четвъртия час имаме физкултура. Сам е в моя клас. След като се преобличаме, сядаме един до друг на пода на салона. Той е с маратонки, шорти и два-три номера по-голяма тениска. Като щъркел е, целият кокаляци, и въпреки че е нисък, прилича на върлина.

Учителят по физическо г-н Уолъс е застанал решително пред нас с разкрач колкото дължината на раменете му и стегнати юмруци на ханша.

— Добре, момчета, сега слушайте. Това може би е последният ни шанс да се раздвижим навън, така че да не пропускаме случая. Ще тичате километър и половина колкото се може по-бързо. Резултатите ви ще бъдат записани и запазени за следващото тичане през пролетта. Така че тичайте здраво!

Пистата отвън е покрита с каучук. Обикаля футболното игрище, а зад нея са някакви гори, през които, предполагам, се стига до къщата ни, но не съм съвсем сигурен. Вятърът е студен и ръцете на Сам настръхват. Той ги разтрива в опит да ги върне към нормалното им състояние.

— Тичал ли си това разстояние преди? — питам аз.

Сам кимва.

— Изтичахме го през втората седмица от началото на срока.

— Колко ти беше времето?

— Девет минути и четиридесет и четири секунди.

Поглеждам го.

— Мислех, че мършавите са бързи.

— Я млъквай! — казва той.

Тичам до Сам, като следвам гърбовете на мнозинството пред нас. Четири обиколки. Толкова пъти трябва да обиколя трасето, за да изтичам километър и половина. На половината път започвам да се отделям от Сам. Чудя се за колко време бих изминал разстоянието, ако наистина си направех усилието. Две минути, може би една, може би дори по-малко от една?

Тренировката ми се отразява страхотно и без да забележа, вече задминавам този най-отпред. Забавям се и се правя на изтощен. Тогава виждам някакво петно в бяло и кафяво, което се стрелва от храстите до входа на трибуната и се втурва право към мен. *Съзнанието ми си играе с мен*, мисля си аз. Обръщам поглед на другата страна и продължавам да тичам. Подминавам учителя, който държи хронометър. Извиква ми нещо поощрително, но гледа зад мен, някъде отвъд трека. Проследявам погледа му. Фиксирал е бяло-кафявото петно. То продължава към мен и изведнъж всички картини от вчера нахлуват в главата ми. Зверовете от Могадор. Сред тях имаше и малки, със зъби, които проблясваха на светлината като бръсначи, бързи създания, решени да убиват. Започвам да спринтирам.

Тичам половин обиколка в мъртвешки бяг, преди да се обърна. Зад мен няма нищо. Надбягал съм го. Минали са двадесет секунди. Тогава се обръщам и нещото се озовава точно пред мен. Явно е минало напъряко през игрището. Спирам на място и успявам да фокусирам правилно. Та това е Бърни Косар! Стои на средата на пистата с изплезен език и маха с опашка.

— Бърни Косар! — извиквам аз. — Изкара ми ангелите!

Продължавам в бавен тръс, а Бърни Косар ме следва. Надявам се, че никой не е забелязал бързината, с която тичах. Спирам и се превивам, като че ли съм получил спазъм и не мога да си поема дъх. Вървя малко, после подтичвам леко-леко. Преди да завърша втората обиколка, двама вече са ме задминали.

— Смит. Какво се случи? Всички ти гълтаха праха — крещи г-н Уолъс, докато го подминавам.

Правя се, че дишам тежко.

— Имам... астма... — казвам.

Той поклаща глава неодобрително.

— А аз да взема да си помисля, че в класа си имам тазгодишния шампион по лека атлетика на Охайо.

Свивам рамене и продължавам, прекъсвайки от време на време, за да походя. Бърни Косар остава до мен — понякога ходи, понякога подтичва. Когато започвам последна първа обиколка, Сам ме настига и продължаваме да бягаме заедно. Лицето му е яркочервено.

— Та какво четете в часа по астрономия днес? — питам го. — Цяла Монтана похитена от извънземни, а?

Той се ухилва насреща.

— Да, това е теорията — казва той някак притеснено, сякаш се е изложил.

— Защо биха похитили цял град?

Сам свива рамене и не отговаря.

— Не, сериозно? — питам.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Разбира се.

— Е, според теорията правителството е разрешило на извънземните да отвличат хора в замяна на нови технологии.

— Сериозно? Какви технологии?

— Примерно чипове за супер компютри, формули за нови бомби и екотехнологии. Такива неща.

— Екотехнологии срещу живи екземпляри? Странно. Но защо им е на извънземните да отвличат хора?

— За да ни изучават.

— Но защо? Имам предвид, каква причина биха могли да имат?

— Когато настъпи Армагедон, те ще знаят слабите ни места и ще ги използват, за да ни победят по-лесно.

Отговорът му малко ме стряска — само защото сцените от миналата нощ все още ми се въртят в главата. Сещам се за оръжията в ръцете на могодорианците и за грамадните зверове.

— Няма ли да им е лесно и без това, след като вече разполагат с много по-добри бомби и технологии от нашите?

— Е, според някои хора извънземните се надяват, че ние сами ще успеем да се изтребим.

Поглеждам Сам. Той ми се усмихва, докато се мъчи да разбере дали вземам разговора на сериозно.

— Защо пък да искат сами да се избием? Откъде накъде?

— Завиждат ни.

— Завиждат на нас? Защо? Защото им изглеждаме прекалено яки пичове ли?

Сам се засмива.

— Нещо такова.

Кимвам. Тичаме в мълчание за минута. Виждам, че на Сам му е трудно и диша тежко.

— Откъде се запали по всичко това?

Той свива рамене.

— Просто хоби — отговаря той, но имам отчетливото чувство, че крие нещо.

Приключваме с разстоянието за осем минути и петдесет и девет секунди. Резултатът е по-добър от предишния на Сам. Бърни Косар следва класа обратно в училището. Другите го гаят и когато влизаме, той се опитва да влезе с нас. Възможно ли е да е запааметил пътя до училище тази сутрин, докато идвахме насам? Самата мисъл звучи абсурдно.

Той остава пред вратата. Със Сам отиваме до шкафчето ми и в момента, в който успява да си поеме дъх, той издрънква още цял куп конспиративни теории една след друга, повечето от които са направо смешни. По принцип той ми допада и ми е забавен, но понякога просто ми се ще да млъкне.

* * *

Часът по трудово започва без Сара. Първите десет минути г-жа Беншоф ни обяснява какво да правим и след това поемаме към кухнята. Влизам сам, примирен с идеята, че днес ще си готвя насаме. Но в момента, в който това ми идва на ум, Сара се появява.

— Изпуснах ли нещо интересно? — пита тя.

— Около десет безценни минути с мен — казвам с усмивка.

Тя се засмива.

— Чух за шкафчето ти сутринта. Съжалявам.

— Е, ти ли сложи тора там? — питам аз.

Тя отново се смее.

— Не, разбира се, че не. Но знам, че се закачат с теб заради мен.

— Те просто имат късмет, че не съм си използвал суперсилите и не съм ги запратил в съседната държава.

Тя закачливо хваща бицепса ми.

— Да, бе, с тези големи мускули и твоите суперсили. Леле, наистина са си късметлии!

Задачата ни за часа е да направим боровинкови кексчета. Докато смесваме продуктите за тестото, Сара ми разказва за отношенията си с Марк. Били са заедно две години, докато тя не осъзнала, че колкото повече се вижда с него, толкова повече се отдалечава от родителите и приятелите си. Била просто гаджето на Марк, нищо повече. Започнала да му подражава в отношението му към хората — да бъде зла и да съди останалите, мислейки се за по-добра от тях. Започнала да пие и това се отразило на успеха ѝ. В края на последната учебна година родителите ѝ я изпратили за лятото при леля ѝ в Колорадо. Там тя започнала да си прави дълги разходки в планината и да снима пейзажа с фотоапарата на леля си. Така се влюбила във фотографията и прекарала най-страхотната си ваканция — разбрала, че има много по-важни неща в живота от това да бъдеш мажоретка и да ходиш с куотърбека на футболния отбор. Когато се прибрала, скъсала с Марк и прекратила тренировките си с мажоретките. Обещала си да бъде мила и добра с всички. Марк още не го е преживял. Според нея той продължава да я смята за свое гадже и вярва, че ще се върне при него. Тя казва, че единственото около него, което ѝ липсва, са кучетата му, с които си играела, когато му ходела на гости. Тогава ѝ разказвам как Бърни Косар се появи неочаквано на вратата ми след онази първа сутрин в училище.

Готвим, докато си говорим. По едно време посягам към печката без ръкавица и изваждам тавата за кексчета. Тя вижда това и ме пита дали съм добре, а аз се правя, че ме боли, и тръскам ръка, сякаш съм се изгорил. Всъщност нищо не усещам. Отиваме до мивката и Сара пуска хладка вода, за да помогне на опареното място, въпреки че то не съществува. Поглежда ръката ми, а аз свивам рамене. Слагаме

глазурата, когато тя ме пита за телефона ми — забелязала е, че имам само един номер вътре. Казвам ѝ, че е на Анри и че съм си изгубил стария телефон с всичките ми контакти. Пита ме дали съм изоставил някое момиче, когато съм се преместил. Казвам „не“ и тя се усмихва, което горе-долу ме съсипва. Преди края на часа тя ми казва за приближаващия фестивал в града по случай Все светии и че се надява да се видим там. Казвам „да, би било чудесно“, и се правя на хладнокръвен, въпреки че летя отвътре.

ГЛАВА 11

От време на време в съзнанието ми изникват образи. Най-често в моментите, когато въобще не ги очаквам. Понякога са откъслечни и мимолетни — баба ми, която си отваря устата, за да каже нещо, докато държи чаша с вода в ръка. Никога обаче не произнася думите, защото образът изчезва с бързината, с която се е появил. Понякога образите са по-дълги и по-живи — дядо ми, който ме люлее на люлка. Мога да усетя силата в ръцете му, докато я бута напред, както и пеперудите в стомаха си, докато се спускам надолу. Вятърът носи смеха ми надалече. И картината изчезва. Понякога си спомням тези неща съвсем ясно, помня, че съм бил част от тях. Понякога обаче те са като чисто нови, сякаш никога не са се случвали.

В хола Анри прокарва Лориенския кристал нагоре по ръцете ми, които висят над пламъци. През това време виждам следното: аз съм дете — на три или може би на четири години — и тичам през прясно окосения ни преден двор. До мен има животно с тяло на куче, но с козина на тигър. Главата му е кръгла, тялото — широкоплещесто, с къси крака. Не прилича на никое животно, което съм виждал. Навежда се напред, готово да скочи върху мен. Не мога да спра да се смея. То скача и аз се опитвам да го хвана, но съм прекалено малък и двамата падаме в тревата. Боричкаме се. То е по-силно от мен. После скача във въздуха, но вместо да падне отново на земята, както очаквам, то се превръща в птица, полита нагоре и започва да кръжи около мен. Носи се на такава височина, че не мога да го стигна. Обикаля, след това се спуска надолу, стрелва се под краката ми и се приземява на около шест метра от мен. Превръща се в животно, което прилича на маймуна без опашка. Заляга ниско, за да се метне към мен.

Точно тогава някакъв мъж идва по пътеката. Млад е, носи прилепнал гумен костюм в сребристо и синьо, какъвто съм виждал да слагат пилотите от Формула 1. Започва да ми говори на език, който не разбирам. Изрича името „Хадли“ и кимва към животното. Хадли се затичва към него, като променя формата си от маймуна на нещо по-

голямо — нещо като мечка с грива на лъв. Главите им застават на едно ниво и мъжът почесва Хадли под брадичката. От къщата излиза дядо ми. Изглежда млад, но знам, че трябва да е поне на петдесет.

Двамата си стискат ръцете. Говорят, но не разбирам какво си казват. Тогава мъжът поглежда към мен, усмихва се, повдига ръка напред и аз изведнъж се отделям от земята и политам във въздуха. Хадли ме следва отново като птица. Имам пълен контрол над тялото си, но мъжът определя накъде да летя, местейки ръката си наляво-надясно. Хадли и аз си играем във въздуха — той ме гъделичка с клюна си, докато аз се опитвам да го хвана. Изведнъж очите ми се разтварят и картината изчезва.

— Дядо ти можеше да става невидим, когато поискаше — чувам Анри да казва и отново затварям очи. Кристалът продължава нагоре по ръцете ми, разпростирайки огнената защита по останалата част от тялото ми.

— Този е от най-редките завети — само един процент от нашия народ го развива и дядо ти беше един от тях. Можеше да направи така, че да изчезне напълно заедно с всичко, до което се докоснеше.

— Веднъж се опита да се пошегува с мен, преди да разбере какви завети притежава. Ти беше на три годинки, а аз току-що бях започнал работа при семейството ти. Предишния ден бях за пръв път в къщата ви и когато на следващия дойдох отново, къщата я нямаше. Пътната алея си беше там, колата, дървото — всичко, но къщата я нямаше. Помислих си, че полудявам. Тръгнах напред и когато разбрах, че съм я задминал, се обърнах: там, в далечината си стоеше къщата, за която можех да се закълна, че липсва. Тръгнах да се връщам, но когато се приближих достатъчно, отново изчезна. Просто стоях на мястото, където знаех, че трябва да бъде, но виждах само дърветата зад нея. Затова продължих напред. Чак на третия ми опит да я достигна дядо ти остави къщата на мира. Не можеше да спре да се смее. Смели сме се на тази случка много пъти през онези четири години и така до самия край.

Когато отварям очи, се намирам отново на бойното поле. Още експлозии, огън, смърт.

— Дядо ти беше добър човек — казва Анри. — Обичаше да кара хората да се смеят, обожаваше да разказва вицове. Не мисля, че някога съм си тръгвал от вас, без да ме боли корема от смях.

Небето е почервеняло. Дърво разсича въздуха. Хвърля го мъжът в сребристо и синьо, същият, когото видях у дома. Отстранява двама могадорианци и аз искам да крещя в чест на победата му. Но има ли смисъл да се радвам? Независимо колко могадорианци виждам да умират, изходът от войната няма да се промени. Лориенците ще бъдат победени и избити до крак. Аз ще бъда изпратен на Земята.

— Никога не съм го виждал ядосан. Докато всички изпадаха в нервни пристъпи и се оставяха стресът да ги погълне, той стоеше спокоен. Обикновено тогава вадеше най-добрите си шеги и отведнъж, просто ей така, всички отново започваха да се смеят.

Малките зверове се насочват към децата. Те са беззащитни, с бенгалски огън в ръцете, останал от тържеството. Така губим — само малка част от лориенците се борят със зверовете, останалите се опитват да спасят децата.

— Баба ти беше различна. Беше тиха и сдържана, много интелигентна. Твоите баба и дядо се допълваха така — той беше безгрижният, а тя действаше зад кулисите, така че всичко да върви по план.

Високо в небето продължавам да виждам следата от син пушек, оставена от кораба, с който пътуваме към Земята. Ние деветимата и нашите пазители. Тази следа смуцава могадорианците.

— Там беше и Джулиан, жена ми.

Има експлозия в далечината. Напомня по звук на трясъка, който се чува при излитането на земните ракети. Друг кораб се издига във въздуха и оставя огнена диря. Отначало се движи бавно, но постепенно набира скорост. Объркан съм. Нашите кораби не се задвижват с огън; не ползваха нито газ, нито бензин. Изпускаха само лека синкава диря от пушек, която идваше от хранващите кристали. Никога огън като този. Вторият кораб е бавен и тромав в сравнение с първия, но успява да се издигне във въздуха и да набере скорост. Анри никога не ми е споменавал за втори кораб. Кой е в него? Къде отива? Могадорианците викат и сочат към него. Това отново внася смут в редиците им и лориенците успяват за малко да вземат връх.

— Тя имаше най-яснозелените очи, които съм виждал, ярки като изумруди. И сърце, голямо колкото планетата. Винаги помагаше на останалите, винаги прибираще животни и ги оставяше като домашни любимци. Никога няма да разбере какво е видяла у мен.

Грамадният звяр се е върнал, онзи с червените очи и огромните рога. Слюнка, смесена с кръв, пада от острите му като бръснач зъби, които са толкова големи, че не може да ги прибере в устата си. Мъжът в синьо и сребристо стои точно пред него. Използва силите си в опит да го отлепи от земята и дори успява да го издигне на около метър от нея. После обаче става по-трудно и той не успява да го вдигне по-нависоко. Звярът реве, тресе се и отново пада на земята. Бори се срещу силите на човека, но не може да ги надвие. Мъжът отново го повдига. Пот и кръв лъщят по лицето му на лунната светлина. Тогава той събира напред ръцете си и звярът се разбива настрани. Земята се разтърсва. Гръмотевици и светкавици изпълват небето, но с тях не идва дъжд.

— Обичаше да спи до късно и аз винаги се будех преди нея. Сядах в кабинета си и си четях вестника, правех закуска, разхождах се. Понякога се връщах и я намирах все още да спи. Ставах нетърпелив, не можех да дочакам да започнем деня си заедно. Караше ме да се чувствам добре със самото си присъствие. Влизах обратно и се опитвах да я събудя, а тя издърпваше завивките над главата си и измърморваше нещо. Почти всяка сутрин, винаги едно и също.

Звярът замахва във въздуха, но мъжът все още държи нещата под контрол. Включили са се и други гардове и всеки един от тях използва силите си срещу звяра мамут — огън и светкавици ваят над него, лазерни лъчи идват от всички посоки. Някои от гардовете се борят с него незабелязано, стоят далече, с издигнати ръце, концентрирани. Тогава изведнъж се заформя колективна буря, един огромен облак, който расте напред безоблачното небе, докато събира в себе си някаква енергия. Всички гардове участват, всичките помагат за създаването на тази катаклизмична мъгла. Изведнъж една последна масивна светкавица пада и удря звяра там, където лежи. И той умира.

— Какво можех да направя? Какво можеше да направи изобщо някой? Бяхме всичко на всичко деветнадесет на този кораб. Вие, деветте деца, и ние, деветте сепана, избрани единствено защото онази нощ бяхме, където бяхме, а същото важи и за пилота, който ни доведе тук. Ние, сепаните, не можехме да се бием, а и какво щяхме да постигнем, ако можехме? Сепаните са служители, те трябва да карат системата на планетата да работи, да преподават, да обучават новите гардове как да разбират и управляват силите си. В нас просто не е заложено да бъдем бойци. Щяхме да бъдем неефикасни. Щяхме да

измрем като останалите. Всичко, което можехме да направим, бе да напуснем. Да напуснем с вас, за да оцелеете и да възвърнете някой ден величието на най-красивата планета в цялата Вселена.

Затварям очи и когато ги отварям отново, виждам, че битката е свършила. Пушек се вдига от земята наред поле от умрели и умиращи. Прекършени дървета, изгорели гори, нищо не се е запазило цяло, освен няколко могодорианци, оживели, за да могат да разкажат историята. Слънцето изгрява от юг и бледо сияние залива пустошта, окъпана в червено. Планини от тела, не всяко от тях е непокътнато, не всяко от тях е цяло. На върха на една от планините лежи мъжът в синьо и сребристо, мъртъв като всички останали. По тялото му не личат белези, но това няма значение — мъртъв е.

Очите ми се разтварят изведнъж. Не мога да дишам, а устата ми е суха, умирам от жажда.

— Ето — казва Анри. Помага ми да стана от масичката за кафе, води ме в кухнята и ми придърпва стол, на който да седна. Сълзите напират в очите ми, но аз се опитвам да ги върна обратно с мигане. Анри ми донася чаша вода и аз я изпивам до дъно. Връщам му чашата и той я пълни наново. Отпускам глава, докато все още се боря за въздух. Изпивам и втората чаша и поглеждам към Анри.

— Защо не си ми казвал за втория кораб? — питам.

— За какво говориш?

— Имаше втори кораб — повтарям.

— Къде е имало втори кораб?

— На Лориен, в деня, в който напуснахме. Имаше друг кораб, който излетя след нашия.

— Това е невъзможно — казва той.

— Защо да е невъзможно?

— Защото останалите кораби бяха унищожени. Видях го с очите си. Още с приземяването си могодорианците разрушиха летищата ни. Пътувахме с единствения оцелял кораб след атаката. Беше истинско чудо, че въобще успяхме да излетим.

— Видях втори кораб. Казвам ти. Не беше като другите обаче. Беше на гориво, оставяше огнена диря след себе си.

Анри ме гледа внимателно. Мисли усилено, веждите му са сбърчени.

— Сигурен ли си, Джон?

— Да.

Той се обляга на стола и поглежда през прозореца. Бърни Косар седи на земята и ни наблюдава и двамата.

— Излетя от Лориен — казвам. — Гледах го през цялото време, докато не изчезна.

— В това няма логика — казва Анри. — Не виждам как е възможно. Нищо не беше останало.

— Имаше втори кораб.

Настава дълго мълчание.

— Анри?

— Да?

— Какво е имало на този кораб?

Той вперва поглед към мен.

— Не знам — казва той. — Наистина не знам.

* * *

Стоим в хола. Камината е запалена, а Бърни Косар е легнал в скута ми. От време на време тишината се разчупва от пропукването на цепениците.

— Включи се! — казвам аз и щраквам с пръсти. Дясната ми ръка засиява. Не толкова ярко, колкото съм виждал да става преди, но е близо. За краткото време, през което Анри ме е обучавал, успях да се науча да контролирам сиянието. Мога да го концентрирам и разширявам като осветлението в къща, или да го стеснявам и фокусирам като фенерче. Способността ми да управлявам сиянието дойде по-бързо, отколкото очаквах. Лявата ми ръка все още е по-бледа от дясната, но я настига. Щракането с пръсти и „включи се!“ е само за да се изфукам — тези неща не са ми нужни нито за да контролирам светлината, нито за да я включа. То просто става, идва ми отвътре и е толкова лесно, колкото да мръднеш с пръст или да мигнеш.

— Според теб кога ще се развият и останалите ми завети? — питам.

Анри поглежда над вестника.

— Скоро — отговаря. — Следващият би трябвало да се появи още този месец, какъвто и да е. От теб се изисква само да се следиш.

Не всички сили ще бъдат толкова очевидни, колкото това с ръцете ти.

— Колко време ще трябва, докато се появят всичките?

Той свива рамене.

— Понякога всичко свършва в рамките на два месеца, понякога отнема година. Различно е за всеки гард. Колкото и дълго да продължи обаче, основният ти завет ще се развие последен.

Затварям очи и се облягам назад в креслото. Мисля за основния ми завет, този, който ще ми позволи да се бия. Не съм сигурен какъв искам да бъде. Лазери? Контрол над чуждото съзнание? Способността да управлявам времето така, както видях човека в синьо и сребристо да го прави? Или искам нещо по-мрачно, по-злокобно, като способността да убивам, без да докосвам?

Прокарвам ръка по гърба на Бърни Косар. Поглеждам към Анри. Носи нощна шапчица и очила на върха на носа си като плъх от детска книжка.

— Защо сме били на летището този ден? — питам.

— Бяхме на авиошоу. След края на програмата отидохме да разгледаме някои от корабите.

— Наистина ли това е единствената причина?

Той се обръща към мен и кимва. Преглъща трудно и това ме кара да мисля, че има нещо, което не ми казва.

— Е, как решихте, че точно ние ще напуснем? — питам. — Имам предвид, подобен план със сигурност би отнел повече от няколко минути, нали така?

— Излетяхме три часа след нападението. Помниш ли нещо от това?

— Много малко.

— Срегнахме се с дядо ти при статуята на Питакъс Лор. Той те остави на мен и ми заръча да те заведа на летището, защото това е единственият ни шанс. Под летището имаше подземно отделение. Каза, че винаги е съществувал план за извънредни ситуации, в случай че стане нещо подобно. Никой обаче не го е възприемал сериозно, защото идеята за нападение им звучала абсурдно. Точно както би звучала тук, на Земята. Ако сега кажеш на някой човек, че има опасност извънземните да нападнат Земята, той, ами... ще ти се изсмее. На Лориен не беше по-различно. Попитах го откъде знае за резервния план, но той не отговори, само се усмихна и каза „сбогом“.

Логично е никой да не знае за този план или въобще тези, които знаят, да са съвсем малко.

Кимвам.

— Значи се е случило така, че вие там просто да решите да дойдете на Земята?

— Не, разбира се. Един от старейшините на планетата ни срещна на летището. Именно той направи Лориенското заклинание, което беляза глезените ви и ви свърза. Той ви даде и амулетите. Каза, че сте специални деца, с което, предполагам, е имал предвид, че ще имаме възможност да избягаме. Отначало възнамерявахме само да отлетим с кораба и да изчакаме края на въздушното нападение, докато нашите хора отвърнат на удара и спечелят. Но това не се случи — казва той и потъва в мълчание. После въздъхва: — Останахме в орбитата на планетата цяла седмица. Толкова време им трябваше на могадорианците да отнемат всичко на Лориен. След като стана ясно, че няма да се завърнем обратно, отпътувахме към Земята.

— Защо не ни е направил такова заклинание, че никой да не може да бъде убит, независимо от поредния номер?

— Дотам ни стигат силите, Джон. Това, за което говориш, се нарича всемогъщество. Невъзможно е.

Кимвам. Заклинанието може само толкова. Ако някой от могадорианците се опита да ни убие, без да спази реда, каквото и да направи, ще му се върне на него. Ако някой се беше опитал да ме простреля в главата, куршумът щеше да мине през неговата. Но вече не. Сега, ако ме хванат, умирам.

Умълчавам се за момент и се замислям над всички тези неща. Летището. Единственият останал старейшина на Лориен, който ни е направил заклинанието, сега е мъртъв. Старейшините са били първите, населили Лориен. Тези същества са я превърнали в това, което е била. В началото са били десет и са носили всички завети в себе си. Били са толкова стари, толкова отдавна, че историята звучи повече като мит, отколкото като нещо, свързано с реалността. И сега никой не знае какво се е случило с тях, дали те не са мъртви.

Опитвам се да си спомня какво ни е било да кръжим около планетата в очакване да разберем дали ще можем да се приберем обратно, но не успявам да си спомня нищо. Сещам се само за някакви откъслечни моменти от пътуването. Корабът ни беше объл и се

състоеше от едно цяло помещение. Само двете тоалетни отстрани бяха отделени с врати. На едната страна бяха избутани детски креватчета; другата беше отделена за различни игри и забавления, които да ни предпазят от излишно нервничене. Не мога да си спомня как изглеждаха останалите. Не си спомням игрите, които сме играли. Спомням си, че бях отегчен — това беше цяла една година, прекарана в космически кораб със седемнадесет себеподобни. През нощта заспивах с едно плюшено животинче и въпреки че съм убеден, че има някаква грешка в спомена ми, животинчето сякаш ми отвърщаше на игрите.

— Анри?

— Да?

— В съзнанието ми постоянно изниква образът на мъж с костюм в синьо и сребристо. Видях го пред къщата ни и на бойното поле. Можеше да контролира времето. А после го видях мъртъв.

Анри кимва.

— Всеки път, когато се връщаш назад във времето, ще виждаш само сцените, свързани по някакъв начин с теб.

— Това е бил баща ми, нали?

— Да — казва той. — Той не трябваше да те посещава много често, но го правеше. Постоянно беше наоколо.

Въздъхвам. Баща ми се е бил храбро и е успял да убие звяра, както и много от воините. Но накрая и това се е оказало недостатъчно.

— Наистина ли имаме шанс да ги победим?

— Какво имаш предвид?

— Надвили са ни толкова лесно. Каква надежда можем да имаме за различен развой на събитията, ако ни открият всичките? И дори когато развием напълно способностите си и се съберем, готови за битка, каква надежда имаме срещу същества като тези?

— Надежда? — казва той. — Винаги има надежда, Джон. Предстоят ни още много разкрития. Не сме наясно с цялата информация. Не. Не губи надежда точно сега. Това е последното нещо, което трябва да направиш. И когато мислиш, че всичко е загубено, когато всичко изглежда мрачно и без бъдеще, помни, че винаги има надежда.

ГЛАВА 12

Анри и аз отиваме в града за тържеството по случай Все светии почти две седмици след като сме пристигнали в Парадайс. Мисля, че уединеността ни се отразява и на двамата. Не че не сме свикнали с уединението. Напротив. Но в Охайо то е различно от това на повечето други места. Има някаква тишина в него, някаква самота.

Денят е студен. Слънцето надниква от време на време през гъсти бели облаци, които се плъзгат над главите ни. Градът е оживен. Всички деца са облечени с костюми. Купихме каишка за Бърни Косар, който носи мантия на Супермен на гърба си, а на гърдите си има голямо S. Не изглежда впечатлен от това. Не е единственото куче, облечено като супергерой.

С Анри стоим на тротоара точно пред „Гладната мечка“, закусвалнята до кръговото в центъра на града. Там сме, за да наблюдаваме парада. На предната витрина виси изрезка от „Газет“ със статията за Марк Джеймс. Снимали са го в центъра на игрището с футболното му яке, кръстосани ръце и десен крак, стъпил върху футболна топка. На лицето си е надянал кисела самонадеяна усмивка. Дори аз трябва да призная, че изглежда впечатляващо.

Анри ме вижда да зяпам вестника.

— Това е твойт приятел, нали? — пита той с усмивка. Анри знае цялата история — от скорошното спречкване заради кравешкия тор до хлътването ми по бившата му приятелка. Откакто разбра всичко това, не е спрял да нарича Марк моя „приятел“.

— Моят най-добър приятел — поправам го аз.

Точно тогава оркестърът засвирва. Повежда парада, следван от различни платформи, украсени за Все светии. Една от тях носи Марк и няколко други футболисти. Разпознавам някои от тях от часовете, други — не. Те хвърлят шепи с бонбони на децата, облечени за празника. Тогава Марк ме забелязва и сръчква момчето до себе си — Кевин, онзи, когото ударих с коляно в чатала в стола. Марк ме посочва и казва нещо. И двамата се разхилват.

— Това ли е той — пита Анри.

— Това е той.

— Прилича на тъпанар.

— Казах ти.

След тях идват мажоретките, крачат в униформи, с прибрани назад коси, усмихват се и махат на тълпата. Сара върви с тях и снима. Хваща ги в движение, докато скачат и окуражават публиката. Въпреки че е с дънки и без грим, тя е много по-красива от всички тях. Говорим си все повече и повече в училище и не мога да спра да мисля за нея. Анри ме вижда, че я гледам.

Извъръща глава отново към парада.

— Това е тя, а?

— Тя е.

Тя ме вижда и ми маха, но след това посочва към фотоапарата. Има предвид, че би дошла, но иска да снима. Усмихвам се и кимвам.

— Е — казва Анри, — определено мога да видя защо те привлича.

Гледаме парада. Кметът на Парадайс минава покрай нас, седнал на задната седалка на червено кабрио. Хвърля още бонбони на децата. Днес ще има много хиперактивни деца.

Усещам тупване по рамото и се обръщам.

— Сам Гууд. Какво става?

Той свива рамене.

— Нищо. Как е при теб?

— Гледам парада. Това е баща ми, Анри.

Те си стисват ръцете. Анри казва:

— Джон ми е разказвал много за теб.

— Наистина ли? — казва Сам с изкривена усмивка.

— Наистина — отговаря Анри. Замлъква за момент и бавна усмивка изплува на лицето му: — Знаеш ли, напоследък чета това-онова. Може би вече си в течение, но знаеше ли, че извънземните са причината да имаме гръмотевични бури? Създават ги, за да стъпят на планетата незабелязано. Бурята отвлича вниманието ни, а светкавиците, които виждаш, всъщност идват от космически кораби, навлизащи в атмосферата на Земята.

Сам се усмихва и се почесва по главата.

— О, я се разкарай! — казва той.

Анри свива рамене.

— Аз това чух.

— Добре — казва Сам, повече от готов да угоди на Анри. — А ти знаеш ли, че динозаврите всъщност не са измрели? Извънземните били толкова възхитени от тях, че решили да ги съберат и да ги занесат на собствената си планета.

Анри поклаща глава.

— Не знаех това — казва той. — А ти знаеш ли, че чудовището от Лох Нес всъщност е животно от планетата Трафалгра. Пренесли са го тук, за да разберат дали ще може да оживее, и то оживяло. Когато било разкрито обаче, извънземните трябвало да си го вземат обратно и заради това никой не го е виждал повече.

Засмивам се, но не на теорията, а на името Трафалгра. Няма планета с името Трафалгра и се чудя дали Анри си го е измислил на момента.

— А ти знаеш ли, че египетските пирамиди са построени от извънземни?

— Чувал съм за това — казва Анри с усмивка. На него това му е смешно, защото въпреки че реално пирамидите не са били построени от извънземни, те все пак са били издигнати с помощта и знанията на лориенците.

— А ти знаеш ли, че краят на света ще дойде на 21.12.2012 г.?

Сам кимва и се ухилва.

— Ами да, чух за това. Предполагаемият срок на годност на Земята, краят на календара на майте.

— Срок на годност? — обаждам се и аз. — Като маркировката „най-добър до“, дето я печатат върху кутиите с мляко? Земята ще се пресече ли?

Засмивам се сам на шегата си. Сам и Анри не ми обръщат никакво внимание.

Тогава Сам казва:

— А ти знаеш ли, че житните кръгове отначало са били използвани като средство за навигация за агхарианската извънземна раса? Но това е било преди хиляди години. Днес ги създават само отегчени фермери.

Отново се разсмивам. Изпитвам огромното желание да попитам какъв тип хора измислят теории на конспирацията с извънземни и дали

това отново не са отегчените фермери с житните кръгове, но не го правя.

— А какво ще кажеш за центурите? — пита Анри. — Знаеш ли за тях?

Сам поклаща глава.

— Те са извънземни, които живеят в земното ядро. Свадлива раса са и постоянно се дърлят помежду си. Когато се впуснат в граждански войни, по повърхността на Земята се получават проблеми. Появяват се неща като земетресения и вулканични изригвания. Цунамито от 2004-а? Всичко това беше заради безследно изчезналата дъщеря на краля на центурите.

— Открили ли са я? — питам.

Анри поклаща глава, поглежда ме, после отново се обръща към Сам, който се усмихва заради играта.

— Така и не я откриват. Теоретиците вярват, че тя може да променя формата си и че живее някъде из Южна Америка.

Теорията на Анри е толкова добра, че според мен няма как да си я е измислил в момента. Стоя там и наистина размишлявам над нея, въпреки че никога не съм чувал за извънземни, наречени центури, и знам със сигурност, че никой не живее в земното ядро.

— А ти знаеш ли, че... — казва Сам и спира дотук. Мисля, че вече не знае с какво да продължи, но в момента, в който ми хрумва това, Сам казва нещо толкова плашещо, че през мен преминава вълна от ужас.

— А ти знаеш ли, че могадорианците преследват световно господство и вече са унищожили една планета и че следващата в списъка е Земята? Те са тук, за да разберат кое е слабото ни място и да го използват срещу нас, когато настане война.

Зяпвам с уста, а Анри се е втренчил потресен в Сам. Затаил е дъх. Ръката му е стиснала чашата за кафе и аз започвам да се притеснявам, че ако стисне още малко, ще я строши. Сам поглежда към Анри, после към мен.

— Ей, хора, изглеждате, сякаш сте видели призрак. Това значи ли, че печеля?

— Откъде си чул това? — питам. Анри ме поглежда толкова свирепо, че ми се иска да си бях замълчал.

— От „Те се разхождат сред нас“.

Анри все още не знае как да реагира. Отваря уста, за да проговори, но нищо не излиза от нея. В този момент ни прекъсва дребна жена, застанала зад Сам.

— Сам... — казва тя. Той се обръща и я поглежда. — Къде беше? Сам свива рамене.

— Стоях си тук.

Тя въздъхва и се обръща към Анри:

— Здравейте, аз съм майката на Сам.

— Анри — казва той и ѝ стиска ръката. — Приятно ми е да се запознаем.

Тя изненадано изцъкля очи. Нещо в акцента на Анри я е развълнувало.

— Ah bon! Vous parlez français? C'est super! J'ai personne avec qui je peux parler français depuis longtemps.^[1]

Анри се усмихва.

— Съжалявам, всъщност не говоря френски. Знам, че акцентът ми звучи така.

— Не? — Тя е разочарована. — Е, жалко, тъкмо реших, че градът най-накрая се е сдобил с малко достолепие.

Сам ме поглежда и върти очи.

— Добре, Сам, хайде да тръгваме — казва тя.

Той свива рамене.

— Вие ще ходите ли към парка да се возите на фургоните?

Поглеждам към Анри, после към Сам.

— Да, разбира се — казвам. — А ти?

Той пак свива рамене.

— Е, опитайте се да дойдете при нас, ако имате възможност — казвам аз.

Той се усмихва и кимва.

— Окей, супер.

— Време е да тръгваме, Сам. И сигурно няма да се возиш на фургоните, защото имам нужда от помощта ти у дома — казва майка му. Той се опитва да отговори нещо, но тя тръгва. Сам я последва.

— Много мила жена! — казва Анри саркастично.

* * *

— Как измисли всичко това? — питам.

Тълпата поема към главната улица и оставя назад кръговото. Анри и аз се движим с нея до парка, където раздават храна и сайдер.

— Ако лъжеш достатъчно дълго, започваш да свикваш.

Кимвам.

— Та какво мислиш?

Той си поема дълбоко въздух и издиша. Температурата е достатъчно ниска, за да видя дъха му.

— Нямам представа. Засега не знам какво да мисля. Хвана ме неподготвен.

— Хвана и двама ни неподготвени.

— Трябва да прегледаме публикацията, от която черпи информацията си, да разберем кой пише тези неща и къде ги пише.

Той ме поглежда с очакване.

— Какво?

— Ще трябва да намериш копие — казва той.

— Ще го направя — отговарям. — И все пак няма никаква логика. Откъде ще знае някой за това?

— Разпространява се отнякъде.

— Мислиш ли, че е някой от нас?

— Не.

— Мислиш ли, че е някой от тях?

— Възможно е. Никога не съм се сещал да преглеждам малотиражките с конспиративни теории. Може би си мислят, че ги четем и че ще могат да се докопат до нас, ако разкрият подобна информация. Имам предвид... — той спира и се замисля за момент. — По дяволите, Джон, нямам представа! Ще трябва да разучим нещата обаче. Със сигурност не е никакво съвпадение.

Вървим в мълчание, все още някак зашеметени, и прехвърляме в главите си възможни обяснения. Бърни Косар тича между нас в лек тръс и с изплезен език, а мантията му е паднала на една страна и се влачи по тротоара. Той е истински хит сред децата и много от тях спират, за да го погалят.

Паркът се намира в южната част на града. В далечния си край има две съседни езера, разделени от тънка ивица земя, която води към гората зад тях. Самият парк е направен от три бейзболни игрища, детска площадка и голяма шатра, в която доброволци раздават сайдер и

парчета тиквеник. Три фургона със сено стоят отстрани на застланата с чакъл алея, а до тях има табела, на която пише:

СТРАХУВАЙТЕ СЕ ДО МОЗЪКА НА КОСТИТЕ
СИ!
РАЗХОДКИТЕ С ПРИЗРАЧНИ ФУРГОНИ
ЗАПОЧВАТ ПО ЗАЛЕЗ СЛЪНЦЕ.
5 ДОЛАРА НА ЧОВЕК.

Пътят преминава от чакъл към кал, преди да стигне гората, чийто вход е украсен с хартиени скелети и карикатури на таласъми. Очевидно призрачният превоз минава през гората. Оглеждам се за Сара, но никъде не я виждам. Чудя се дали и тя ще се вози.

Анри и аз влизаме в шатрата. Мажоретките са отстрани, рисуват по лицата на децата страшни маски, други продават билети за лотария с подаръци, която ще се тегли в осемнадесет часа.

— Здравсти, Джон — чувам глас зад себе си. Обръщам се и там стои Сара с фотоапарата в ръка. — Хареса ли ти парадът?

Усмиввам се и плъзвам ръце в джобовете си. На бузата ѝ е нарисувано малко бяло призраче.

— Здравсти и на теб — казвам. — Хареса ми. Мисля, че започвам да свиквам с чара на този малък град.

— Чар? Имаш предвид скука, нали?

Свивам рамене.

— Не знам, не е лошо.

— Хей, това е мъникът от училище. Спомням си те — казва тя и се навежда, за да погали Бърни Косар. Той маха енергично с опашка, скача и се опитва да ѝ оближе лицето. Сара се засмива. Поглеждам назад. Анри е на шест метра от мен и говори с майката на Сара на една от масите за пикник. Любопитно ми е за какво си говорят.

— Мисля, че те харесва. Казва се Бърни Косар.

— Бърни Косар? Това не е име за очарователно кученце. Виж му мантията. То просто е прекалено сладко.

— Знаеш ли, ако продължаваш така, ще започна да ревнувам от собственото си куче — казвам.

Тя се усмивва и се изправя.

— Ще си купиш ли билет за лотарията от мен, или какво? Средствата ще отидат за възстановяването на приюта за животни, който бе унищожен в пожар миналия месец в Колорадо.

— Наистина? И как момиче от Парадайс, Охайо, научава за приют за животни в Колорадо?

— На леля ми е. Убедих всички момичета от мажоретния състав да участват. Ще отидем дотам и ще помогнем в изграждането му. Хем ще помогнем на животните, хем ще се измъкнем от училище за седмица. Двойна печалба.

Представям си как Сара, сложила строителна каска, замахва с чука. Мисълта ме кара да се ухилия.

— Значи искаш да кажеш, че ще държа фронта в кухнята сам цяла седмица?

Въздишам с престорен гняв и поклащам глава.

— Не знам дали така бих могъл да подкрепя подобно пътуване, дори да е за животните.

Тя се размива и ме удря с юмруче по ръката. Изваждам портфейла си и давам пет долара за шест билета.

— Шестте са за късмет — казва тя.

— Така ли?

— Разбира се. Нали ги купи от мен, глупчо.

В този момент зад рамото на Сара забелязвам Марк и останалите момчета от платформата да влизат в шатрата.

— Ще ходиш ли на призрачните фургони тази вечер? — пита Сара.

— Да, мислех си го.

— Иди, забавно е. Всички го правят. И наистина става доста страшничко.

Марк вижда, че със Сара си говорим, и свъсва вежди. Запътва се към нас. Изглежда както винаги — футболно яке, сини дънки, коса, цялата в гел.

— Значи и ти ще ходиш? — питам Сара.

Преди да отговори, Марк се намесва.

— Как ти се стори парадът, Джони? — пита той. Сара бързо се обръща назад и му хвърля гневен поглед.

— Много ми хареса — отговарям.

— Ще ходиш ли на призрачните фургони тази вечер, или те е страх?

Усмиввам му се.

— Всъщност ще ходя.

— Може би ще се побъркаш както в даскало, ще ревнеш като бебе и ще избягаш, а?

— Не се дръж като задник, Марк — казва Сара.

Той ме поглежда, кипнал от гняв. С тази тълпа наоколо няма как да направи нещо, без да привлече внимание — но не мисля, че и без това би сторил каквото и да е.

— Всичко с времето си — казва Марк.

— Мислиш ли?

— Твоето ще си дойде — казва той.

— И така да е — отговарям, — няма да дойде от теб.

— Спрете! — изкрещява Сара. Тя си проправя път между нас и ни бута надалеч един от друг. Хората ни гледат. Тя се озърта наоколо, притеснена от вниманието, и се обръща гневно към Марк, а после и към мен.

— Добре, тогава. Вие двамата се карайте, щом това искате. Желая ви успех — казва тя, обръща се и се отдалечава. Наблюдавам я как си тръгва. Марк — не.

— Сара — провиквам се, но тя продължава да върви и изчезва зад шатрата.

— Скоро — казва Марк.

Поглеждам отново към него.

— Съмнявам се.

Той се връща при приятелите си. Анри идва при мен.

— Предполагам, не е питал за домашното по математика от вчера?

— Не точно — казвам.

— Аз не бих се притеснявал от него — казва Анри. — Изглежда като някой, който само приказва.

— Че аз не се притеснявам — казвам и поглеждам към мястото, където изчезна Сара.

— Да тръгна ли след нея? — питам аз и го поглеждам с надеждата да ми отговори онази част от него, която някога е била

женена и влюбена, частта, която всеки ден тъгува по жена си, а не онази част, която иска да ме предпази и скрие.

Той кимва с глава.

— Да — казва с въздишка. — Колкото и да не ми се иска да го призная, май ще е най-добре да тръгнеш след нея.

[1] Така значи! Вие говорите френски? Това е страхотно! Отдавна няма с кого да разговарям на френски (фр.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 13

Децата тичат, крещят, пързалят се и висят по катерушки. Всяко от тях е с торба с лакомства в ръката и с уста, пълна с бонбони. Облечени са като герои от анимационни филмчета, чудовища, таласъми и призраци. Сигурно всеки гражданин на Парадайс е в парка в момента. И наред цялата тази лудост виждам Сара да седи сама на люлките и кротко да се люлее.

Проправям си път през пищенето и крясъците. Тя ме вижда и се усмихва, големите ѝ сини очи са като фарове.

— Искаш ли да те залюлея? — питам.

Тя кимва към люлката до нея, която току-що се е освободила, и аз сядам.

— Добре ли си? — питам.

— Да, добре съм. Той просто ме изтощава. Винаги трябва да се прави на голям мъжкар и става наистина жесток, когато е с приятелите си.

Тя се завърта на люлката, докато веригите не се навиват докрай, после вдига крака от земята и започва да се върти отначало бавно, после все по-бързо. Смее се през цялото време, а русата ѝ коса я следва като диря. Аз правя същото. Когато люлката спира, светът продължава да се върти.

— Къде е Бърни Косар?

— Оставих го при Анри — казвам.

— Баща ти?

— Да, баща ми.

Постоянно правя това — наричам Анри по име, когато би трябвало да му викам „татко“.

Температурата пада бързо и ръцете ми посиняват от студ, хванали веригите. Наблюдаваме как децата вилнеят около нас. Сара ме поглежда и очите ѝ изглеждат по-сини от всякога на приближаващия здрач. Погледите ни се срещат и двамата просто стоим и се гледаме един друг. Не изричаме никакви думи, но между нас протича много.

Децата сякаш се изгубват във фона. Тя се усмихва стеснително и поглежда на другата страна.

— И какво ще правиш? — питам.

— За кое?

— За Марк.

Тя свива рамене.

— Какво мога да направя? Вече скъсах с него. Постоянно му казвам, че нямам желание да се съберем отново.

Кимвам. Не съм сигурен как да отговоря на това.

— Както и да е. Май трябва да се опитам да продам и останалите билети. Остава само час до лотарията.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не, няма проблем. По-добре иди да се забавляваш. Бърни Косар може би тъгува за теб в момента. Определено обаче трябва да останеш за разходката с фургони. Може заедно да отидем, а?

— Ще остана — казвам. Вътрешно цъфтя от щастие, но се старая да го прикрия.

— Значи ще се видим след малко.

— Успех с билетите.

Тя се пресяга, хваща ръката ми и я задържа в своята за цели три секунди. После ме пуска, скача от люлката и избързва напред. Продължавам да седя, леко се полюшвам и се наслаждавам на свежия вятър, който не съм усещал от много дълго време, защото прекарах миналото лято във Флорида, а по-миналото в Южен Тексас. Тръгвам обратно към шатрата, където Анри е седнал на маса за пикник и яде парче пай, а Бърни Косар е легнал в краката му.

— Как мина?

— Добре — казвам с усмивка.

Отнякъде се изстрелва фойерверк в синьо и оранжево и експлодира в небето. Кара ме да си мисля за Лориен и фойерверките, които видях в деня на нападението.

— Мисли ли пак за втория кораб, който видях?

Анри се оглежда наоколо, за да се увери, че няма кой да ни чуе. Разполагаме с цялата маса за пикник, разположена в отдалечен от тълпата ъгъл.

— Малко. Все още обаче нямам представа какво означава той.

— Мислиш ли, че може да е пътувал насам?

— Не, невъзможно е. Ако е карал на гориво, както казваш, не би могъл да издържи дълго, без да презареди.

Замълчавам за момент.

— Ще ми се да беше.

— Да беше какво?

— Пътувал насам, с нас.

— Звучи добре — казва Анри.

* * *

След около час виждам всички футболни играчи начело с Марк да вървят през тревата. Двадесет и петимата са облечени като мумии, зомбитата и призраци. Сядат на скамейките на най-близкото бейзболно игрище, а мажоретките, които досега са рисували по децата, започват да ги гримират, така че да завършат маскировката им. Чак тогава разбирам, че футболистите ще са тези, които ще ни плашат на призрачната разходка, тези, които ще ни чакат в гората.

— Виждаш ли това? — питам Анри.

Анри гледа към всички тях и кима, после си взема кафето и тегли една дълга глътка.

— Още ли смяташ, че е добра идея да се качиш на фургона? — пита той.

— Не — казвам. — Но все пак ще го направя.

— Така си и мислех.

Марк е облечен като някакво зомби, носи тъмни дрипави дрехи и черен и сив грим. На произволни места по него има червени петна, наподобяващи кръв. Когато грижите по маскировката му приключват, Сара се приближава към него и казва нещо. Той ѝ отвърща с повишен тон, но не мога да чуя какво. Движенията му са оживени и той започва да говори толкова бързо, че отдалеч го виждам как си обърква думите. Сара скръства ръце и клати глава. Тялото му се напруга. Понечвам да стана, но Анри ме хваща за ръката.

— Недей — казва. — Той само я отблъсква още повече.

Наблюдавам ги и адски много ми се ще да можех да чуя какво си говорят, но наоколо прекалено много деца крещат, за да се съсредоточа. Когато виковете приключват, двамата застават един

срещу друг и се гледат — Марк се е намръщил злобно, Сара се усмихва с недоверие. Поклаща глава и си тръгва.

Поглеждам към Анри.

— А какво да правя сега?

— Абсолютно нищо — казва той. — Нищичко.

Марк се връща при приятелите си, увесил нос и намръщен. Няколко от тях поглеждат към мен. Някои се подхилкват. След това тръгват към гората. С бавна методична походка двадесет и пет маскирани момчета се смаяват в далечината.

* * *

С Анри се връщаме към центъра на града, за да убием време, и се отбиваме за вечеря в „Гладната мечка“. Когато отново излизаме навън, слънцето е залязло, а първият фургон, натрупан със слама, тръгва към гората, теглен от зелен трактор. Тълпата се е поразредила, а тези, които са останали, са най-вече гимназисти и въодушевени възрастни, които са близо стотина. Оглеждам се за Сара сред тях, но не я виждам. Следващият фургон потегля след десет минути. Според брошурата разходката трае половин час. Тракторът минава бавно през гората и напрежението расте, после спира и пътниците трябва да слязат и да тръгнат пеша по друга пътека. Тогава започва страховитото.

Анри и аз заставаме в шатрата и отново сканирам с поглед дългата опашка от хора, чакащи реда си. Все още не виждам Сара. Точно тогава усещам вибрацията на телефона си в джоба. Не мога да си спомня последния път, когато телефонът ми е звънял и не е бил Анри. На дисплея е изписано името САРА ХАРТ. Вълнението преминава през мен с бясна скорост. Сигурно се е сдобила с номера ми в същия ден, в който ми е записала своя.

— Ало? — казвам.

— Джон?

— Да.

— Здравсти, Сара е. Още ли си в парка? — казва тя. Звучи сякаш обаждането ѝ е най-нормалното нещо, сякаш не би трябвало да съм изненадан, че има номера ми, въпреки че никога не съм ѝ го давал.

— Да.

— Супер! Ще съм там след около пет минути. Фургоните тръгнаха ли вече.

— Да, преди няколко минути.

— Още не си се качил, нали?

— Не.

— Ох, добре! Изчакай, за да се качим заедно.

— Да, разбира се — казвам. — Вторият ще тръгне след малко.

— Идеално. Ще дойда навреме за третия.

— До скоро.

Затварям с широка усмивка на лице.

— Там да внимаваш — казва Анри.

— Ще внимавам.

Тогава спирам за малко и се опитвам да придам лекота на тона си.

— Не е нужно да оставаш. Сигурен съм, че ще намеря някой да ме закара вкъщи.

— Искам да остана и да живея в този град, Джон. Дори след като съм на мнение, че най-умното нещо би било да го напуснем веднага, имайки предвид какво се случи през последните дни. Но за да стане това, ще ти се наложи да правиш компромиси за някои неща. И това е едно от тях. Никак не ми хареса как те гледаха онези момчета.

Кимвам.

— Ще се оправя — казвам.

— Сигурен съм, че ще се справиш. Но за всеки случай ще остана точно тук и ще изчакам.

Въздъхвам.

— Хубаво.

Сара спира пет минути по-късно. С нея е хубавата ѝ приятелка, която съм виждал и преди, но никога не сме се запознавали. Преоблякла се е в дънки, вълнен пуловер и черно яке, изтрила е нарисуваното духче от дясната си буза и е спуснала косата си да пада по раменете ѝ.

— Хей, здрасти — казва тя.

— Здрасти.

Тя ме обгръща с ръце в колеблива прегръдка. Долавям парфюма, чийто аромат се носи от шията ѝ. После Сара се отдръпва.

— Здравей, татко на Джон — обръща се тя към Анри. — Това е моята приятелка Емили.

— Приятно ми е да се запозная и с двете ви — казва Анри. — Значи всички вие потегляте към непредвидимия ужас?

— Иска ли питане? — казва Сара. — Този тук ще се справи ли? Не искам да ми се плаши прекалено много — казва тя на Анри, кимвайки към мен с усмивка.

Анри се ухилва и аз виждам, че вече е харесал Сара.

— По-добре да си наблизю за всеки случай.

Тя поглежда през рамо. Една четвърт от третия фургон вече е запълнена.

— Ще го пазя — казва тя. — По-добре да тръгваме.

— Приятно прекарване — казва Анри.

Сара ме изненадва, като хваща ръката ми, и тримата се отправяме бързо към фургона, който е на стотина метра от шатрата. Има около тридесетина човека на опашката. Нарездаме се в края и започваме да си говорим, въпреки че съм малко притеснен и през по-голямата част от времето просто слушам двете момичета да си приказват. Докато чакаме, виждам Сам да виси отстрани, сякаш размишлява дали да дойде при нас.

— Сам! — извиквам с повече ентузиазъм, отколкото имах намерение. Той се сепва. — Идваш ли да се возиш с нас?

Той свива рамене.

— Имате ли нещо против?

— Хайде де! — каза Сара и му маха с ръка да дойде. Той застава до Емили, която му се усмихва. Сам веднага се изчервява, а аз адски много се радвам, че ще дойде с нас. Изведнъж се приближава момче с уоки-токи. Знам го от футболния отбор.

— Здравсти, Томи — казва Сара.

— Здравсти. Останаха четири места във фургона. Искате ли ги?

— Сериозно?

— Да.

Прескачаме опашката и скачаме във фургона, където и четиримата сядаме заедно на бала сено. Струва ми се странно, че Томи не ни поиска билети. Любопитно ми е защо пусна всички ни да прередим опашката. Някои от хората, които чакат, ни гледат с отвращение. Не бих казал, че ги виня.

— Приятно пътуване — казва Томи с усмивка, която съм виждал да се появява на лицата на някои хора, когато им кажат, че нещо гадно се е случило на техен враг.

— Това беше странно — казвам.

Сара свива рамене.

— Сигурно си пада по Емили.

— О, Боже, надявам се, че не! — казва Емили и се прави, че повръща.

Наблюдавам Томи от балата сено. Фургонът е само наполовина пълен и това също ми се струва странно, след като толкова много хора чакат на опашка.

Тракторът потегля по бабунките на пътеката и минава през входа на гората, където се чуват ужасяващи звуци от скрити тонколони. Гората е гъста и не прониква никаква друга светлина, освен тази, която идва от предницата на трактора. *Изгасне ли и тази*, мисля си, *няма да има нищо друго освен мрак*. Сара отново ме хваща за ръка. Тя е студена на допир, но прелива в мен чувство на топлина. Навежда се към мен и прошепва:

— Малко ме е страх.

Фигури на призраци висят по ниските клони точно над нас, а зомбита със страховити гримаси са облежани на различни дървета покрай пътеката. Тракторът спира и гаси фаровете. Появяват се ярки, пресекливи светлини, които трептят за около десет секунди. Няма нищо страшно в тях, но едва след като спират, разбирам смисъла им: след тях очите ни се нуждаят от няколко секунди, за да се приспособят, и през това време не виждаме абсолютно нищо. Писък пронизва мрака и усещам напрежението на Сара до мен, когато около нас профучават фигури. Присвивам очи, за да се фокусирам, и виждам, че Емили се е приближила до Сам и че той се е ухилил широко. Всъщност и аз се чувствам леко уплашен. Внимателно прегръщам Сара. Нечия ръка докосва леко гърбовете ни и тя се вкопчва здраво за крака ми. Някой от останалите изпищява. С подрусване тракторът отново пали и продължава напред. Не виждаме нищо, освен очертанията на дърветата в светлината му.

Возим се още три-четири минути. Напрежението нараства заедно с лошото предчувствие, че ще трябва да изминем същото разстояние

пеша на връщане. Тогава тракторът стига до едно кръгло сечище и спира.

— Всички да слизат — извиква шофьорът.

Щом слиза и последният от нас, тракторът потегля, سماлява се в далечината и изчезва, оставяйки след себе си единствено мрак и гробна тишина, ако не броим звуците, които сами издаваме.

— Мамка му! — казва някой и всички се размиваме. Единадесет души сме. Светва пътека от светлини, за да ни покаже пътя, и после изгасва. Затварям очи да се концентрирам върху допира на пръстите на Сара, преплетени с моите.

— Нямам представа защо идвам всяка година — казва Емили нервно, обвила ръце около тялото си.

Останалите са потеглили надолу по пътеката и ние тръгваме след тях. Светлините присветват от време на време, колкото да не изгубим пътя. Другите са много по-напред и не можем да ги видим. Едва различавам земята под краката си. Три или четири писъка прокънтят пред нас.

— О, не! — казва Сара и стисва ръката ми. — Звучи сякаш приближаваме опасност.

Точно в този момент нещо тежко пада върху нас. Двете момичета изпищяват, Сам също. Препъвам се, падам на земята и си ожулвам коляното, оплетен в това нещо, каквото и да е то. Тогава осъзнавам, че е мрежа!

— Какво, по дяволите?... — пита Сам.

Скъсвам мрежата пред себе си, но в момента, в който се отскубвам, усещам силен удар по гърба. Някой ме сграбчва и ме завлича надалече от момичетата и Сам. Отскубвам се и се изправям, но отново ме удрят в гръб. Това не е част от атракцията.

— Пусни ме! — изкрещява едно от момичетата. Някакво момче ѝ се изсмива в отговор. Нищо не виждам. Гласовете на момичетата се отдалечават от мен.

— Джон? — извиква Сара.

— Къде си, Джон? — включва се Сам.

Изправям се, за да тръгна след тях, но ме удрят отново. Не, нещата не са както трябва. Това е нападение. Изкарвам си въздуха, като ме повалят на земята. Бързо се изправям на крака и се опитвам да си

поема въздух, подпрян с едната ръка на дърво. Вадя кал и листа от устата си.

Оставам там за няколко секунди, без да чувам никакъв звук, освен собственото си затруднено дишане. Точно когато си мисля, че са ме оставили на мира, някой ме блъска с рамо и ме запраща към някакво дърво наблизо. Главата ми се удря в ствола и за кратко ми изскачат искри от очите. Изненадан съм от силата на този човек. Пресягам се нагоре, опипвам челото си и усещам кръв по върховете на пръстите си. Отново се оглеждам, но не виждам нищо, освен силуетите на дърветата.

Чувам писъка на едно от момичетата, последван от звуци на боричкане. Стискам зъби, треперя. Има ли хора, които да са се слели със стената от дървета около мен? Не мога да преценя. Но усещам чифт очи някъде наоколо, втренчени в мен.

— Разкарай се от мен! — крещи Сара. Значи някой я дърпа в другата посока — толкова успявам да разбера.

— Добре — казвам на мрака, на дърветата. Гневът пронизва тялото ми.

— Искаш да си играем игрички, а? — изричам, този път по-силно. Наблизо някой се изсвива.

Пристъпвам напред към звука. Някой ме блъска в гръб, но запазвам равновесие, преди да успея да падна. Удрям с юмрук на сляпо, но опакото на ръката ми се ожулва в кората на дърво. Няма какво друго да направя. Има ли смисъл от заветите, ако не ги използваш, когато имаш нужда от тях? Дори това да означава аз и Анри да натоварим пикапа още тази вечер и да подкараме към друг град, поне ще съм направил каквото е трябвало.

— Искаш да си играем игрички? — изкрещявам. — И аз мога да играя!

Струйка кръв се стича отстрани на лицето ми. Добре, мисля си, да го направим. Могат да правят каквото си искат с мен, но няма да падне и косъм от главата на Сара. Нито от тази на Сам, нито на Емили.

Поемам дълбоко въздух, докато адреналинът препуска в мен. По лицето ми се появява злобна усмивка, а тялото ми сякаш е станало по-голямо, по-силно. Ръцете ми заблестяват с поразителна ярка светлина, която помита нощта и изведнъж светът пламва.

Поглеждам нагоре. Осветявам дърветата наоколо и се затичвам в
мрака.

ГЛАВА 14

Кевин излиза измежду дърветата, облечен като мумия. Той е човекът, който ме е нападнал. Светлините го шокират и изглежда втрещен, опитвайки се да разбере откъде идват. Носи очила за нощно виждане. *Значи така са успявали да ни видят, мисля си.* Откъде са ги взели?

Той тръгва да ме напада, но в последната секунда се отмествам от пътя му и го спъвам.

— Пусни ме! — чувам глас в далечината на пътеката. Поглеждам напред и минавам по дърветата със светлините, но нищо не мръдва. Не мога да разбера дали гласът е на Емили, или на Сара. Следва мъжки смях.

Кевин се опитва да стане, но го ритам отстрани, преди да се е изправил на крака. Отново пада на земята с едно „ъгх!“. Отскубвам му очилата от лицето и ги хвърлям колкото се може по надалече. Знам, че ще се приземят поне на километър оттук, може би на три или четири, защото съм толкова гневен, че не мога да контролирам силата си. Тогава се затичвам през гората още преди Кевин да успее да си седне на задника.

Пътеката завива наляво, после надясно. Ръцете ми светят само когато ми трябва да виждам. Усещам, че съм близо. Тогава виждам Сам напред, обгърнат от ръцете на зомби. Други трима са наблизко.

Зомбито го пуска.

— Спокойно де, само се бъзикаме! Ако не се съпротивляваш, няма да те нараним — казва на Сам. — Седни или там каквото искаш...

Светвам с ръце и ги насочвам към очите им, за да ги заслепя. Този, който ми е най-близо, пристъпва към мен, но аз замахвам, удрям го отстрани по лицето и той се просва неподвижен на земята. Очилата му отлитат в къпинака и изчезват. Следващият се опитва да ме пребори мечешката, но аз се отскубвам от хватката му и го вдигам от земята.

— Какво, по дяволите?... — казва той, объркан.

Хвърлям го и той се удря в едно дърво на шест метра от мен. Третият вижда това и побягва. Сега остава само четвъртият, който държеше Сам. Той вдига ръка пред себе си, сякаш съм насочил оръжие към гърдите му.

— Не беше моя идея — казва той.

— Какво е замислил Марк?

— Нищо, братле. Просто искахме да се пошегуваме с вас, да ви постреснем малко.

— Къде са те?

— Пуснаха Емили да си върви. Сара е напред.

— Дай ми очилата си — казвам.

— Няма да стане, братле. Взехме ги назаем от полицията. Ще загазя.

Пристъпвам към него.

— Добре де — казва той. Сваля ги и ми ги подава. Хвърлям ги още по-силно от предишните. Надявам се да паднат в съседния град. Нека обясняват това в полицията.

С дясната си ръка хващам Сам за блузата. Не виждам нищо, без да пусна светлината. Чак тогава се сещам, че можех да запазя двата чифта очила за нас. Но не го направих, така че поемам дълбоко въздух, пускам лявата си ръка да свети и го повеждам по пътеката. Ако на Сам това му се струва подозрително, не се издава.

Спирам и се заслушвам. Нищо. Продължаваме напред, криволичейки между дърветата. Изключвам светлината.

— Сара! — изкрещявам.

Спирам и се заслушвам, но не се чува нищо, освен вятъра, който духа през клоните, и тежкото дишане на Сам.

— Колко човека са с Марк?

— Около петима.

— Знаеш ли накъде тръгнаха?

— Не видях.

Продължаваме напред, въпреки че нямам представа накъде сме се отправили. В далечината се чува ръмженето на мотора на трактора. Четвъртият фургон тръгва. Чувствам се зареден с енергия и искам да спринтирам, но знам, че Сам няма да може да издържи на темпото. Той вече диша тежко, а аз се потя, въпреки че температурата е около седем градуса. Или бъркам кръвта с пот. Не мога да преценя.

Подминаваме дебело дърво с възлест ствол и в този момент ме нападат в гръб. Сам изкрещява, когато някой ме удря с юмрук в тила и за момент ме зашеметява. Аз обаче се завъртам, хващам човека за врата и светвам в лицето му. Той се опитва да отвори пръстите ми, но напразно.

— Какво планира да прави Марк?

— Нищо — казва той.

— Грешен отговор.

Забивам го в най-близкото дърво на метър и половина от нас, после го хващам и го вдигам на тридесет сантиметра от земята отново за врата. Краката му ритат диво, уцелват ме, но аз стягам мускулите си, така че ритниците му да не ми навредят.

— Какво планира?

Спускам го, докато краката му не докосват земята, и разхлабвам хватката си, за да му позволя да говори. Усещам, че Сам гледа и слуша всичко в захлас, но не мога да направя нищо по въпроса.

— Просто искахме да ви сплашим — изпъшква той.

— Заклевам се, ще те строша на две, ако не ми кажеш истината.

— Той мисли, че другите ви влачат вас двамата до Шепърд Фолс. Там отведе и Сара. Искаше тя да види как ще те спуска от бой, и после щеше да те пусне.

— Води ме! — казвам аз.

Той започва да се тътри напред и аз изгасвам светлините. Сам ме хваща за блузата и ни следва отзад. Когато минаваме през малко сечище, осветено от луната над нас, забелязвам, че гледа към ръцете ми.

— Това са ръкавици — казвам. — Кевин Милър ги носеше. Маскировка за Все светии.

Той кимва, но мога да видя, че е ужасен. Вървим почти минута, докато не чуваме звука от течаща вода точно пред нас.

— Дай ми очилата си — казвам на онзи, който ни води.

Той се подвоумява и аз му извивам ръката. Свива се от болка и бързо ги смъква от лицето си.

— Дръж, дръж! — изкрещява той.

Щом ги слагам, светът преминава в зелена тоналност. Бутам го силно и той пада на земята.

— Хайде — казвам на Сам и тръгваме напред, изоставяйки онзи. Съзирам групичката пред нас. Преброявам седем души заедно със Сара.

— Вече ги виждам. Искаш ли да изчакаш тук, или ще дойдеш с мен? Може да стане грозна картинка.

— Искам да дойда — казва Сам. Виждам, че е уплашен, но не съм сигурен дали е заради това, което ме видя да правя, или заради футболистите пред нас.

Вървя колкото се може по-тихо през останалата част от пътя до тях, а Сам ходи на пръсти след мен. Някакво клонче изпращява под крака на Сам само на няколко метра от тях.

— Джон? — пита Сара. Седи върху огромен камък, обгърнала с ръце свитите си колене. Не носи очила и присвива очи в нашата посока.

— Да — казвам. — И Сам.

Тя се усмихва.

— Нали ти казах — заявява тя към някого в тъмното, вероятно Марк.

Водата, която чух, не е нищо повече от едно малко бълбукащо поточе. Марк пристъпва напред.

— Виж ти, виж ти! — казва той.

— Млъквай, Марк — казвам му. — Тор в шкафчето ми е едно, но с това вече наистина прекали.

— Мислиш ли? Осем на двама сме.

— Сам няма нищо общо с това. Страх те е да се изправиш сам срещу мен? — питам. — Какво очакваш да стане? Опита се да отвлечеш двама души. Наистина ли мислиш, че те ще премълчат това?

— Да, мисля. Като ме видят как те смазвам от бой.

— Бълнуваш — казвам и се обръщам към другите. — За тези от вас, които не желаят да влизат във водата — по-добре си тръгвайте още сега. Марк обаче ще се понамокри, независимо дали иска или не. Изгуби шанса си да се споразумеем.

Всички започват да се подхилкват. Един от тях пита какво означава „споразумеем“.

— Това е последната ви възможност — казвам.

Нито един от тях не помръдва.

— Така да бъде — казвам аз.

В средата на гърдите ми се загнездва нервно вълнение. Когато правя крачка напред, Марк пристъпва назад, спъва се в краката си и пада на земята. Две от момчетата тръгват да ме нападат; и двамата са по-едри от мен. Едното замахва, но аз се навеждам, избягвам удара му и му нанасям един мой директно в стомаха. Той се хваща за корема и се сгъва надве. Блъскам другия и краката му се отделят от земята. Приземява се с тъп звук на няколко метра от мен и инерцията го прекатурва във водата. Изпълзва навън, шляпайки. Останалите са застинали на място, потресени. Усещам, че Сам се приближава към Сара. Сграбчвам най-близкия до мен и го повличам по земята. Заблудените му ритници разсичат въздуха, но не уцелват нищо. Когато стигаме брега на поточето, аз го вдигам за колана на дънките и го мятам във водата. Друг се хвърля срещу мен. Правя само крачка встрани и той се приземява във водата с главата напред. Трима са повалени, четирима остават. Чудя се колко от това могат да видят Сара и Сам без очилата за нощно виждане.

— Момчета, прекалено лесно се давате — казвам аз. — Кой е на ред?

Най-едрият от групата замахва да ме удари, но дори не се доближава до целта — аз парирам толкова бързо, че лакътят му ме близва през лицето и връзката на очилата ми се скъсва. Те отхвърчат на земята. Сега вече виждам само едва доловими сенки. Замахвам с юмрук и го уцелвам в челюстта. Той рухва като чувал с картофи. Изглежда безжизнен и ме хваща страх, че съм го ударил прекалено силно. Отскубвам очилата от лицето му и си ги слагам.

— Други желаещи?

Двама от тях вдигат ръце като знак, че са се предали; третият е застанал като идиот със зяпналата си уста.

— И така, оставаш само ти, Марк.

Марк се обръща, сякаш с намерението да избяга, но аз се хвърлям напред и го сграбчвам, преди да успее да тръгне. Дръпвам ръцете му в пълен „нелсън“. Той се свива от болка.

— Това приключва точно сега, ясно ли е?

Стискам по-силно и той изсумтява от болка.

— Каквото и да имаш против мен, спираш дотук. Това се отнася и за Сам и Сара. Ясно ли е?

Стягам хватката. Страх ме е, че ако стисна още малко, ръката му ще изскочи от ставата си.

— Казах, ясно ли е?

— Да!

Завличам го до Сара. Сам сега седи на камъка до нея.

— Извини се.

— Хайде де, братле! Доказа си своето.

Стисвам още.

— Съжалявам! — изкрещява той.

— Кажи го, сякаш го мислиш!

Той си поема дълбоко въздух.

— Съжалявам! — казва.

— Ти си задник, Марк! — казва Сара и му удря як шамар през лицето. Той се напруга, но аз го държа здраво и той няма какво да направи по въпроса.

Завличам го до водата. Останалите момчета гледат изумено. Онзи, когото нокаутирах, е седнал и си чеше главата, сякаш се опитва да осмисли станалото. Въздъхвам от облекчение, че не е пострадал сериозно.

— На никого няма да кажеш и дума за това, разбираш ли? — казвам аз с толкова нисък глас, че само Марк може да ме чуе. — Всичко, което се случи тази вечер, остава тук. Заклевам се, че ако другата седмица чуя и една дума за това в училище, случката от тази вечер ще е нищо в сравнение с това, което ще последва. Ясно ли е? Нито дума.

— Наистина ли мислиш, че бих казал нещо? — пита той.

— Погрижи се да предадеш същото и на приятелите си. Ако кажат дори на един човек, ти ще го отнесеш.

— Нищо няма да кажем — казва той.

Пускам го, слагам крак на задника му и го бутам във водата с главата напред. Сара стои на камъка със Сам. Щом стигам до нея, тя ме прегръща силно.

— Да не знаеш кунгфу или нещо такова? — пита тя.

Аз се засмивам притеснено.

— Успя ли да видиш много?

— Не много, но успях да проследя какво се случва. Имам предвид, да не си тренирал цял живот в планината или нещо подобно?

Не разбирам как го направи.

— Предполагам, че просто се уплаших да не ти се случи нещо на теб. И да, имаше го и онова с дванайсетте години обучение по бойни изкуства в Хималаите.

— Ти си невероятен — засмива се Сара. — Хайде да се махаме оттук.

Нито един от футболистите не ни казва и дума. След три метра осъзнавам, че нямам представа накъде вървя, и отстъпвам очилата на Сара, за да ни изведе оттук.

— Направо не мога да повярвам — казва Сара. — Имам предвид, какъв задник! Почакай да видиш как ще се опитват да обяснят утре случката на полицията. Няма да позволя да му се размине.

— Наистина ли ще отидеш в полицията? Бащата на Марк е шерифът все пак — казвам аз.

— Защо да не го направя, след такова нещо? Ама че дивотия! Работата на бащата на Марк е да налага закона дори когато синът му го нарушава.

Свивам рамене в мрака.

— Мисля, че си получиха наказанието.

Прехапвам устни в ужаса си, че полицията може да се намеси. Ако това стане, ще се наложи да напусна, няма друг начин. Ще сме си събрали багажа и ще сме се отправили извън града още в същия час, в който Анри разбере. Въздъхвам.

— Не ги ли виждаш? — питам я аз. — Имам предвид, те вече изгубиха няколко чифта очила за нощно виждане. Ще трябва да обяснят това. Да не говорим за леденостудената вода.

Сара не казва нищо. Вървим в мълчание и аз се моля в момента тя да обмисля добрите страни на това да зарежем случая.

Най-накрая виждаме къде свършва гората. Светлините от парка проникват през дърветата. Спирам, Сара и Сам ме поглеждат. Сам бе мълчал през цялото време и се надявам, че е било, защото не е могъл да види какво се случва. Този път мракът неочаквано ми бе послужил като съюзник. Възможно е и Сам да е малко поразтърсен от преживяното.

— Както решите — казвам им. — Но аз лично гласувам да оставим нещата да си отмрат. Наистина не искам да говоря с полицията за случилото се.

Светлина пада върху скептичната физиономия на Сара. Тя поклаща глава.

— Мисля, че е прав — казва Сам. — Не искам да прекарам следващия половин час в седене и писане на някакви тъпи показания. Ще загазя много сериозно. Майка ми си мисли, че съм си легнал преди час.

— Наблизо ли живееш? — питам.

Той кимва.

— Да и трябва да се върна, преди да е проверила стаята ми. Хайде, до скоро.

Без да каже каквото и да било друго, Сам избързва напред. Личи си, че се е стреснал. Сигурно никога не е участвал в бой и определено не в такъв, в който го отвлечат и нападат в гората. Утре ще поговоря с него. Ако е видял нещо, което не е трябвало, ще го убедя, че очите му са го подвели.

Сара обръща лицето ми към нейното и много внимателно прокарва палец по раната на челото ми. След това проследява двете ми вежди, гледайки право в очите ми.

— Благодаря ти за днес. Знаех си, че ще дойдеш.

Свивам рамене.

— Нямаше да му позволя да те изплаши.

Тя се усмихва и виждам как очите ѝ блестят на лунната светлина. Приближава към мен и щом осъзнавам какво ще се случи, дъхът ми секва в гърлото. Тя притиска устните си към моите и всичко в мен става на гума. Целувката е нежна, бавна. Първата ми. После тя се отдръпва и очите ѝ се взират в мен. Не знам какво да кажа. Милион различни мисли препускат в главата ми. Краката ми треперят и едва успявам да остана прав.

— Знаех, че си специален, още от момента, в който те видях — казва тя.

— И аз почувствах същото за теб.

Тя посяга нагоре и отново ме целува, а ръката ѝ нежно докосва бузата ми. Първите няколко секунди сякаш се изгубвам в усещането на устните ѝ върху моите и в самата идея, че съм с това красиво момиче.

Тя се отдръпва и двамата се усмихваме един на друг, без да казваме нищо, само се взираме взаимно в зениците си.

— Е, май ще е най-добре да проверим дали Емили е още тук — казва Сара след десетина секунди. — Иначе ще се окажа в много неприятно положение.

— Сигурен съм, че ще я намерим — казвам аз.

Държим се за ръце по пътя към шатрата. Не мога да спра да мисля за целувките ни. Петият трактор боботи по пътеката. Фургонът е пълен, а десетина човека все още чакат реда си на опашката. И въпреки всичко, което се случи в гората, с топлата ръка на Сара в моята усмивката не може да слезе от лицето ми.

ГЛАВА 15

Първият сняг пада две седмици по-късно. Ръси се съвсем леко, точно толкова, колкото да покрие пикапа с фин пухкав сняг. Точно след Вси светии Лориенският кристал разпростря силата на лумен по цялото ми тяло и Анри беше започнал с истинското ми обучение. Работехме всеки ден, без да спираме — и в студ, и в дъжд, а сега и в сняг. Въпреки че не го е казвал на глас, мисля, че няма търпение да се подготвя. Всичко започна със смутените му погледи, с навъсените му вежди, докато хапеше долната си устна, а после дойдоха дълбоките въздишки, безсънните нощи, скърцащите дъски на пода под краката му, които чувах буден от стаята си, докато в крайна сметка стигнахме до етапа, на който сме днес — искреното отчаяние в напрегнатия глас на Анри.

Застанали сме на двора на три метра разстояние един от друг, изправени лице в лице.

— Днес хич не съм в настроение — казвам.

— Знам, че не си, но се налага.

Въздъхвам и си поглеждам часовника. Четири часът е.

— Сара ще бъде тук в шест — казвам.

— Знам — отговаря Анри. — Затова трябва да побързаме.

Той държи по една топка за тенис във всяка ръка.

— Готов ли си? — пита той.

— По-готов едва ли ще бъда.

Мята първата топка високо във въздуха и когато тя достига връхната си точка, аз се опитвам да призова някаква сила, дълбоко заложена в мен, която да ѝ попречи да падне. Не знам как точно да го направя, знам само, че би трябвало да мога. Ще стане след време и с тренировки, казва Анри. Всеки гард е надарен със способността да мести предмети с мисълта си. Телекинеза. И вместо да ме остави да я откроя сам, както стана с ръцете ми, Анри, изглежда, е решил да събуди силата ми от зимен сън, в каквато и пещера да се е скрила.

Топката пада необезпокоявано, точно както се случи и с предишните хиляда топки, отскача два пъти и се спира в тревата, покрита със сняг.

Въздъхвам дълбоко.

— Не го усещам днес.

— Още веднъж — казва Анри.

Хвърля втората топка. Опитвам се да я помръдна, да я спра, всичко в мен се напруга да накара проклетото нещо да се отмести поне на сантиметър вляво или вдясно, но без никакъв успех. Отново удря земята. Бърни Косар, който ни е гледал през цялото време, я захапва и отминава.

— С времето ще стане.

Анри поклаща глава. Мускулите на челюстта му са изпънати. Настроенията му и липсата му на търпение започват да ми се отразяват. Наблюдава как Бърни Косар изприпква нанякъде с топката и въздъхва.

— Какво? — питам.

Той поклаща глава.

— Да пробваме пак.

Отива до другата топка и я взема. Хвърля я високо във въздуха. Опитвам се да я спра, но тя, естествено, просто пада.

— Може би утре — казвам аз.

Анри кимва и гледа към земята.

— Може би утре.

* * *

Целият съм в пот, кал и киша след тренировката. Днес Анри ме засили повече от обикновеното, а после ми се нахвърли с агресия, примесена с нещо, което бих окачествил единствено като паника. Упражнявахме телекинеза, но по-голямата част от времето посветихме на обучение по бойни техники: ръкопашен бой, борба, смесени бойни изкуства, последвани от принципите на самообладание — ловкост под напрежение, контрол над мислите, как да забележим страха в очите на противника и как най-добре да се възползваме от него. Но не изморителната тренировка ме притесни, а погледът на Анри. Потиснат

поглед, който лъхаше на страх, отчаяние, разочарование. Не знам дали просто е обезпокоен за напредъка, или има нещо по-дълбоко. Тези тренировки обаче стават много изтощителни — както емоционално, така и физически.

* * *

Сара пристига точно навреме. Излизам навън и я целувам, докато тя идва към верандата. Вземам ѝ палтото и го закачвам, когато влизаме вътре. Изпитът по трудово за първата половина на срока е само след седмица и по нейна идея ще сготвим яденето, преди да ни се наложи да го правим в час. Щом започваме да готвим, Анри си хваща якето и излиза на разходка. Взема със себе си и Бърни Косар и съм му благодарен, че ни оставя насаме. Правим печени пилешки гърди с картофи и задушени зеленчуци. Яденето се оказва доста по-вкусно, отколкото съм се надявал. Когато всичко е готово, тримата сядаме да ядем заедно. Сара и аз разчупваме неудобната тишина с празни приказки за училище, за киното, на което ще ходим следващата събота. Анри рядко вдига глава от чинията си, освен за да каже колко е вкусна храната.

Когато приключваме с яденето, двамата със Сара измиваме чиниите и се оттегляме на канапето. Пускаме филма, който Сара донесе, на малкия ни телевизор, но почти през цялото време Анри зяпа през прозореца. По средата на филма става с въздишка и излиза навън. Сара и аз го гледаме как си тръгва. Държим се за ръце, тя се обляга на мен и слага глава на рамото ми. Бърни Косар седи до нея с глава в скута ѝ и двамата са завити с одеяло. Навън времето може да е студено и свирепо, но в нашия хол е топло и уютно.

— Баща ти добре ли е? — пита Сара.

— Не знам. Напоследък се държи странно.

— Беше много мълчалив на вечеря.

— Да, ще отида да го видя какво прави. Ей сега се връщам — казвам аз и тръгвам след Анри. Той стои на верандата, вперил поглед в тъмнината.

— Какво става? — питам аз.

Анри замислено поглежда нагоре към звездите.

— Усещам, че нещо не е както трябва — казва.

— Какво имаш предвид?

— Няма да ти хареса.

— Добре. Нека чуем.

— Не знам още колко можем да останем тук. Не ми се струва безопасно.

Сърцето ми се свива и не казвам нищо.

— Трескави са и мисля, че приближават. Усещам го. Не смятам, че тук сме в безопасност.

— Не искам да си тръгвам.

— Знаех, че няма да искаш.

— Останахме скрити.

Анри ме поглежда с вдигнати вежди.

— Без да се обиждаш, Джон, но не мисля, че много си се крил.

— Когато трябваше, го правех.

Той кимва.

— Ами ще видим.

Върви до края на верандата и слага ръце на перилата. Заставам до него. Нови снежинки започват да падат, да се сипят надолу, бели пращинки, блещукащи на фона на иначе тъмната нощ.

— Това не е всичко — казва Анри.

— Подозирах, че не е.

Той въздъхва.

— Вече трябваше да си развил телекинеза. Почти винаги идва с първия завет. Много рядко се проявява след него и дори в този случай никога не закъснява повече от седмица.

Поглеждам към него. Очите му са пълни със загриженост и тревожни бръчици пресичат челото му по дължина.

— Заветите ти идват от Лориен. Винаги е било така.

— Какво всъщност ми казваш?

— Не знам на колко можем да се надяваме оттук нататък — каза той и замълчава за кратко. — Тъй като вече не сме на Лориен, не знам дали останалите ти завети ще се проявят. И ако това се окаже истина, не можем да се надяваме, че ще се бием срещу могадорианците, още по-малко да ги победим. А ако не ги победим, никога няма да можем да се завърнем.

Гледам как пада снегът и се чудя дали да се притеснявам, или да почувствам облекчение, че може би с това ще приключи постоянното ни местене и най-накрая ще можем да се установим на едно място. Анри сочи към звездите.

— Точно там — казва той. — Точно там е Лориен.

Разбира се, знам много добре къде е Лориен, без някой да ми я сочи. Има някаква притегателна сила, някакъв начин, по който очите ми винаги гравитират към мястото на милиарди километри оттук, където стои Лориен. Опитвам да хвана снежинка с върха на езика си, после затварям очи и вдишвам студения въздух. Когато ги отварям, се обръщам назад и поглеждам Сара през прозореца. Седи, свила крака под себе си, главата на Бърни Косар все още е в скута ѝ, а тялото му е завито с одеяло.

— Някога мислил ли си просто да се установиш тук, да си кажеш „майната ѝ на Лориен“, и да си изградиш живот на Земята? — питам Анри.

— Напуснахме, когато беше доста малък. Предполагам, че не помниш много от Лориен?

— Не много — казвам. — Само някакви откъслечни неща ми изскачат от време на време. Не мога да кажа със сигурност обаче дали това са неща, които си спомням, или които съм видял по време на обучението.

— Не мисля, че щеше да се чувстваш по този начин, ако можеше да си спомниш.

— Но аз не си спомням. Нали точно там е работата!

— Може би — казва той. — Но независимо дали искаш да се върнеш или не, могодорианците няма да спрат да те преследват. И ако станем невнимателни и се установим, можеш да бъдеш сигурен, че ще ни намерят. А в момента, в който го направят, ще убият и двама ни. Няма начин да промениш това. Никакъв.

Знам, че е прав. По някакъв начин точно като Анри и аз мога да го усетя, да го почувствам в заглъхналата нощ, когато косъмчетата на ръката ми стоят нащрек, когато лека тръпка пропълзява по гръбнака ми, въпреки че не ми е студено.

— Някога съжалявал ли си, че си останал с мен толкова дълго?

— Да съжалявам ли? Защо мислиш, че ще съжалявам за това?

— Защото няма нищо, към което да се завърнем. Семейството ти е мъртво. Моето също. Животът ни на Лориен ще бъде посветен на това да изграждаме всичко наново. Ако не бях аз, ти можеше да се сдобиеш със самоличност и да прекараш остатъка от живота си като част от някакво място. Можеше да имаш приятели, може би дори да се влюбиш отново.

Анри се засмива.

— Аз вече съм влюбен. И ще бъде така, докато умра. Не очаквам да го разбереш. Лориен е различна от Земята.

Въздъхвам раздразнено.

— И все пак може да си част от някакво място.

— Аз съм част от някакво място. В момента съм част от Парадайс, Охайо, заедно с теб.

Поклащам глава.

— Знаеш какво имам предвид, Анри.

— Какво ти се струва, че ми липсва?

— Живот.

— Ти си моят живот, малкият. Ти и спомените ми сте единствената ми връзка с миналото. Без вас нямам нищо. Това е истината.

Точно тогава вратата се отваря зад нас. Бърни Косар изприпква пред Сара, която стои на вратата, наполовина вътре, наполовина вън.

— Вие двамата наистина ли ще ме оставите да гледам филма съвсем сама? — пита тя.

Анри ѝ се усмихва.

— И през ум не ни минава — казва той.

* * *

След филма изпращам Сара до колата. Оставаме за момент, усмихвайки се един на друг, после се целуваме за лека нощ. Целувката е бавна, а в ръцете си нежно държа нейните.

— До утре — казва тя и стиска ръцете ми.

Влиза в колата, а аз вървя до края на алеята и я гледам как се отдалечава. Оставам там, докато задните светлини не изчезнат, а когато това става, ме обзема чувство на страх, защото си припомням думите

на Анри от първия ми учебен ден: „Само имай предвид, че може да ни се наложи да тръгнем по всяко време“. Прав е и го знам, но никога не съм изпитвал подобни чувства към някого. Сякаш се нося по въздуха, когато сме заедно, и се ужасявам от моментите, в които сме разделени, както например сега, независимо че прекарах последните два часа с нея. Сара придава смисъл на нашето бягане и криене, смисъл, който надхвърля самото оцеляване. Смисъл, заради който си заслужава да победиш. А от самата идея, че може би застрашавам живота ѝ, задето съм с нея, направо ме побиват тръпки.

Връщам се обратно вътре, а Анри е донесъл Лориенския сандък от спалнята си и го е сложил върху кухненската маса.

— Наистина ли? — питам.

Той кимва.

— Тук вътре има нещо, което от години искам да ти покажа.

Нямам търпение да видя какво друго има в този сандък. Отваряме заедно ключалката и той повдига капака така, че да не мога да надзърна вътре. Изважда кадифена торбичка, затваря сандъка и отново го заключва.

— Тези не са част от завета ти, но ги мушнах вътре последния път, когато отворихме сандъка, заради лошото ми предчувствие. Ако могадорианците ни хванат, никога няма да могат да го отворят — казва той и посочва към сандъка.

— И какво има в торбичката?

— Слънчевата система — казва той.

— Ако не са част от завета ми, тогава защо не си ми ги показвал досега?

— Защото трябва да развиеш завета си, за да ги активираш.

Маха всичко от масата и сяда от другата ѝ страна с торбичката в скута. Усмивва се, усещайки ентусиазма ми. После пъха ръка в торбичката и изважда седем стъклени сфери с различна големина. Взема ги в шепи, доближава ги до лицето си и духва върху им. В тях затрептяват малки светлинки. Той ги хвърля във въздуха и изведнъж те се съживяват, подредени в пространството над масата. Стъклените топки са точно копие на нашата Слънчева система. Най-голямата от тях е с размера на портокал — слънцето на Лориен — и тя виси по средата и излъчва светлина колкото една крушка, но същевременно изглежда като самодостатъчна сфера от лава. Другите топки кръжат

около нея. По-близките до слънцето се движат много по-бързо, докато тези, които са най-далече, сякаш се тътрят едва-едва. Всички те се въртят — дни, започващи и свършващи свръхскоростно. Четвъртото кълбо от слънцето нататък е Лориен. Гледаме го как се движи, гледаме как повърхността му започва да се оформя. Голямо е колкото топка за тенис. Очевидно копието не е с реален мащаб, защото Лориен всъщност е много по-малка от слънцето ни.

— Какво се случва? — питам.

— Топката заема точната форма на Лориен, както изглежда в момента.

— Как въобще е възможно това?

— Това е специално място, Джон. В самата му основа е заложена древна магия. От нея идват и заветите ти. Тя материализира предметите от твоето наследство и им вдъхва живот.

— Но ти току-що каза, че това не е част от завета ми.

— Не е, но идва от същото място.

Релефът се оформя, планините растат, дълбоки бразди прорязват повърхността там, където знам, че някога е имало реки. И внезапно спира. Търся някакъв цвят, някакво движение, някакъв вятър, който да прекоси хоризонта. Но там няма нищо. Целият пейзаж е едноцветна крѳпка от сиво и черно. Не знам какво съм се надявал да видя, какво съм очаквал. Някакво движение, поне признак на живот. Падам духом. Тогавя повърхността става прозрачна и през нея можем да видим как в самото ядро на кълбото се появява слабо сияние. Засиява и избледнява, после пак засиява, сякаш копира сърдечния ритъм на спящо животно.

— Какво е това? — питам.

— Планетата все още живее и диша. Оттеглила се е дълбоко в себе си, чака да ѝ дойде времето. Може да се каже, че е изпаднала в хибернация. Но ще се събуди съвсем скоро.

— Защо си толкова сигурен?

— Това малко сияние там — казва той. — Това е нашата надежда, Джон.

Гледам го. Доставя ми странно удоволствие да гледам как сияе. Те се опитаха да заличат цивилизацията ни, дори самата памет, и все пак тя още диша. *Да, мисля си, винаги има начин, точно както казва Анри.*

— Това не е всичко.

Анри става, щраква с пръсти и планетите спират да се движат. Приближава лицето си на сантиметри от Лориен, с две ръце прави фуния около устата си и отново духва към топката. Наченки на синьо и зелено преминават през топката и изтляват почти толкова бързо, колкото и запотяването, предизвикано от дъха на Анри по повърхността, се изпарява.

— Какво направи?

— Освети я с ръцете си — казва той.

Ръцете ми засияват и когато ги слагам над топката, зеленото и синьото се възвръщат, само че този път остават, докато ръцете ми светят отгоре.

— Така изглеждаше Лориен ден преди нападението. Би ли погледнал само колко е красиво всичко? Понякога дори аз забравям.

Наистина е красиво. Всичко е зелено и синьо, плюшено и избуяло. Растенията сякаш се люшкат под поривите на вятъра, които по някакъв начин мога да усетя. Леки вълнички се появяват по повърхността на водата. Планетата наистина е *жива*, процъфтяваща. Но тогава отново загасвам сиянието си и всичко замира, връща се към нюансите на сивото.

Анри посочва някакво място на повърхността на кълбото.

— Точно тук — казва той — е мястото, откъдето излетяхме в деня на нападението. — После си премества пръста на сантиметър от мястото. — А точно тук беше Лориенският музей на изследователската дейност.

Кимвам и поглеждам към мястото, към което сочи. Още сиво.

— Какво общо имат музеите с каквото и да било? — питам аз. Облягам се назад в стола. Трудно е да наблюдаваш това, без да ти стане тъжно.

Той се обръща към мен.

— Дълго мислих за това, което ти си видял.

— Дааа? — казвам, за да го подтикна да кара нататък.

— Беше огромен музей, посветен изцяло на еволюцията на космическите пътувания. Едно от крилата на сградата съдържаше стари ракети, които бяха на хиляди години. Ракети, които са летели с гориво, познато само на лориенците — казва той и спира, загледан в малкото стъклено кълбо, увиснало на половин метър над кухненската маса.

— Сега, ако това, което си видял, се е случило наистина, ако втори кораб е успял да излети и да избяга от Лориен в разгара на войната, то той със сигурност е бил държан в космическия музей. Няма друго обяснение. Все още ми е трудно да повярвам, че е проработил, а и дори да е било така, че въобще би стигнал далече.

— Щом не е можел да стигне далече, защо още мислиш за него?
Анри поклаца глава.

— Знаеш ли, не съм много сигурен. Може би, защото съм грешал преди. Може би, защото се надявам да греша и сега. И ако *наистина* е успял да стигне донякъде, той трябва да е стигнал дотук, най-близката обитаема планета, без да броим Могадор. А това означава да предположим, че на кораба е имало живи същества, че той не е бил натоварен единствено с експонати и че не е бил празен, изстрелян само за заблуда на могодорианците. Мисля, че в него трябва да е имало поне един лориенец, който да може да го управлява, защото — както със сигурност знаеш — кораби от този тип не могат да се управляват сами.

* * *

Още една безсънна нощ. Стоя гол до кръста пред огледалото и съм се втренчил в него, а светлините на двете ми ръце са включени. „Не знам на колко можем да се надяваме оттук нататък“, каза днес Анри. Светлината в ядрото на Лориен все още гори и предметите, които сме донесли оттам, все още работят. Тогава защо магията би спряла дотук? Ами останалите: сблъскват ли се сега със същите проблеми? Останали ли са и те без своите завети?

Стягам се пред огледалото и удрям въздуха с надеждата, че огледалото ще се счупи или поне ще се чуе удар по вратата. Но нищо не става. Това съм просто аз, застанал като идиот, гол до кръста, и се боксирам със сянката си, докато Бърни Косар ме гледа от леглото. Вече е почти полунощ, а аз ни най-малко не съм уморен. Бърни Косар скача от леглото, сяда до мен и гледа отражението ми. Усмиввам му се и той размахва опашка.

— Ами ти? — питам Бърни Косар. — Ти имаш ли някакви специални сили? Да не си супер куче? Да ти сложа ли обратно мантията, за да можеш да полетиш във въздуха?

Опашката му продължава да се размахва и той тъпче по земята, докато ме гледа с извити нагоре очи. Вдигам го и го карам да „лети“ из стаята.

— Вижте! Това е Бърни Косар, необикновеното супер куче!

Той започва да се извива в ръцете ми и аз го оставям на земята. Плъосва на една страна, а опашката му думка в матрака.

— Е, приятелче, един от нас би трябвало да има суперсили. И изглежда, че това няма да съм аз. Освен ако не се върнем в тъмните векове и аз не снабдя света със светлина. Страхувам се, че в противен случай ще съм безполезен.

Бърни Косар се изтърколва по гръб и се втренчва в мен с големите си очи, които ме молят да му почеша коремчето.

ГЛАВА 16

Сам ме избягва. Когато ме види в училище, той сякаш изчезва или внимава наоколо да има и други хора. По настояване на Анри — който отчаяно иска да се добере до списанието му, а вече прерови Интернет и не намери нищо подобно там — решавам просто да намина при Сам без предупреждение. Анри ме оставя, след като сме приключили с тренировката за деня. Сам живее в покрайнините на Парадайс в малка скромна къща. Никой не отговаря, когато почуквам, така че пробвам вратата. Оказва се отключена и аз влизам.

Подът е покрит с кафяв губер, а на облицованите с дървена ламперия стени висят семейни снимки, направени, когато Сам е бил много малък. Той, майка му и някакъв мъж, вероятно баща му, който носи очила точно толкова дебели, колкото тези на Сам. Тогава поглеждам по-отблизо. Изглеждат сякаш направо са същият чифт очила.

Промъквам се по коридора, докато не намирам врата, която би трябвало да води до стаята на Сам — табелка с думите ВЛЕЗ НА СВОЯ ОТГОВОРНОСТ виси на кабарче отпред. Вратата е леко открената и аз надниквам вътре. Стаята е много чиста, всичко е сложено в ред с голямо внимание. Двойното му легло е оправено, а отгоре има дебел черен юрган, целият щампован на сатурнчета. Калъфките на възглавниците са в същия десен. Стените са покрити с плакати. Три са на НАСА, един — на филма „Пришълецът“, друг — на „Междузвездни войни“, а има и някакъв фосфоресциращ, със зелената глава на извънземно, заобиколена от тъмен филц. В средата на стаята, окачена на прозрачна нишка, виси Слънчевата система — всичките девет планети и Слънцето. Напомня ми за това, което Анри ми показва по-рано тази седмица. Мисля, че Сам ще полудее, ако види същото нещо. Тогава виждам и Сам, прегърбен над малко дъбово бюро, със слушалки на ушите. Бутам вратата и той поглежда през рамо. Не си носи очилата, а без тях очите му изглеждат много малки, като мъниста, почти като на анимационен герой.

— Какво става? — питам небрежно, сякаш съм у тях всеки ден.

Той изглежда втрещен и изплашен и бързо сваля слушалките, за да посегне в едно от чекмеджетата. Поглеждам към бюрото му и виждам, че чете брой на „Те се разхождат сред нас“. Когато поглеждам отново към него, той е насочил пистолет право към мен.

— Ау! — казвам и инстинктивно вдигам ръце пред себе си. — Какво правиш?

Той се изправя. Ръцете му треперят. Пистолетът е насочен към гърдите ми. Мисля, че си е загубил ума.

— Кажи ми какво си! — казва той.

— За какво говориш?

— Видях какво направи в онази гора. Ти не си човек.

Страхувах се точно от това — че е видял повече, отколкото се надявах.

— Това е лудост, Сам! Сбих се. Тренирам бойни изкуства от години.

— Ръцете ти светеха като фенерчета. Можеше да размяташ хора насам-натам, сякаш са нищо. Това не е нормално.

— Не ставай глупав — казвам, а ръцете ми все още са пред мен. — Виж ги. Виждаш ли някакви светлини? Казах ти, че това бяха ръкавиците, които Кевин носеше.

— Попитах Кевин! Той каза, че не е носел никакви ръкавици!

— Наистина ли мислиш, че ще ти каже истината след това, което се случи? Свали пистолета.

— Кажи ми! Какво си ти?

Въртя очи.

— Да, аз съм извънземно, Сам. Идвам от планета на стотици милиони километри оттук. Имам суперсили. Това ли искаше да чуеш?

Той ме гледа втренчено, ръцете му все още треперят.

— Осъзнаваш ли колко тъпо звучи това? Спри да бъдеш такъв ненормалник и свали пистолета.

— Това, което току-що каза, беше ли истина?

— Че се държиш глупаво ли? Да, вярно е. Прекалено си се вманиачил по тези неща. Виждаш извънземни и конспирации с извънземни навсякъде около теб, включително и в единствения ти приятел. Сега спри да сочиш със скапания пистолет към мен.

Той ме гледа и виждам, че мисли над това, което казах. Свалям ръцете си. Тогава той въздъхва и сваля пистолета.

— Съжалявам — казва той.

Поемам си дъх дълбоко и нервно.

— Да, би трябвало. Какво, по дяволите, си мислеше?

— Не беше зареден наистина.

— Трябваше да ми кажеш това по-рано — отбелязвам аз. —
Защо искаш да вярваш в тези неща толкова много?

Той поклаща глава и прибира пистолета обратно в чекмеджето. Трябва ми минута, за да се поуспокоя и да се опитам да се държа по-небрежно, сякаш това, което току-що се случи, не е голяма работа.

— Какво четеш?

Той свива рамене.

— Поредните неща за извънземни. Може би трябва да го раздавам по-леко.

— Или просто го чети като литература, а не като факт — казвам аз. — Но сигурно тези неща са доста убедителни. Може ли да го видя?

Той ми подава последния брой на „Те се разхождат сред нас“ и аз сядам нерешително на леглото му. Мисля, че се е успокоил поне толкова, че да не изкара отново пистолета и да го насочи към мен. Ксерокопието отново не е добро и текстът стои леко изкривен на листа. Не е много дебело — осем страници, най-много дванадесет, копирано на стандартни листове А4. Датата най-отгоре е „декември 2010 г.“. Трябва да е най-новият брой.

— Тук има странни неща, Сам Гууд.

Той се усмихва.

— Странните хора си падат по странни неща.

— Откъде го взе? — питам аз.

— Абонирах се.

— Знам, но как?

Сам свива рамене.

— Не знам. Един ден просто започна да пристига.

— Абониран ли си за някакво друго списание? Може би са ти взели координатите оттам?

— Веднъж ходих на един фестивал. Там май се записах за някакво състезание или нещо такова. Винаги съм си мислил, че така са ми взели адреса.

Преглеждам корицата. Никъде не е записан уебсайт, а и не очаквам да бъде. Все пак Анри вече бе обърнал Интернет с хастара навън. Прочитам заглавието на топовината:

ИЗВЪНЗЕМЕН ЛИ Е СЪСЕДЪТ ВИ?

ДЕСЕТ СИГУРНИ НАЧИНА ДА РАЗБЕРЕТЕ!

В средата на статията има снимка на човек, който носи торба с боклук в едната си ръка и капакът на боклукчийската кофа в другата. Стои на края на алея за коли и ние трябва да предположим, че в момента пуска торбата в кофата. Въпреки че цялото издание е в черно и бяло, в очите на мъжа има някакво сияние. Картинката е ужасна — сякаш някой е снимал нищо неподозиращ съсед и после му е дорисувал очите с пастел. Кара ме да се смея.

— Какво? — пита Сам.

— Това е ужасна снимка. Изглежда сякаш са я взели от „Годзила“.

Сам я поглежда. После свива рамене.

— Де да знам — казва той. — Може пък да е истинска. Както сам каза, виждам извънземни навсякъде и във всичко.

— Но аз си мислех, че извънземните изглеждат така — казвам и кимвам към фосфоресциращия плакат на стената.

— Не мисля, че всички изглеждат така — казва той. — Както каза, ти си извънземно със суперсили, а не изглеждаш така.

И двамата се смеем, но аз се чудя как ще ми се размине този път. Да се надяваме, че Сам никога няма да разбере, че му казах истината. Но част от мен иска той да разбере — за мен, за Анри, за Лориен — и се чудя как ли би реагирал. Дали ще ми повярва?

Разгръщам изданието, за да потърся страницата с издателското каре, каквато имат всички вестници и списания. Тук няма такава, само още истории и теории.

— Няма издателско каре.

— Какво имаш предвид?

— Нали знаеш как списанията и вестниците винаги имат страница, на която са написани съставителите, редакторите, авторите, къде се печата, такива работи? Сещаш се, нали — „За въпроси се свържете с този и този“. Всички издания ги имат, но това не.

— Те трябва да запазят анонимността си — казва Сам.

— От какво?

— От извънземни — казва той и се усмихва, сякаш признава абсурдността на ситуацията.

Кимвам.

— Имаш ли броя от миналия месец?

Той го взема от шкафа си. Бързо прелиствам страниците, надявайки се, че статията за могодорианците е в този брой, а не в някой от по-рано. Намирам я на четвърта страница.

МОГАДОРИАНСКАТА РАСА ИСКА ДА ПРЕВЗЕМЕ ЗЕМЯТА

Могодорианската извънземна раса от планетата Могодор, която се намира в Деветата галактика, е на Земята вече повече от десет години. Могодорианците са зла раса, чиято цел е вселенско господство. Говори се, че са унищожили друга планета, недотам различна от Земята, и планират да се възползват от слабите страни на Земята в стремежа си следващата планета, която населят, да бъде нашата.

(Продължава в следващия брой)

Прочитам статията три пъти. Надявах се да разбера повече от това, което Сам вече ми беше казал, но без успех. И няма Девета галактика. Чудя се откъде ли са го научили. Два пъти преглеждам новия брой. Никъде не се споменава за могодорианците. Първата ми мисъл бе, че не е имало нищо повече за съобщаване, просто не е изникнала нова информация. Но нещо не ми се вярва това да е случаят. Втората ми мисъл бе, че могодорианците са прочели броя и са оправили проблема, какъвто и да е бил той.

— Имаш ли нещо против да го взема назаем? — питам аз с броя от този месец в ръка.

Той кимва отрицателно.

— Пази го обаче.

* * *

Три часа по-късно, в осем вечерта, майката на Сам още не се е прибрала. Питам Сам къде е и той свива рамене, сякаш не знае и отсъствието ѝ не е нищо ново. През по-голямата част от времето играем видеоигри и гледаме телевизия, а за вечеря си стопляме готова храна на микровълновата. Докато съм там, той ни веднъж не си слага очилата, което е странно, тъй като никога преди това не съм го виждал без тях. Не ги свали дори по физическо, когато трябваше да тичаме километър и половина. Вземам ги от горния плот на гардероба му и си ги слагам. В този момент светът се превръща в мъгла и почти веднага ме заболява главата.

Поглеждам към Сам. Той е седнал по турски на пода, облегал се е на леглото си и в скута му лежи книга за извънземни.

— Боже, зрението ти наистина ли е толкова зле? — питам аз.

Той ме поглежда.

— Бяха на баща ми.

Свалям ги.

— Всъщност ти нуждаеш ли се изобщо от очила, Сам?

Той свива рамене.

— Ами не.

— Тогава защо ги носиш?

— Бяха на баща ми.

Отново си ги слагам.

— Леле, не знам как изобщо ходиш в права линия с тези.

— Очите ми са свикнали с тях.

— Знаеш, че ще ти прецакат зрението, ако продължиш да ги носиш, нали?

— Тогава ще мога да виждам това, което баща ми е виждал.

Свалям ги и ги оставям обратно там, където ги намерих. Не ми е много ясно защо Сам ги носи. По сантиментални причини? Наистина

ли мисли, че си струва?

— Къде е баща ти, Сам?

Той поглежда нагоре към мен.

— Не знам — отговаря той.

— Какво имаш предвид?

— Изчезна, когато бях на седем.

— Не знаеш къде е отишъл?

Той въздъхва, отпуска глава, а после продължава да чете. Очевидно не иска да говори за това.

— Вярваш ли въобще на нещо от тези работи? — пита той след няколко минути мълчание.

— За извънземните ли?

— Да.

— Да, вярвам в извънземни.

— Мислиш ли, че наистина отвличат хора?

— Нямам представа. Предполагам, че не можем да го изключим като възможност. Ти вярваш ли, че го правят?

Той кимва.

— Почти винаги. Но понякога самата идея ми звучи глупаво.

— Това мога да го разбера.

Той ме поглежда отново:

— Мисля, че баща ми е бил отвлечен.

Напряга се и в момента, в който думите излизат от устата му, сянка на ранимост преминава по лицето му. Това ме кара да си мисля, че и преди е споделял теорията си, но с някой, който далеч не е реагирал толкова мило.

— Защо мислиш така?

— Защото просто се изпари. Отиде до магазина да купи мляко и хляб и никога не се върна. Пикапът му бе паркиран точно пред магазина, но никой не го беше видял. Просто изчезна, а очилата му бяха на тротоара до пикапа.

Той спира за секунда.

— Страхувах се, че си дошъл, за да ме отвлечеш.

Трудно е да се повярва на такава теория. Как така никой не е видял отвличането на баща му, след като се е случило в центъра на града? Може би баща му е имал причина да напусне и сам е скроил изчезването си. Не е трудно да изчезнеш. Анри и аз го правим от десет

години насам. Изведнъж обаче интересът на Сам към извънземните се превърна в нещо съвсем лично. Възможно е Сам да иска да вижда света като баща си, а може би част от него искрено вярва, че последното, което баща му е зърнал през очилата, се е запазило в тях, някак си гравирано в лещите. Може би смята, че с упорство някой ден и той ще успее да го види и че последната картина пред очите на баща му ще потвърди това, което вече си е намислил. Или може би вярва, че ако търси достатъчно дълго, накрая ще попадне на статия, която ще докаже, че баща му не само е бил отвлечен от извънземни, но може да бъде и спасен.

И кой съм аз, че да кажа, че някой ден той няма да открие това доказателство?

— Вярвам ти — казвам. — Мисля, че отвличанията от извънземни са съвсем възможни.

ГЛАВА 17

На следващия ден се будя по-рано от обикновено, измъквам се от леглото и излизам от стаята си, за да намеря Анри, седнал на масата, да преглежда вестниците с отворен лаптоп до себе си. Слънцето още не се е показало и къщата е тъмна — единствената светлина наоколо идва от монитора.

— Откри ли нещо?

— Нищо съществено.

Светвам лампата в кухнята. Бърни Косар удря лапи в пода пред входната врата. Отварям я, той се изстрелва на двора и започва да патрулира наоколо, както прави всяка сутрин — с високо вдигната глава кръстосва в тръс периметъра в търсене на нещо подозрително. Души тук-там. Щом се уверява, че всичко е както трябва, хуква към гората и изчезва.

Два броя на „Те се разхождат сред нас“ лежат върху кухненската маса — оригиналът и копие, което Анри е направил за себе си. Между тях лежи лупа.

— Нещо интересно в оригинала?

— Не.

— Тогава какво правим?

— Е, извадих малко късмет. Потърсих статиите в Интернет и излязоха два-три резултата, един от които ме заведе до личната страница на някакъв човек. Изпратих му имейл.

Зяпвам Анри.

— Не се безпокой — казва той. — Не могат да проследяват имейли. Не и ако ги пратя по моя начин.

— Какъв е твоят начин?

— Пренасочват се по сървъри от различни градове по целия свят, така че първоначалното място се губи по пътя.

— Впечатляващо.

Бърни Косар драска по вратата и го пускам да влезе. Часовникът на микровълновата показва 5:59. Имам още два часа до училище.

— Мислиш ли, че наистина трябва да се ровичкаме във всичко това? — питам аз. — Имам предвид, ами ако е капан? Ами ако просто се опитват да ни изкарат от скривалището ни?

Анри кимва.

— Знаеш ли, ако в статията се споменава нещо за нас, това щеше да ме накара да се замисля. Но такова нещо няма. Материалът е за тяхното нахлуване на Земята, което е почти същото като това на Лориен. А има толкова много неща около него, които не разбираме. Ти беше прав преди няколко седмици, когато каза, че са ни победили толкова лесно. Така си беше. В това няма логика. Ситуацията около изчезването на старейшините също е мистерия. Дори това, че успяхме да измъкнем теб и другите деца от Лориен — нещо, в което не съм виждал нищо подозрително досега, — звучи странно. И въпреки че видя какво се случи, а и аз имах същите видения, нещо все още липсва от уравнението. Ако някой ден успеем да се завърнем, мисля, че ще е наложително да разберем какво се е случило, така че да предотвратим втори подобен инцидент. Знаеш какво казват: „Този, който не разбира историята, е обречен да я повтори. А когато се повтаря, залозите се удвояват“.

— Добре — казвам. — Но според това, което каза през нощта в събота, шансът ни да се завърнем изглежда все по-малък от ден на ден. Така че, погледнато в тази светлина, мислиш ли, че си струва?

Анри свива рамене.

— Петима от нас все още живеят някъде там. Може би те са получили своите завети. Може би твоите просто са закъснели. Мисля, че ще е най-добре да имаме план за всяка ситуация.

— В такъв случай какво планираш да правиш?

— Само да звънна. Любопитен съм да чуя какво знае този човек. Чудя се какво ли го е спряло да продължи статията. Има две възможности: или не е намерил повече информация и е загубил интерес към историята, или някой се е добрал до него след публикацията.

Въздъхвам.

— Е, бъди внимателен — казвам аз.

* * *

Навличам си анцуга върху две тениски, завързвам си маратонките, изправям се и се разтягам. Хвърлям в раницата си дрехите, които смятам да нося в училище, заедно с хавлиена кърпа, сапун и малко шишенце шампоан, за да мога да се изкъпя, когато пристигна. Вече ще тичам до училище всяка сутрин. Анри се прави, че вярва в допълнителните упражнения, понеже щели да ми помогнат в обучението, но истинският му довод е, че се надява те да помогнат на тялото ми да премине в следващата си фаза и да събудят заветите ми, ако това тяхното наистина е сън.

Поглеждам надолу към Бърни Косар. „Готов ли си за малко бягане, момче? А? Искаш ли да потичаме?“

Той маха с опашка и се върти в кръг.

— Ще се видим след училище.

— Приятно тичане — казва Анри. — Внимавай на пътя.

Излизаме от вратата и отвън ни посреща студеният силен вятър. Бърни Косар излайва оживено няколко пъти. Започвам с лек джогинг надолу по алеята и продължавам по чакъления път, а кучето подтичва до мен, както и очаквах. Отнема ми половин километър да загрея.

— Готов ли си да ускорим темпото, момче?

Той не ми обръща никакво внимание, просто продължава да подтичва до мен с увиснал език и изглежда сякаш не би могъл да бъде по-щастлив.

— Добре тогава, тръгваме!

Превключвам на висока скорост и започвам истинското бягане, след това му удрям един здрав спринт, тичайки на върха на скоростта си. Оставям Бърни Косар да ми диша прахта. Поглеждам назад и виждам, че тича колкото се може по-бързо, но продължавам да набирам преднина. Чувствам се страхотно. Вятърът в косата ми, свистящите дървета покрай мен. Тогава Бърни Косар се стрелва в гората и изчезва от полезрението ми. Не съм сигурен дали не трябва да спра и да го изчакам. Обръщам се и виждам, че Бърни Косар изскача от гората на три метра пред мен.

Поглеждам надолу към него, а той поглежда нагоре към мен, изплезил език настрани и с доловима радост в очите.

— Ти си странно куче, нали знаеш?

След пет минути виждам училището. Спринтирам последния километър, влагайки цялата си сила. Тичам като луд, защото е толкова

рано, че наоколо няма никой, който да ме види. После заставам със склучени пръсти на тила си, докато се опитвам да си поема въздух. Бърни Косар пристига след тридесет секунди и сяда, насочил поглед към мен. Коленича и го погалвам.

— Добра работа, приятел. Мисля, че вече си имаме нов сутрешен ритуал.

Свалям чантата от раменете си, отварям я и изваждам пликче с няколко резена бекон, които му давам. Той ги излапва.

— Хубаво, момче, аз ще вървя. Ти се връщай вкъщи. Анри чака.

Той ме гледа за секунда и тръгва, припчайки, към дома ни. Изумявам се от способността му да ме разбира. После се обръщам, тръгвам към сградата и влизам под душа.

* * *

Аз съм вторият човек, който влиза на астрономия. Сам е първи и е седнал на обичайното си място в дъното на стаята.

— Брей! — казвам. — Без очила? Какво става?

Той свива рамене.

— Помислих над това, което ми каза. Сигурно е глупаво да ги нося.

Сядам до него и се усмихвам. Трудно ми е да си представя, че някога ще свикна с малките му като мъниста очи. Връщам му броя на „Те се разхождат сред нас“. Той го мушва в чантата си. Правя пистолет с ръката си и го смушквам.

— Бум! — казвам.

Той започва да се смее. Тогава и аз се разсмивам. И двамата не можем да спрем. Всеки път, когато някой от нас поутихне, другият почва да се смее отново и всичко се завърта отначало. Хората влизат и ни зяпат. Тогава идва Сара. Върви сама, приближава ни бавно, с объркано изражение идва и сяда на мястото до мен.

— На какво се смеете вие двамата?

— Не съм съвсем сигурен — казвам аз и се смея още малко.

Марк се появява последен. Сяда на обичайното си място, но вместо Сара днес до него е седнало друго момиче. Мисля, че е от горните класове. Сара се пресята под чина и ме хваща за ръката.

— Има нещо, за което трябва да говоря с теб — казва тя.

— Какво?

— Знам, че е в последната минута, но родителите ми ви канят двамата с баща ти утре на вечеря за Деня на благодарността.

— Еха, това ще бъде страхотно! Трябва да питам, но знам, че нямаме други планове, така че предполагам, че отговорът ще е да.

Тя се усмихва.

— Супер!

— Тъй като сме само двамата, обикновено дори не празнуваме Деня на благодарността.

— Ами ние всички излизаме навън. Двамата ми братя ще се приберат от университета. Искат да се запознаят с теб.

— Откъде знаят за мен?

— Откъде, мислиш?

Учителката влиза и Сара ми намигва. Малко по-късно и двамата започваме да си водим записки.

* * *

Анри ме чака както винаги, Бърни Косар се е подпрял на седалката и започва да маха с опашка, удряйки по вратата, в момента, в който ме вижда. Плъзвам се вътре.

— Агенс — казва Анри.

— Агенс?

— Агенс, Охайо.

— Защо?

— Там списват и печатат броевете на „Те се разхождат сред нас“. Оттам ги и разпращат.

— Откъде разбра?

— Имам си свои методи.

Поглеждам го.

— Добре, добре. Бяха нужни три имейла и пет телефонни обаждания, но сега разполагам с номера.

Той поглежда към мен.

— Искам да кажа, че не е толкова трудно да се открие, ако вложиш малко усилие.

Кимвам. Знам какво ми казва. Могадорианците биха го намерили точно толкова лесно, колкото и той. Това, разбира се, означава, че в момента везната се накланя в полза на втората възможност, която Анри предложи — че някой се е добрал до издателя, преди той да проучи историята по-нататък.

— Колко далече е Атенс?

— Два часа с кола.

— Ще ходиш ли там?

— Надявам се, че не. Първо ще се обадя.

Щом пристигаме вкъщи, Анри веднага хваща слушалката и сядна на кухненската маса. Сядам срещу него и чакам да чуя.

— Да, обаждам се, за да попитам за една статия от последния брой на „Те се разхождат сред нас“.

От другата страна отвърща дебел глас. Не мога да чуя какво казва.

Анри се усмихва.

— Да — казва той и замълчава. — Не, не съм абониран. Мой приятел е.

Още една пауза.

— Не, благодаря.

Кимва с глава.

— Ами интересува ме статията за могадорианците. Така и не последва продължение в броя от този месец, както се очакваше.

Навеждам се напред и се напрегам, за да чуя, тялото ми е изпънато и сковано. Когато идва отговорът, гласът звучи разтреперан, разстроен. Линията прекъсва.

— Ало?

Анри отлепя слушалката от ухото си, поглежда я, пак я приближава.

— Ало? — повтаря.

Затваря телефона и го оставя върху масата. Поглежда ме.

— Той ми каза: „Не звънете повече тук“. И затвори.

ГЛАВА 18

След като сме прекарали няколко часа в обсъждане на ситуацията, Анри се събужда на другата сутрин и разпечатва точния път отгук до Атенс, Охайо. Казва ми, че ще се върне навреме за вечерята по случай Деня на благодарността у Сара. Подава ми листче с адреса и телефона на мястото, където отива.

— Сигурен ли си, че си струва? — питам.

— Трябва да разберем какво се случва.

Въздъхвам.

— Мисля, че и двамата знаем какво се случва.

— Може би — казва той, но някак авторитетно и без следата от несигурност, която обикновено придружава тези думи.

— Осъзнаваш какво щеше да ми кажеш, ако ролите ни бяха разменени, нали?

Анри се усмихва.

— Да, Джон. Знам какво бих ти казал. Но мисля, че това ще ни помогне. Искам да разбера какво са направили, за да изплашат така този човек. Искам да знам дали са ни споменали, дали не ни издирват и по начини, за които още не сме се сетили. Ще ни помогне да останем скрити, да запазим преднината си. И ако този човек ги е виждал, ще разберем как изглеждат.

— Вече знаем как изглеждат.

— Знаем как изглеждаха, когато ни атакуваха преди повече от десет години. Възможно е да са се променили. От доста време са на Земята. Искам да знам как се вписват в обстановката.

— Дори да знаем как изглеждат, ако ги видим на улицата, вероятно вече ще е прекалено късно.

— Може би да, може би не. Ако видя някого от тях, ще се опитам да го убия. Няма гаранция, че той ще успее да ме убие — казва Анри, този път с несигурност в гласа и без предишния авторитет.

Отказвам се. Въобще не ми харесва, че ще пътува до Атенс, докато аз си стоя въкъщи. Знам обаче, че възраженията ми ще останат

глас в пустиня.

— Сигурен ли си, че ще си дойдеш навреме? — питам.

— Тръгвам сега, така че ще бъда там към девет. Съмнявам се, че ще остана повече от час, най-много два. Докъм един би трябвало да съм се върнал.

— Тогава защо ми даваш това? — питам с листчето с адреса и телефона в ръка.

Той свива рамене.

— Никога не знаеш какво може да се случи.

— Кое е точната причина да не искам да ходиш.

— Хвана ме — казва той, поставяйки точка на спора. Събира вестниците от масата и бути стола навътре.

— Ще се видим следобеда.

— Добре — казвам. Прегръщам го. Той излиза от къщата, насочва се към пикапа и се качва. Бърни Косар и аз излизаме на верандата и го гледаме как потегля. Не знам защо, но имам лошо предчувствие. Надявам се да успее да се върне.

* * *

Денят е дълъг. Един от онези, в които времето се забавя и усещаш всяка минута като да са десет и всеки час като че ли са двадесет. Играя на видеоигри и влизам в Интернет. Търся новини, свързани с някое от другите деца. Не намирам нищо и това ме радва. Означава, че се снишаваме. Избягваме враговете си.

Периодично си проверявам телефона. Към обяд изпращам съобщение на Анри. Той не отговаря. Обядвам, нахранвам Бърни и изпращам още едно. Никакъв отговор. В мен се прокрадва чувство на безпокойство и объркване. Анри никога не пропуска да ми отговори веднага. Може би телефонът му е изключен. Може би му е паднала батерията. Опитвам да убедя себе си, че тези неща са съвсем възможни, но знам същевременно, че това не е истина.

В два часа ме обзема притеснение. Истинско притеснение. Би трябвало да сме у семейство Харт след час. Анри знае, че тази вечеря е важна за мен. Затова никога не би я прецакал. Влизам под душа с надеждата, че щом изляза, ще намеря Анри, седнал на масата с чаша

кафе в ръка. Пускам горещата вода докрай и въобще не си правя труда за студената. Нищо не чувствам. Сега цялото ми тяло е неподатливо на горещина. Усещането ми е, сякаш по кожата ми се стича хладка вода. Всъщност горещината ми липсва. Преди обичах горещите душеве. Обичах да стоя под водата, докато не спираше да тече. Обичах да си затварям очите и да се наслаждавам на водата, която биеше по главата ми и се стичаше надолу. Отнасяше ме надалеч от живота ми. Позволяваше ми да забравя поне за малко кой и какво съм.

Когато излизам от банята, отварям дрешника и търся най-хубавите дрехи, които имам, а те не са нищо особено: панталони в цвят каки, риза, пуловер. Тъй като прекарваме живота си в бягство, единственото, което имаме, са маратонки, а те изглеждат толкова абсурдно, че се разсмивам — днес това ми е за пръв път. Отивам в стаята на Анри и поглеждам в неговия гардероб. Има чифт мокасини, които ми стават. Виждам всичките му дрехи и това ме кара още повече да се притесня, още повече ме разстройва. Искам да вярвам, че просто се е забавил повече, отколкото трябва, но тогава щеше да се свърже с мен. Със сигурност нещо не е наред.

Отивам до входната врата, където Бърни седи и зяпа през прозореца. Поглежда нагоре към мен и изскимтява. Погалвам го по главата и се връщам в стаята си. Поглеждам към часовника. Показва малко след три. Проверявам си телефона. Никакви съобщения, никакви есемеси. Решавам да тръгна към къщата на Сара и ако не се чуя с Анри до пет, тогава ще измисля какво да правя. Мога да им кажа, че е болен и че и аз не се чувствам добре. Може да им кажа, че пикапът на Анри се с повредил и трябва да отида да му помогна. Да се надяваме, че ще се появи и ще можем просто да изкараме една приятна вечеря за Деня на благодарността. Всъщност тя ще бъде първата, която някога сме имали. Ако не стане така, ще измисля какво да им кажа. Ще ми се наложи.

Решавам да тичам, тъй като съм без пикапа. Не вярвам дори леко да се изпотя, а и сигурно ще пристигна по-бързо, отколкото с пикапа. Заради празниците улиците би трябвало да са празни. Казвам „чао“ на Бърни, обяснявам му, че ще се прибера по-късно, и потеглям. Тичам по края на полето, през гората. Усещането да изразходваш малко енергия е доста приятно. Притъпява тревогата ми. На два пъти ускорявам почти до предела на възможностите си, което е някъде към сто, сто и

десет километра в час. Студеният въздух плющи в лицето ми и това е страхотно. Звукът също е впечатляващ — същият звук чувам и когато си подам главата от прозореца на пикапа, докато караме по магистралата. Чудя се колко ли бързо ще мога да тичам, когато стана на двадесет или на двадесет и пет.

Спирам на около стотина метра от къщата на Сара. Дори не съм се задъхал. Когато минавам по алеята им, я виждам да наднича през прозореца. Усмива ми се и ми маха. Отваря входната врата точно когато стъпвам на верандата.

— Здравей, красавецо — казва тя.

Поглеждам назад през рамо, сякаш съм решил, че говори на някой друг. След това отново се обръщам и я питам на мен ли говори. Тя се размива.

— Ти си един глупчо — казва тя и ме удря с юмруче по ръката, придърпва ме и ме целува нежно. Поемам си дълбоко въздух и усещам мириса на храната: пълнена пуйка, сладки картофи, брюкселско зеле, тиквеник.

— Мирише фантастично — казвам.

— Майка ми готви цял ден.

— Нямам търпение да седнем да ядем.

— Къде е баща ти?

— Задържали са го. Би трябвало да дойде съвсем скоро.

— Добре ли е?

— Да, не е нещо сериозно.

Влизаме вътре и тя започва да ме развежда из къщата, която е страхотна. Класически семеен дом със спални на втория етаж и таван, където е стаята на единия ѝ брат, а на първия етаж са всички общи пространства — хол, трапезария, кухня и всекидневна. Когато стигаме до стаята ѝ, тя затваря вратата и ме целува. Изненадан съм, но и въодушевен.

— Цял ден чаках с нетърпение да направя това — казва тя тихо и се отдръпва. Когато тръгва към вратата, аз я дърпам обратно към мен и я целувам пак.

— А аз чакам с нетърпение да те целуна отново по-късно — прошепвам. Тя се усмива и ме удря по ръката.

Тръгваме надолу по стълбите и тя ме отвежда до всекидневната, където двамата ѝ по-големи братя, пристигнали от университетите си

за уикенда, гледат футбол с баща ѝ. Сядам при тях, а Сара отива в кухнята, за да помогне на майка си и на по-малката си сестра с вечерята. Никога не съм си падал особено по футбола. Предполагам, че заради начина ни на живот с Анри не съм се интересувал от нещо извън всекидневието ни. Основната ми грижа са били опитите ми да се впиша в обстановката, независимо къде сме, както и готовността ми във всеки един момент да я напусна. И братята ѝ, и баща ѝ са играли футбол в гимназията. Обожават го. В днешната игра единият ѝ брат и баща ѝ са за единия отбор, а другият брат подкрепя противниковия. Спорят помежду си, присмиват си се, викат възторжено или ръмжат в зависимост от това какво се случва на терена. Очевидно го правят от години, може би цял живот, и по всичко личи, че се забавляват истински. Ще ми се да имахме с Анри някакво друго занимание, нещо друго освен обучението и безкрайното ни бягане и криене, което да ни харесва и на двамата и с което да се забавляваме заедно. Ще ми се да имах истински баща и братя, с които да си общувам.

Когато свършва полувремето, майката на Сара ни вика за вечеря. Проверявам си телефона, но все още няма нищо. Преди да седнем на масата, отивам в тоалетната и се опитвам да се обадя на Анри, но ми дава направо гласова поща. Вече е почти пет часа и започвам да се паникьосвам. Връщам се на масата, където всички са седнали. Тя изглежда невероятно. По средата има цветя, а пред всеки стол са подредени безупречно подложки и прибори. Ястията са поставени от вътрешната страна, а пуйката пред г-н Харт. Точно когато сядам, г-жа Харт влиза в стаята. Свалила е престилката си и е облякла красива пола и пуловер.

— Чу ли се с баща си? — казва тя.

— Току-що се опитах да му се обадя. Той, ами... закъснява и ни каза да не го чакаме. Много съжالياва за неудобството — обяснявам.

Госпожа Харт започва да реже пуйката. Сара ми се усмихва от другата страна на масата, което ме кара да се почувствам по-добре за около половин секунда. Чиниите с храна тръгват от ръка на ръка и аз си вземам малки порции от всичко. Не мисля, че мога да изям много. Телефонът ми е изваден и лежи в скута ми. Нагласил съм го на вибрация, ако случайно получа обаждане или съобщение. С всяка изминала секунда обаче все по-малко вярвам в това, както и че въобще ще видя Анри отново. Самата идея да живея сам — докато заветите ми

се развиват и без никого наоколо, който да ми ги обясни или да ме обучи, да бягам, да се крия или сам да си намирам пътя, да се бия с могадорианците, докато ги победея или докато сам не умра — всичко това ме ужасява.

Вечерята трае цяла вечност. Времето отново се движи бавно. Цялото семейство на Сара ме засипва с въпроси. Никога не съм бил в ситуация, в която толкова много хора да ме питат толкова много неща за толкова кратко време. Разпитват ме за миналото ми, за местата, където съм живял, за Анри, за майка ми — за която както винаги казвам, че е починала, когато съм бил много малък. Това е единственият ми отговор, който носи малка частичка от истината. Не знам дори дали отговорите ми са разумни. Усещам телефона върху крака си сякаш тежи сто тона. Не вибрира. Просто е там.

След вечерята и преди десерта Сара ни моли всички да идем на двора, за да направи няколко снимки. Докато излизаме, Сара ме пита дали нещо не е наред. Казвам ѝ, че се притеснявам за Анри. Тя се опитва да ме успокои и да ми каже, че всичко е наред, но не се получава. Даже ме кара да се чувствам по-зле. Опитвам се да си представя къде е и какво прави, но единствения начин, по който успявам да го видя в съзнанието си, е как той стои срещу могадорианец — ужасен и осъзнал, че скоро ще умре.

Докато се събираме за снимките, започвам да се паникьосвам. Как мога да стигна до Атенс? Бих могъл да бягам, но сигурно ще ми е трудно да намеря пътя поради необходимостта да избягвам превозните средства и да стоя настрана от магистралите. Бих могъл да взема автобус, но ще отнеме прекалено много време. Бих могъл да попитам Сара, но това ще изисква много обяснения, наред с факта, че съм извънземно и че според мен Анри е заловен или убит от враждебни извънземни, които са искали да убият мен. Не е най-добрата идея.

Подреждаме се за снимката и аз изпитвам отчаяно желание да си тръгна веднага, но трябва да го направя така, че Сара и семейството ѝ да не ми се разсърдят. Концентрирам се върху фотоапарата, гледам право в него и се опитвам да измисля извинение, което ще породи най-малко въпроси. Съсипан съм от паниката, която бушува у мен с пълна скорост. Ръцете ми се разтреперват. Чувствам ги горещи. Поглеждам ги да видя дали не са засветили. Не са, но когато вдигам поглед обратно, виждам, че фотоапаратът в ръцете на Сара се тресе. Разбирам, че това

някак си идва от мене, но нямам представа какво и как да направя, че да го спра. Студена тръпка пробягва нагоре по гърба ми. Дъхът ми секва и в този момент стъклената леща на обектива се пропуква и пръсва. Сара изпищява, хвърля фотоапарата на земята и го гледа в недоумение. Долната ѝ устна увисва и сълзи потичат от очите ѝ.

Майка ѝ и баща ѝ се втурват към нея, за да видят дали е добре. Не съм сигурен какво трябва да направя. Гадно ми е заради фотоапарата ѝ и че тя се разстрои така, но същевременно съм доста развълнуван, защото телекинезата ми очевидно е проработила. Но ще мога ли да я контролирам? Анри ще се побърка от радост, когато научи. Анри. Паниката се завръща. Свивам ръце в юмруци. Трябва да се измъкна оттук. Трябва да го намеря. Ако могадорианците са го хванали — а аз се надявам да не са — ще убия всеки един от тях, докато не си го прибера.

Хрумва ми нещо. Отивам при Сара и я дръпвам настрана от родителите ѝ, които оглеждат фотоапарата, за да разберат какво се е случило.

— Току-що получих съобщение от Анри. Наистина съжалявам, но трябва да тръгвам.

Тя е видимо разстроена и гледа ту към мен, ту към родителите си.

— Той добре ли е?

— Да, но трябва да тръгвам — има нужда от мен.

Тя кимва и се целуваме нежно. Надявам се, не за последен път.

Благодаря на родителите ѝ, на братята и сестра ѝ и напускам, преди да са ме затрупали с въпроси. Прекосявам къщата и в момента, в който излизам през вратата, хуквам да тичам. Придържам се към пътя, по който дойдох на отиване. Гледам да съм далеч от магистралите и тичам между дърветата. За няколко минути съм си у дома. Чувам Бърни Косар да драска по вратата, докато спринтирам по вътрешната алея. Тревожен е, сякаш усеща, че нещо не е наред.

Отивам направо в стаята си. Изваждам от чантата си листчето с телефона и адреса, което Анри ми остави преди тръгване. Набирам номера. Тръгва запис: „Съжаляваме, но номерът, с който се опитвате да се свържете, е изключен или изваден от употреба“. Поглеждам надолу към листчето и намирам отново. Същият запис.

— Мамка му! — изкрещявам. Ритам един стол, той полита през кухнята и пада в хола.

Влизам в стаята. Излизам. Влизам обратно. Втренчвам се в огледалото. Очите ми са червени, сълзи са избили по повърхността им, но не се стичат надолу. Ръцете ми треперят. Ярост, гняв и ужасен страх, че Анри може да е мъртъв, ме поглъщат. Стискам очи и изтласквам цялата си ярост под диафрагмата. Внезапен порив ме кара да изкрещя, отварям очи и замахвам с ръце към огледалото. Стъклото се пръсва, въпреки че стоя на три метра от него. Стоя и го гледам. По-голямата част все още виси на стената. Това, което се случи у Сара, не беше просто щастлива случайност.

Поглеждам към парчетата на пода. Протягам ръка пред себе си и се опитвам да преместя едно конкретно парче, като се концентрирам върху него. Дишането ми е овладяно, въпреки че страхът и гневът са все още в мен. Страх е прекалено проста дума. Ужас. Това е, което изпитвам.

Отначало парчето не помръдва, но след петнадесетина секунди започва да трепери. Отначало бавно, но после забързва. И тогава си спомням. Анри каза, че обикновено емоциите задействат заветите. Сигурно това се случва в момента. Напрягам се да го повдигна. Капки пот избиват по челото ми. Концентрирам се с всичко, което имам, и всичко, което съм, въпреки случващото се. Това е борба за въздух. Много бавно парчето започва да се издига. Сантиметър. Два. Вече е на половин метър от пода и продължава нагоре, дясната ми ръка е протегната напред и се движи с него до момента, в който то не достига нивото на очите ми. Задържам го там. *Само да можеше Анри да види това*, мисля си. И отново през въодушевлението от новооткритото ми щастие се завръщат страхът и паниката. Вглеждам се в стъклото, как отразява покритата с ламперия стена, която изглежда стара и чуплива. Дърво. Старо и чупливо. И тогава очите ми се отварят широко, по-широко от когато и да било през целия ми живот.

Сандъкът. Анри го каза: „Само двамата заедно можем да го отворим. Освен ако не умра. Тогава ще можеш да го отвориш сам“.

Пускам стъклото на земята и тичам в стаята на Анри. Сандъкът е до леглото му. Хващам го, бягам към кухнята и го хвърлям на масата. Катинарът във формата на лориенската емблема ме гледа право в лицето.

Сядам на масата и се втрещвам в катинара. Устните ми треперят. Опитвам се да си успокоя дишането, но без успех. Гръдният ми кош се надига сякаш току-що съм спринтирал петнадесет километра. Страх ме е, че ще усетя щракването в ръцете си. Поемам дълбоко въздух и затварям очи.

— Моля те, не се отваряй — казвам.

Хващам катинара. Стискам колкото се може по-силно, дъхът ми секва, зрението ми се замъглява, мускулите на предмишницата ми се изопват от напрежението. Чакам щракването. Държа катинара и чакам щракването.

Само че няма никакво щракване.

Пускам го, облягам се назад на стола и отпускам глава в ръцете си. Малък лъч надежда. Прокарвам пръсти през косата си и ставам. Върху шкафа на метър и половина от мен има мръсна лъжица. Фокусирам се върху нея, прокарвам ръка по продължение на тялото си и тя полита. Анри би бил толкова щастлив. *Анри, мисля си, къде си? Все някъде, при това си жив. Ще дойда за теб.*

Набирам номера на Сам, единствения приятел освен Сара, който имам в Парадайс, и единствения, който съм имал някога, ако трябва да бъда честен. Той вдига на второто позвъняване.

— Ало?

Затварям очи и стисвам с пръсти горния ръб на носа си. Поемам дълбоко въздух. Треперенето ми се е върнало, ако въобще някога е изчезвало.

— Ало? — казва той отново.

— Сам...

— Здравсти — казва той. — Звучиш ужасно. Добре ли си?

— Не. Имам нужда от помощта ти.

— О? Какво се е случило?

— Има ли някакъв начин майка ти да те докара?

— Тя не е тук. Сега е на смяна в болницата, защото ѝ плащат двойно по празниците. Какво става?

— Нещата са зле, Сам. И имам нужда от помощ.

Настъпва ново мълчание и после:

— Ще дойда колкото се може по-скоро.

— Сигурен ли си?

— До скоро.

Затварям телефона си и отпускам глава на масата. Атенс, Охайо. Точно там се намира Анри. Някак, по някакъв начин точно там трябва да отида.

И ще трябва да побързам.

ГЛАВА 19

Докато чакам Сам, крача напред-назад из къщата и вдигам във въздуха различни предмети, без да ги докосвам: ябълка от кухненския шкаф, вилица в мивката, малко растение в саксия на предния прозорец. Мога да повдигам само дребни предмети и те се издигат някак плахо. Когато се пробвам с нещо по-тежко — стол, маса, — нищо не става.

Трите топки за тенис, които използваме с Анри за тренировките, стоят в кошница от другата страна на хола. Изтеглям една от тях при мен и щом тя влиза в полезрението на Бърни Косар, той застава нащрек. Хвърлям я, без да я докосвам, и той тръгва да тича след нея, но преди да я стигне, аз я дръпвам обратно, а когато успява да я хване, я измъквам от устата му, и всичко това го правя, докато си седя на стола във всекидневната. Откъсва мислите ми от Анри, от злото, което може да го е застигнало, и от вината заради лъжите, които ще трябва да кажа на Сам.

Отнема му двадесет и пет минути с колело, за да измине шестте километра до къщата ни. Чувам го как идва по алеята. Той скача от велосипеда, зарязва го на земята и нахлува задъхан през входната врата, без да чука. По лицето му е избила пот. Оглежда се наоколо и преценява обстановката.

— Какво става? — пита той.

— Това ще ти прозвучи абсурдно — казвам. — Но обещавай да го вземеш на сериозно.

— За какво говориш?

За какво говоря ли? Говоря за Анри. Той изчезна заради лекомислието си, същото това лекомислие, срещу което винаги е проповядвал. Говоря за факта, че когато насочи пистолета към мен, аз ти казах самата истина. Аз съм извънземно. С Анри пристигнахме на Земята преди десет години и в момента ни преследва злонамерена извънземна раса. Говоря за това, че Анри се надяваше някак да им се изплъзне, ако разбере повече за тях. А сега го няма. За това говоря, Сам. Разбираш ли? Но не, не мога да му кажа всички тези неща.

— Баща ми е заловен, Сам. Не съм съвсем сигурен от кого или какво му правят в момента. Нещо се е случило обаче и мисля, че са го хванали в плен. Или по-лошо.

По лицето му се разстила широка усмивка.

— О, я млъквай! — казва той.

Поклащам глава и затварям очи. Сериозността на ситуацията отново спира дъха ми. Обръщам се и поглеждам умолително към Сам. Очите ми се пълнят със сълзи.

— Не се шегувам.

Сам изглежда поразен.

— Какво искаш да кажеш? Кой го е заловил? Къде е?

— Той откри, че авторът на статиите от твоето списание е в Атенс, Охайо, и отиде там днес. Отиде там и още не се е върнал. Телефонът му е изключен. Нещо се е случило с него. Нещо лошо.

Сам се обърква още повече.

— Какво? Защо би се интересувал? Нещо пропускам. Това е просто някакъв тъп вестник.

— Не знам, Сам. Той е като теб — обича извънземни и теории на конспирацията и всякакви такива неща — казвам аз, измисляйки нещо набързо. — Това винаги му е било някакво тъпо хоби. Една от статиите събуди любопитството му и предполагам, че просто е искал да узнае повече, така че тръгна по следата ѝ.

— Това статията за могодорианците ли беше?

Кимвам.

— Как разбра?

— Защото изглеждаше сякаш е видял призрак, когато го споменах на Все светии — казва той и поклаща глава. — Ама защо ще му пука на някой, ако баща ти задава въпроси за някаква глупава статия?

— Не знам. Имам предвид, тези хора май не са най-нормалните на света. Сигурно ги тресе параноята и им се привиждат разни неща. Може да са го взели за извънземно по същата причина, по която и ти ми навря пистолета. Наистина нямам представа. Трябваше да се е прибрал в един часа, а и телефонът му е изключен. Това е всичко, което мога да кажа.

Ставам и отивам до кухненската маса. Хващам хартиятката с адреса и телефона на мястото, където е отишъл Анри.

— Ето къде отиде днес — казвам. — Имаш ли представа къде се намира това?

Той поглежда към хартиятката и после към мен.

— Искаш да отидем там?

— Не знам какво друго да направя.

— Защо просто не се обадиш в полицията и не им кажеш какво се е случило?

Сядам на канапето, обмисляйки най-добрия възможен отговор. Ще ми се да можех да му кажа истината, че извикаме ли полицията, в най-добрия случай аз и Анри ще трябва да напуснем. В най-лошия Анри ще бъде разпитван, може би дори ще му вземат отпечатъци и ще бъде пуснат по канала на мудната бюрокрация, което ще даде шанс на могадорианците да действат. А открият ли ни, смъртта е неизбежна.

— Да се обадя в коя полиция? Тази на Парадайс ли? Какво мислиш, че ще направят, ако им кажа истината? Ще отнеме дни, докато ме вземат на сериозно, а аз нямам дни на разположение.

Сам свива рамене.

— Може пък да те вземат на сериозно. Ами ако просто са го задържали или телефонът му се е счупил? Би могъл в момента да пътува насам.

— Възможно е, но не мисля, че така е станало. Усещам, че нещо не е наред и че трябва да стигна дотам колкото се може по-скоро. Трябваше да се е прибрал преди няколко часа.

— Може да е претърпял някаква злополука.

Поклащам глава.

— Може и да си прав, но не мисля, че си. И ако някой го наранява в момента, ние губим ценно време.

Сам поглежда листчето. Прехапва устни и замълчава за десетина минути.

— Ами аз имам някаква представа как да стигнем до Атенс. Никаква идея обаче как ще намерим адреса, след като пристигнем.

— Мога да принтирам упътване от Интернет. Не се притеснявам за това. Това, което ме притеснява, е транспортът. Имам сто и двадесет долара в стаята. Искам да платя на някого да ни закара, но не знам кого да попитам. Не може да се каже, че в Парадайс, Охайо, гъмжи от таксита.

— Дай да вземем нашия пикап.

— Какъв пикап?

— Имам предвид пикапа на баща ми. Все още е при нас. Стои си в гаража. Никой не го е докосвал, откакто татко изчезна.

Поглеждам го.

— Ама ти сериозно ли?

Той кимва.

— Колко време е минало оттогава? Работи ли въобще?

— Осем години. Защо да не работи? Беше почти нов, когато го купи.

— Момент само, да видя дали съм разбрал правилно. Ти предлагаш да шофираме сами, ти и аз, два часа път до Атенс?

Лицето на Сам се разкривява в лукава усмивка.

— Точно това предлагам.

Облягам се напред на канапето. Не мога да се сдържа и аз да не се ухия.

— Знаеш, че ще си имаме сериозни проблеми, ако ни хванат, нали? Никой от нас няма книжка.

Сам кимва.

— Майка ми ще ме убие, а може да убие и теб. Въпросът със закона също стои. Но да, ако наистина мислиш, че баща ти е в беда, какъв друг избор имаме? Ако ролите бяха сменени и моят баща беше в беда, бих тръгнал на секундата.

Поглеждам към Сам. По лицето му няма и следа от колебание, докато предлага да караме незаконно до град, който е на два часа пък оттук, и дори не споменаваме факта, че не знаем да караме или че нямаме идея какво ни очаква там. И все пак Сам е на линия. Даже идеята беше негова.

— Добре тогава, давай да караме до Атенс — казвам.

* * *

Хвърлям телефона си в чантата и проверявам дали циповете на отделенията ѝ са затворени и в ред. След това обикалям из къщата, оглеждайки всичко, сякаш е последният път, когато го виждам. Глупава мисъл е и знам, че просто съм се разчувствал, но съм нервен и

намирам някакво успокоение в това. Местя неща и ги връщам обратно. След пет минути съм готов.

— Да тръгваме — казвам на Сам.

— Искаш ли да се возиш отзад на колелото ми?

— Ти карай, аз ще тичам с теб.

— Ами астмата ти?

— Мисля, че ще се справя.

Тръгваме. Той се качва на колелото си. Мъчи се да кара колкото се може по-бързо, но не е в добра форма. Аз тичам на няколко метра зад него и се правя, че съм се запъхтял. Бърни също ни следва. Докато стигнем до къщата му, от Сам вече е потекла пот. Изтичва до стаята си и се връща с раница. Слага я на кухненския шкаф и отива да си смени дрехите. Надниквам в нея. Вътре има кръст, няколко скилидки чесън, дървен кол, чук, топка пластилин и джобно ножче.

— Осъзнаваш, че тези хора не са вампири, нали? — казвам на Сам, когато се връща.

— Да, но никога не знаеш. Вероятно са луди, както сам каза.

— Дори да преследвахме вампири, за какво ти е пластилинът?

Той свива рамене.

— Просто искам да съм подготвен.

Наливам купичка вода на Бърни Косар и той я излочва веднага. Преобличам се в банята и изваждам от чантата точните указания за пътя. После излизам, минавам през къщата и отивам в гаража, който е мрачен, мирише на бензин и изсъхнала трева. Сам включва лампата. По стените, осеяни с дупчици за етажерки, висят различни инструменти, ръждясали от неупотреба. Пикапът стои в средата на гаража, осеян с голямо парче син брезент, върху който има дебел слой прах.

— От колко време не сте сваляли брезента?

— Откакто татко изчезна.

Хващам единия ъгъл, Сам хваща другия, двамата заедно го отлюспваме и аз го слагам в ъгъла. Сам се втренчва в пикапа с широко отворени очи и усмивка на лицето. Той е малък, тъмносин. В него има място само за двама, евентуално и за трети, ако не би имал нищо против да се натъпче по средата. Ще бъде идеално за Бърни Косар. Никаква прах от изминалите осем години не е проникнала и пикапът

блещука, сякаш е бил лакиран съвсем наскоро. Хвърлям чантата си отзад в каросерията.

— Пикапът на баща ми — казва Сам гордо. — Всички тези години. Абсолютно същият си е.

— Нашата златна колесница — се обаждам и аз. — В теб ли са ключовете?

Той тръгва към едната част на гаража и взема връзка ключове от кукичка на стената. Отключвам и отварям вратата.

— Искаш ли да играем на „камък-ножица-хартия“, за да видим кой ще кара? — питам.

— Не — казва Сам, отключва вратата от страната на шофьора и се намества зад волана. Двигателят се запалва и тръгва с лекота. Той сваля надолу стъклото на прозореца.

— Мисля, че баща ми би се гордял да ме види да карам — казва той.

Усмиввам се.

— И аз така мисля. Тръгвай, а аз ще затворя вратата.

Той си поема дълбоко въздух, превключва на скорост и бавно, плахо, сантиметър по сантиметър го изкарва от гаража. Удря спирачките прекалено рязко, прекалено рано и пикапът спира внезапно.

— Не си го изкарал докрай навън — казвам аз.

Той отпуска крак от спирачките и изминава останалата част от пътя със скорост от няколко сантиметра в час. Затварям вратата на гаража след него. Бърни Косар скача в пикапа, без да чака покана, а аз се плъзвам до него. Ръцете на Сам са се вкопчили във волана в позиция два без десет.

— Притеснен ли си? — питам аз.

— Треска ме тресе.

— Ще се справиш — казвам. — И двамата сме виждали хиляди пъти как се прави.

Той кимва.

— Добре. Накъде да завия, като излезем от алеята?

— Наистина ли ще го направим?

— Да — казва той.

— Тогава завиваме надясно — отговарям аз — и излизаме от града.

И двамата си слагаме коланите. Открехвам прозореца толкова, колкото Бърни Косар да може да си изкара главата навън, което той веднага прави, застанал със задните си лапи в скута ми.

— Умирам от страх — казва Сам.

— Аз също.

Той поема дълбоко въздух, задържа го в дробовете си и бавно го издиша.

— И... ето... ни... на... път — казва той и сваля крака си от спирачките на последната дума. Пикапът тръгва с подрусване надолу по алеята. Сам удря спирачките, пикапът спира и поднася. Сам отново потегля и пъпли по алеята, този път още по-бавно, докато не спира в края ѝ, оглежда се в двете посоки и излиза на пътя. Отначало пак бавно, после набира скорост. Напрегнат е, навел се е напред, но след около километър и нещо по лицето му плъзва доволна усмивка и той се обляга назад.

— Това не е толкова трудно.

— Ти си природен талант.

Държи пикапа близо до маркировката от дясната страна на пътя. Напряга се всеки път, щом види от отсрещната посока да идва кола, но след време се успокоява и спира да обръща внимание на другите участници в движението. Прави завой, след това още един и след двадесет и пет минути излизаме на междуцатската магистрала.

— Не мога да повярвам, че правим това — казва Сам най-накрая.
— Това е най-лудата простотия, която някога съм правил.

— Аз също.

— Имаш ли някакъв план за действие, след като стигнем там?

— Абсолютно никакъв. Надявам се, че ще успеем да преценим ситуацията на място и да тръгнем оттам. Нямам представа дали е къща, сграда с офиси или каквото и да било друго. Даже не знам дали той е там.

Той кимва.

— Мислиш ли, че е добре?

— Идея си нямам — казвам.

Поемам дълбоко въздух. Остава ни още час и половина път. После стигаме Атенс.

После намираме Анри.

ГЛАВА 20

Караме на юг, докато не съзираме сгушилия се в полите на Апалачите Атенс: малък град, изникнал между дърветата. През тлеещата дневна светлина виждам река, която нежно се извива около него и изглежда сякаш очертава ръбовете на чаша, поела градчето в себе си. Тя е неговата граница на изток, юг и запад, а на север се простират хълмове и дървета. Температурата е сравнително висока за ноември. Подминаваме колежанския футболен стадион. Зад него се задава арена с бели куполи.

— Мини през този изход — казвам аз.

Сам извежда пикапа от магистралата и свива надясно по булевард „Ричлънд“. И двамата сме въодушевени, защото пристигнахме цели, пък и не ни хванаха.

— Значи така изглеждат университетските градчета, а?

— Явно — казва Сам.

От двете ни страни има сгради и общежития. Тревата е зелена, изрядно окосена, въпреки че е ноември. Качваме се по едно стръмно възвишение.

— На върха е улица „Корт“. Оттам ще завием наляво.

— Колко още остава? — пита Сам.

— Около километър.

— Искаш ли първо да минем с колата оттам?

— Не. Мисля, че ще е по-добре да паркираме при първа възможност и да повървим дотам.

Минаваме по улица „Корт“, която е основната артерии и центъра на града. Всичко е затворено за празниците — книжарници, кафенета, барове. Тогава го забелязвам, откроява се като скъпоценен камък.

— Спри! — казвам.

Сам набива спирачките.

— Какво?!

Някаква кола бибитка зад нас.

— Нищо, нищо. Продължавай да караш. Дай да паркираме.

Минаваме още две пресечки, преди да намерим място за паркиране. Предполагам, че сме на около пет минути пеша от адреса.

— Какво беше това? Изкара ми акъла.

— Там е пикапът на Анри — казвам аз.

Сам кимва.

— Защо понякога го наричаш Анри?

— Не знам, просто го правя. Нещо като наша си шега — казвам и поглеждам Бърни Косар. — Как мислиш, да го вземем ли?

Сам свива рамене.

— Може да ни пречи.

Давам му няколко кучешки бисквити и го оставям в пикапа на открянат прозорец. Това го разстройва и той започва да скимти и да драска по прозореца, но все пак не мисля, че ще се забавим. Дватама със Сам се връщаме по улица „Корт“. Преметнал съм раницата на раменете си, а Сам държи своята в ръка. Той е извадил пластилина и го мачка, както хората правят с онези порести топки, когато са под стрес. Стигаме до пикапа на Анри. Вратите са затворени. Вече има три фиша за неправилно паркиране под чистачката откъм седалката на шофьора. По седалките и таблото няма нищо важно.

— Ами това означава две неща — казвам. — Анри все още е тук и който и да го е хванал, все още не е забелязал пикапа му, което значи, че не е проговорил. Не че някога би...

— Какво би казал, ако проговори?

Забравям за кратко, че Сам не знае истинските причини за пристигането на Анри тук. Вече направих неволната грешка да го нарека Анри. Трябва да внимавам да не разкрия нищо друго.

— Не знам — казвам. — Имам предвид, кой знае какви въпроси му задават тези извратенци.

— Добре, а сега какво?

Изваждам картата за адреса, която Анри ми даде сутринта.

— Сега да вървим — казвам.

Връщаме се пеша по пътя, по който дойдохме. Сградите свършват и започват къщите. Изглеждат занемарени и мръсни. За нула време стигаме до мястото и спираме.

Поглеждам листчето, после къщата. Поемам си дълбоко въздух.

— Пристигнахме — казвам.

Стоим и гледаме нагоре към двуетажната къща със сива винилова облицовка. Пътечката пред входа води до небоядисана веранда със счупена люлка, която виси на една страна. Тревата е висока и неподдържана. Къщата изглежда необитаема, но отзад на алеята има паркирана кола. Не знам какво да правя. Вадя си телефона. Единадесет и дванадесет е. Обаждам се на Анри, въпреки че знам, че няма да вдигне. По този начин се опитвам да си сглобя мислите, да измисля някакъв план. Не бях обмислил всичко предварително и сега, след като съм изправен пред самата реалност, съзнанието ми е празно. Обаждането ми веднага се прехвърля на гласова поща.

— Нека отида да почукам на вратата — казва Сам.

— И да кажеш какво?

— Не знам, каквото ми дойде на ум.

Не му се удава възможност да го направи обаче, защото точно тогава през входната врата излиза мъж. Той е огромен — поне два метра, сто и двадесет килограма. Има брадичка катинарче, а главата му е обръсната. Носи кубинки, сини дънки и черна фланела с навити до лактите ръкави. На дясната си предмишницата има татуировка, но съм прекалено далече, за да видя каква е. Той се изплюва на двора, обръща се и заключва входната врата. Слиза от верандата и тръгва в нашата посока. Сковавам се в момента, в който приближава. Татуировката е на извънземно, което носи букет от лалета, сякаш ги поднася на някакво невидимо същество. Мъжът минава покрай нас, без да каже и дума. Със Сам се обръщаме и го гледаме, докато се отдалечава.

— Видя ли татуировката му? — питам.

— Да. Толкова до стереотипа за мършавите компютърни откачалки, които са единствените манияци на тема „извънземни“. Този мъж е огромен и изглежда зъл.

— Вземи ми телефона, Сам.

— Какво? Защо? — пита той.

— Трябва да го проследиш. Вземи телефона. Ще вляза в къщата. Очевидно няма никой вътре, иначе нямаше да заключи вратата. Анри може да е там. Ще ти се обади веднага щом мога.

— Как ще ми се обадиш?

— Не знам. Ще намеря начин. Ето.

Взема го с неохота.

— Ами ако Анри не е вътре?

— Точно затова искам да проследиш човека. Може сега да отива при Анри.

— Ами ако се върне?

— Ще го измислим. Но сега ще трябва да тръгваш. Обещавам, че ще ти се обадя при първа възможност.

Сам се обръща и поглежда към човека. На петдесет метра от нас е. След това поглежда обратно към мен.

— Добре, ще го направя. Но ти внимавай там.

— Ти също бъди внимателен. Не го изпускай от очи. И не му позволявай да те забележи.

— Няма никакъв шанс.

Той се обръща и избързва след мъжа. Гледам ги как се отдалечават и щом изчезват от поглед, тръгвам към къщата. Прозорците са тъмни, всеки от тях е покрит с бял транспарант. Нищо не виждам вътре. Заобикалям къщата и минавам отзад. Там има малък вътрешен двор, покрит с бетон, който води към задната врата. Заклучена е. Правя пълен кръг около къщата. Избуяли треволяци и храсти, останали от лятото. Пробвам един прозорец. Заклучен. Всичките са заклучени. Дали да не счупя някой? Разтърсвам се за камъни сред трънаците и в момента, в който виждам един, го вдигам от земята, без да го докосвам, но ми хрумва идея, толкова луда, че даже може да проработи.

Пускам камъка и отивам до задната врата. Обикновена ключалка, не е секретна брава. Поемам си дълбоко въздух, затварям очи, съсредоточавам се и хващам топката на бравата. Разклащам я. Мислите ми преминават от главата, към сърцето, до стомаха. Там се концентрира всичко. Стисвам по-здраво, дъхът ми е спрял в очакване, докато се опитвам да си представя вътрешния механизъм. Тогава усещам и чувам щракване в ръката, хванала топката. По лицето ми се прокрадва усмивка. Завъртам топката и вратата се отваря. Не мога да повярвам, че съм способен да отключвам врати само като си представям какво има в тях.

Кухнята е изненадващо чиста, повърхностите са избърсани, в мивката няма мръсни чинии. На плота има пресен хляб. Минавам по тесен коридор и влизам във всекидневната, чиито стени са покрити със спортни плакати и знаменца, а в един от ъглите стои широкоекранен телевизор. Вратата към спалнята е от лявата страна. Подавам си

главата вътре. Цари пълно безредие, завивките на леглото са хвърлени на една страна, върху дрешника има още разхвърляни вещи. Разнася се отвратителната смрад на мръсно пране, покрито с пот, която никога не е засъхвала.

В предната част на къщата до вратата се издига стълбище, което стига до втория етаж. Тръгвам нагоре. Третото стъпало изскърцва под крака ми.

— Ехо? — провиква се глас от върха на стълбището.

Замръзвам, затаил дъх.

— Франк, ти ли си?

Запазвам мълчание. Чувам как някой става от стол, скърцането на приближаващи се стъпки по дървения под. На върха на стълбището се показва мъж. Тъмна рошава коса, бакенбарди, небръснато лице. Не е толкова едър, колкото онзи, който си тръгна по-рано, но не е и точно дребен.

— Кой си ти, по дяволите? — пита той.

— Търся един приятел — казвам.

Той се намръщва, изчезва и се появява отново десет секунди покъсно с дървена бейзболна бухалка в ръка.

— Как влезе тук?

— На твоє място бих оставил бухалката.

— Как влезе тук?

— По-бърз съм и съм много по-силен от теб.

— Да, бе, как не!

— Търся мой приятел. Дошъл е тук тази сутрин. Искам да знам къде е.

— Ти си един от тях, а?

— Не знам за какво говориш.

— Ти си един от тях! — извиква той. Държи бухалката, както бейзболист би я хванал, ръцете му са се вкопчили в тънката основа, готов да замахне. В очите му личи истински страх. Стиснал е здраво зъби.

— Ти си един от тях! Защо просто не ни оставите на мира?!

— Не съм един от тях. Идвам за моя приятел. Кажи ми къде е.

— Приятелят ти е един от тях!

— Не, не е.

— Значи знаеш за кого говоря?

— Да.

Той слиза с едно стъпало надолу.

— Предупреждавам те — казвам. — Пусни бухалката и ми кажи къде е.

Ръцете ми треперят, защото ситуацията е непредсказуема, той държи в ръцете си бухалка, а аз нямам нищо, освен способностите си. Страхът в очите му ме плаши. Той прави още една крачка надолу. Между нас има само шест стъпала.

— Ще ти отрежа главата. Така приятелите ти ще схванат посланието.

— Те не са ми приятели. И те уверявам, че ще им направиш услуга, ако ми сториш нещо.

— Да видим тогава — казва той.

Той се втурва надолу по стълбите. Нямам какво да направя, освен да реагирам. Замахва с бухалката. Залягам и тя се удря тъпо в стената, оставяйки огромна цепнатина в ламперията. Мятам се към него и го вдигам във въздуха — с едната си ръка го държа за гърлото, с другата — под мишницата — и го понасям обратно нагоре по стълбите. Той започва да шава и ме рита в краката и слабините. Бухалката пада от ръцете му. Подскача кухо надолу по стълбите и чувам как един от прозорците зад мен се чупи.

Целият втори етаж е едно широко помещение. Тъмно е. Стените са покрити с броеве на „Те се разхождат сред нас“, а там, където свършват броевете, започват плакатите с извънземни. За разлика от тези на Сам обаче това са истински снимки, правени през годините — увеличени и на зрънца, така че е трудно да се разбере какво точно има на тях, да се разберат като образ тези бели точки на черен фон. В ъгъла стои зелено чучело на извънземно с примка около врата. Някой му е сложил на главата мексиканско сомбреро. По тавана са залепени фосфоресциращи звезди. Изглеждат не на място, по-скоро като нещо, подходящо за стаята на дванадесетгодишно момиче.

Хвърлям мъжа на земята. Той се претъркулва надалече от мен и се изправя на крака. В мига, в който го прави, аз вкарвам цялата си сила под диафрагмата, тласкам я право към него, той полита назад и се блъсва в стената.

— Къде е той? — питам.

— Никога няма да ти кажа. Той е един от вас.

— Не съм този, за когото ме мислиш.

— Вие никога няма да успеете! Просто оставете Земята на мира!

Повдигам ръка и започвам да го душа. Усещам изпънатите сухожилия в ръката си, въпреки че не го докосвам. Не може да диша и лицето му става червено. Пускам го.

— Питам отново.

— Не!

Още веднъж го хващам за врата, но този път, щом лицето му става червено, стисвам още по-силно. Когато го пускам той започва да плаче и ми става гузно заради това, което му причиних. Но той знае къде е Анри, направил му е нещо и съчувствието ми изчезва почти веднага.

След като си поема въздух, между хлипанията той казва:

— Долу е.

— Къде? Не го видях.

— В мазето. Вратата е зад знамето на „Стийлърс“ в хола.

Набирам номера си от телефона върху средното бюро. Сам не отговаря. Тогава отскубвам телефона от стената и го счупвам на две.

— Дай ми мобилния си — казвам.

— Нямам такъв.

Отивам до чучелото и свалям примката от врата му.

— Стига де, човече — казва той умолително.

— Млъквай. Отвлякъл си приятеля ми. Държиш го против волята му. Имаш късмет, че единственото, което ти правя, е да те завържа.

Слагам ръцете му на гърба и ги стягам здраво с въжетото. После го завързвам за един от столовете. Не мисля, че този ще го задържи задълго. Слагам лепенка на устата му, така че да не може да крещи, хуквам надолу по стълбите, откъсвам от стената знамето на „Стийлърс“ и разкривам зад него черна врата, която се оказва заключена. Отключвам я, както направих с предишната. Дървени стъпала водят към абсолютен мрак.

До носа ми достига миризмата на плесен. Щраквам ключа за лампата и тръгвам бавно надолу, ужасен от това, което може да открия. Дъските са обвити в паяжини. Стигам до дъното и веднага усещам присъствието на някой друг. Сковавам се, поемам дълбоко въздух и се обръщам.

В ъгъла на мазето седи Анри.

* * *

— Анри!

Той примижава на светлината, зрението му се настройва. По дължината на устата му има лепенка. Ръцете му са вързани зад гърба, глезените му — за краката на стола, на който седи. Косата му е разрошена, а по дясната страна на лицето му има следа от засъхнала кръв, която изглежда почти черна. Гледката ме изпълва с гняв.

Изтичвам до него и махам лепенката от устата му. Той си поема дълбоко въздух.

— Слава Богу! — казва той. Гласът му е слаб. — Ти беше прав, Джон. Беше глупаво от моя страна да идвам тук. Съжалявам. Трябваше да те послушам.

— Шшшт — казвам.

Навеждам се и започвам да развързвам глезените му. Той мирише на урина.

— Устроиха ми засада.

— Колко са? — питам.

— Трима.

— Завързал съм един от тях горе — казвам аз. Освобождавам глезените му. Той изпъва крака и въздъхва с облекчение.

— Цял ден седя на този проклет стол.

Започвам да работя по развързването на ръцете му.

— Как, по дяволите, стигна дотук? — пита той.

— Дойдохме двамата със Сам. Ние карахме.

— Шегуваш се.

— Нямаше друг начин.

— Какво карахте?

— Стария пикап на баща му.

Анри замълчава за минута, докато обмисля какво означава всичко това.

— Той не знае нищо — казвам. — Казах му, че извънземните са ти просто хоби, нищо повече.

Той кимва.

— Е, радвам се, че сте успели да стигнете дотук. Той сега къде е?

— Следи един от тях. Не знам накъде са отишли.

Над нас се чува скърцането на дъски. Изправям се, ръцете на Анри са развързани само до половината.

— Чу ли това? — прошепвам.

И двамата гледаме към вратата със затаен дъх. Някакъв крак стъпва на първото стъпало, след това на второто и изведнъж пред нас изниква грамадният човек, когото подминах по-рано и когото Сам тръгна да следи.

— Купонът свърши, момчета — казва той. Насочил е пистолет към лицето ми. — Сега се отдръпни.

Вдигам ръце и правя крачка назад. Мисля да използвам силата си, за да му дръпна пистолета, но ако, без да искам, го накарам да стреля? Все още не съм съвсем сигурен в способностите си. Прекалено рисковано е.

— Казаха ни, че може да дойдете. Че ще изглеждате като хора. Че сте истинският враг — казва мъжът.

— За какво говориш? — питам.

— Заблудени са — казва Анри. — Мислят, че ние сме врагът.

— Млъквай! — изкрещява човекът.

Прави три крачки към мен. После премества пистолета от мен и го насочва право в Анри.

— Един грешен ход от теб и той ще си го получи. Схващаш ли?

— Да — казвам.

— Сега хвани това — казва той. Сваля ролка тиксо от рафта до него и я хвърля към мен. Докато лети във въздуха, аз я спирам и тя увисва на два метра и половина от земята, точно между нас. Започвам да я въртя много бързо. Мъжът зяпна към нея в недоумение.

— Какво, по...

Докато вниманието му е отвлечено, аз изтласквам ръката си напред към него. Ролката полита назад и го прасва в носа. Кръвта започва да шурти и когато се пресята към нея, изпуска оръжието, което се удря в земята и изстрелва куршум. Насочвам ръката си към куршума и го спирам, а зад себе си чувам смеха на Анри. Премествам куршума така, че да виси пред лицето на мъжа.

— Хей, дебелако! — казвам.

Той отваря очи и вижда куршума във въздуха точно пред лицето си.

— Ще ти се наложи да понесеш още.

Оставям куршума да падне на земята в краката му. Мъжът се обръща, за да побегне, но аз го връщам назад през стаята и го удрям в грамадната носеща греда. Той изпада в безсъзнание и се пльосва на земята. Вземам тиксото и го връзвам за гредата. След като се уверявам, че вече е безопасен, се обръщам към Анри и отново се залавям с развързването му.

— Джон, мисля, че това беше най-страхотната изненада, която съм виждал през целия си живот — казва той с шепот и с такова облекчение, че вече очаквам да закапят сълзи.

Усмиввам се с гордост.

— Благодаря. Прояви се по време на вечерята.

— Съжалявам, че я изпуснах.

— Казах им, че от много работа си с вързани ръце.

Той се усмивва.

— Слава Богу, че заветът дойде — казва той и изведнъж осъзнавам, че напрежението около пристигането на моите завети или страхът, че няма да се формират, са тежали на Анри много повече, отколкото предполагах.

— А с теб какво се случи? — питам аз.

— Почуках на вратата. И тримата си бяха вкъщи. Когато влязох, единият от тях ме удари с бухалка по тила. Събудих се върху този стол.

Той поклаща глава и изрича дълга върволица от думи на лориенски, за които знам, че са псувни. Приключвам с развързването и той си изтяга краката.

— Трябва да се разкараме оттук — казва той.

— Трябва да намерим Сам.

И тогава го чуваме.

— Джон. Долу ли си?

ГЛАВА 21

Всичко тръгва на забавен каданс. Виждам и друг човек на върха на стълбите. Сам изкрещява от изненада и аз се обръщам към него, докато тишината пълни ушите ми с дисонантното бучене, което идва със забавения каданс. Мъжът зад него го блъсва силно, краката му се отлепят от земята и той полита право към основата на стълбите, където го очаква бетонният под. Гледам го как се носи през въздуха, размахвайки ръце, измъченото му лице, застинало в ужас. Без въобще да се замислям, в мен надделява инстинктът, вдигам ръцете си в последната секунда и го хващам. Главата му се намира само на три сантиметра от пода на мазето. Слагам го внимателно на пода.

— Мамка му! — казва Анри.

Сам сяда и пълзи назад като рак, докато не стига до циментовата стена. Очите му са широко отворени, зяпнали към стъпалата, а устните му се движат, но от тях не излизат думи. Фигурата, която го бутна, стои на върха на стълбището и се опитва да си обясни, както и Сам, какво точно се случи. Това трябва да е третият.

— Сам, помъчих се просто да... — казвам.

Мъжът горе дава заден и прави опит да си плюе на петите, но аз го изтеглям две стъпала надолу. Сам поглежда мъжа, задържан от невидима сила, а после към ръката ми, протегнатата към него. Той е шокиран и онемял.

Вземам тиксото, вдигам мъжа във въздуха и го отнасям на втория етаж, като през цялото време го държа над земята. Той ми крещи някакви гадости, докато го залепвам за стола, но не чувам нито една от тях, защото умът ми се блъска да измисли какво да кажа на Сам за случилото се.

— Млъквай! — казвам.

Той стоварва още една поредица псувни. Решавам, че ми стига толкова, слагам му тиксо на устата и се връщам обратно в мазето. Анри е застанал до Сам, който все още седи там със същия празен поглед на лицето си.

— Не схващам — казва той. — Какво се случи току-що?

Анри и аз се споглеждаме. Аз вдигам рамене.

— Кажи ми, какво става? — пита Сам с умолителен глас, примесен с отчаяние да узнае истината, да разбере, че не е луд и че не си е измислил това, което току-що е видял.

Анри въздъхва и поклаща глава. Тогава казва:

— Има ли значение, по дяволите?

— Какво да има значение? — питам.

Той не обръща внимание на думите ми, а вместо това се обръща към Сам. Свива устни, поглежда към отпуснатия на стола мъж, за да се убеди, че е в безсъзнание, и после отново към Сам.

— Не сме тези, за които ни мислиш — казва той и спира. Сам запазва мълчание, докато наблюдава Анри. Не мога да прочета изражението на лицето му и нямам представа какво смята да му каже. Дали отново ще си измисли някаква сложна история, или за пръв път ще каже истината. Наистина се надявам да е второто. Той ме поглежда и аз кимвам в съгласие.

— Дойдохме на Земята преди десет години от планета, наречена Лориен. Тук сме, защото тя беше разрушена от жителите на друга планета на име Могадор. Разрушиха я заради природните ѝ богатства, защото бяха превърнали собствената си планета в гниеща помийна яма. Дойдохме тук, за да се скрием, докато успеем да се завърнем на Лориен, което и ще направим някой ден. Но могодорианците дойдоха след нас. И ни издирват. Освен това мисля, че те се опитват да превземат Земята. Затова вчера дойдох тук, за да разбера повече.

Сам не казва нищо. Ако аз му бях казал толкова неща, със сигурност нямаше да ми повярва и щеше да се ядоса, но му ги казва Анри, а той притежава една определена почтеност, която винаги съм усещал и нямам съмнение, че Сам също я усеща. Той ме поглежда.

— Бях прав — ти си извънземен. Не се шегуваше, когато си го призна — ми казва Сам.

— Да, беше прав.

Обръща се отново към Анри.

— А онези истории, дето ми ги наговори на Все светии?

— Не. Тези си бяха точно това — казва Анри. — Абсурдни истории, които ме караха да се смея, когато се натъквах на тях в

Интернет, нищо повече. Но това, което току-що ти казах, е самата истина.

— Ами... — казва Сам, който притихва, търсейки думи. — Какво се случи току-що?

Анри кимва към мен.

— Определени сили на Джон са в процес на развитие. Телекинезата е една от тях. Когато те бутнаха, Джон те спаси.

Сам все още се усмихва до мен и ме гледа. Когато и аз го поглеждам, той кимва.

— Знаех си, че си различен — казва той.

— Излишно е да споменавам — казва Анри на Сам — че ще трябва да си мълчиш за това. — Той поглежда към мен: — Имаме нужда от информация и трябва да се разкараме оттук. Най-вероятно те са наблизо.

— Онези горе може още да са в съзнание.

— Да отидем да си поговорим с тях.

Анри прави няколко крачки, вдига пистолета от земята и вади пълнителя. Пълен е. Маха куршумите и ги слага на етажерка наблизо. Пъхва пълнителя обратно и мушва оръжието под колана на дънките си. Помагам на Сам да се изправи и всички се качваме по стълбите на втория етаж. Мъжът, когото занесох горе с телекинезата си, все още се бори с оковите си. Другият седи неподвижно. Анри отива при него.

— Беше предупреден — казва Анри.

Мъжът кимва.

— Сега ще говориш — казва Анри и отлепя тиксото от устата му. — И ако не го направиш... — той дърпа назад плъзгача на пистолета и го насочва към гърдите му. — Кой те посети?

— Бяха трима — казва той.

— Е, и ние сме трима. Кой го интересува? Продължавай!

— Казаха ми, че ако се появите и проговорят, ще ме убият — казва мъжът. — Нищо повече няма да чуете.

Анри опира цевта на оръжието в челото му. Поради някаква причина това ме кара да се чувствам неудобно. Пресягам се и премествам пистолета надолу, така че да сочи само към пода. Анри ме поглежда озадачено.

— Има и други начини — казвам.

Анри вдига рамене и оставя пистолета на земята.

— Имаш думата — казва той.

Заставам на метър и половина от човека. Той ме поглежда уплашено. Тежък е, но след като хванах Сам, докато политаше надолу, знам, че мога да вдигна и него. Протягам ръце, а тялото ми е напрегнато от концентрацията. Отначало нищо не става, но после много бавно той започва да се издига от земята. Опитва се да шава, но е залепен за стола и няма какво да направи по въпроса. Съсредоточавам всичко в себе си и все пак с периферното си зрение виждам, че Анри се усмихва от гордост и че Сам прави същото. Вчера не можех да вдигна топка за тенис, а сега повдигам стол със стокилограмов мъж на него. Колко бързо се е развил заветът.

Когато го издигам на нивото на очите си, превъртам стола, така че да виси с главата надолу.

— Е, сериозно ли? — изкрещява човекът.

— Започвай да говориш.

— Не! — крещи той. — Казаха, че ще ме убият.

Пускам стола и той пада. Мъжът изпищява, но аз го задържам точно преди да се блъсне в земята. Издигам го пак нагоре.

— Бяха трима! — изкрещява той бързо. — Появиха се в деня, в който разпространихме списанията. Същата вечер.

— Как изглеждаха? — пита Анри.

— Като призраци. Бяха бледи, почти като албиноси. Носеха слънчеви очила, но когато отказахме да говорим, един от тях си свали очилата. Имаха черни очи и остри зъби, но не изглеждаха естествено като тези на животните. Техните изглеждаха сякаш са били счупени и изпилени. Всичките носеха дълги шлифери и шапки, като в някакъв тъп филм за шпиони. Какво още искате, по дяволите?

— Защо дойдоха?

— Искаха да издадем източника на статията. Разказахме им. Някакъв мъж се беше обадил, каза, че имал топовина за нас, и започна да се гневи за някакви извънземни, които искали да превземат цивилизацията ни. Само че той се обади в деня, в който печатахме броя, така че вместо да публикуваме цялата история, драснахме кратка бележка, че ще има продължение следващия месец. Говореше толкова бързо, че едва успявахме да схванем какво точно казва. Смятахме да му се обадим на следващата вечер, само че това не се случи, защото самите могадорианци взеха, че цъфнаха.

— Как разбрахте, че са били могодорианците?

— Че кои други можеха да бъдат? Написахме статия за могодорианската извънземна раса и какво да видиш — група извънземни се появяват пред вратата още същия ден и искат да разберат откъде сме намерили историята. Не беше трудно да се сетиш.

Мъжът е тежък и едва го задържам. По челото ми са избили капчици пот и дишам трудно. Отново го обръщам и започвам да го спускам надолу. Когато е на половин метър от пода, го оставям да падне и той се приземява с едно „уф“. Навеждам се и подпирам ръце на коленете си, за да си поема дъх.

— Човече, какво пък сега? Нали ти отговарям на въпросите? — казва той.

— Съжалявам — отговарям. — Прекалено си тежък.

— И това е единственият път, когато са идвали? — пита Анри.

Мъжът поклаща глава.

— Те се върнаха.

— Защо?

— За да се уверят, че няма да отпечатаме нищо друго. Не мисля, че ни вярваха, но човекът, който ни се обади, повече не си вдигна телефона, така че нямахме какво друго да публикуваме.

— Какво се случи с него?

— Какво си мислиш, че се е случило? — пита мъжът.

Анри кимва.

— Значи са знаели къде живее?

— Имаха номера, на който трябваше да му се обадим. Сигурен съм, че са се оправили.

— Заплашиха ли ви?

— Да, по дяволите! Съсипаха ни офиса. Играеха си играчки със съзнанието ми. Не съм на себе си оттогава.

Затваря очи и отново поема дълбоко въздух.

— Дори не изглеждаха истински — казва той. — Имам предвид, появяват се тези тримата пред нас, говорят с дълбоки, дрезгави гласове, всичките докарани с шлифери, шапки и очила, въпреки че се е стъмнило. Като че ли са се маскирали за купон на Все светии или нещо такова. Изглеждаха смешно и неадекватно, така че отначало им се изсмях... — казва той и гласът му затихва. — Но в момента, в който се изсмях, разбрах, че съм допуснал грешка. Другите двама

могадорианци тръгнаха към мен със свалени очила. Опитах се да погледна на другата страна, но не можех. Очите им... Имах нужда да ги гледам, сякаш нещо ме дърпаше нататък. Беше като да наблюдаваш смъртта. Моята собствена смърт и смъртта на всички, които познавам и обичам. Вече нещата не ми изглеждаха толкова смешни. Не само че наблюдавах смъртта, но можех и да я усетя. Несигурността. Болката. Пълният и абсолютен ужас. Вече не бях в същата стая. Тогава наоколо се появиха неща, от които съм се страхувал като дете. Плюшени играчки, които се съживяват и показват острите си зъби и нокти като бръснари. Обичайните неща, от които всяко дете се страхува. Върколаци. Клоуни демони. Гигантски паяци. Видях ги всичките през детски очи и се парализирах от ужас. И всеки път, когато едно от тези неща впиеше зъбите си в мен, усещах как откъсва плът от тялото ми, как кръвта бликва от раните ми. Не можех да спра да викам.

— Въобще опита ли се да им отвърнеш?

— Имаха две от онези животинчета, дето са дребни като невестулки, дебели, с къси крака. Не по-големи от куче. От устите им излизаше пяна. Един от мъжете ги държеше на каишка, но си личеше, че им капят лигите за нас. Казаха, че ще ги пуснат, ако се съпротивлявахме. Човече, казвам ти, тези неща не идваха от Земята. Ако бяха кучета, голяма работа, щяхме да ги наричаме. Но тези неща според мен щяха да ни оглозгат целите, въпреки размерите ни. И те си дърпаха каишките, ръмжаха и се мъчеха да ни докопат.

— Значи проговорихте?

— Да.

— Кога се върнаха?

— Нощта, преди да пуснем следващото списание, преди малко повече от седмица.

Анри ме поглежда угрижено. Само преди седмица могадорианците бяха на стотици километри от дома ни. Може все още да са някъде тук, може би следят вестника. Сигурно заради това Анри е усещал присъствието им напоследък. Сам стои до мен и попива всичко.

— Защо просто не ви убиха, както направиха с източника ви?

— Откъде да знам, по дяволите? Може би защото издаваме уважаван вестник.

— Човекът, който се е обадил, откъде е знаел за могадорианците?

— Каза, че е хванал един от тях и го е измъчвал.

— Къде?

— Не знам. Номерът му започваше с кода на областта около Кълъмбъс. Доста на север отгук. Някъде на сто-сто и двадесет километра на север.

— Ти ли говори с него?

— Да. И не бях сигурен луд ли е, или не, но и преди бяхме чували подобни слухове. Той започна да разказва за тяхното желание да затрият цивилизацията в сегашния ѝ вид и понякога говореше толкова бързо, че беше трудно да се разбере какво въобще казва. Повтаряше непрекъснато едно нещо — че те са дошли на лов за нещо или някого. Тогава започна да бълва числа.

Очите ми се изцъклят.

— Какви числа? Какво значеха?

— Нямам представа. Както казах, говореше толкова бързо, че само това успяхме да запишем.

— Записвали сте, докато сте говорили? — пита Анри.

— Естествено. Ние сме журналисти — казва той невярващо. — Да не мислиш, че сами си измисляме историите, дето ги пишем?

— Да, така мисля — казва Анри.

— Пазите ли си записките? — питам аз.

Той ме поглежда и кимва.

— Казвам ти, безполезни са. Повечето са драсканици за плана им да унищожат човешката раса.

— Трябва да ги видя — почти изкрещявам. — Къде, къде са те?

Той прави жест към бюрото, опряно до една от стените.

— На лепящите се бележчици.

Отивам до покритото с вестници бюро и започвам да преглеждам бележките. Намирам няколко много неясни записки за надеждата на могадорианците да завладеят Земята. Нищо конкретно, никакви планове или детайли, само откъслечни думи и фрази:

„Пренаселеност“

„Ресурсите на Земята“

„Биологични оръжия?“
„Планетата Могадор“

Тогава стигам до бележката, която търсех. Прочитам я внимателно три или четири пъти.

„Планета Лориен? Лориенците?
1–3 мъртви
4?
7 проследен в Испания
9 бяга в ЮА“

(За какво говори? Какво общо имат тези числа с нападението на Земята?)

— Защо има въпросителна след числото 4? — питам аз.

— Защото каза нещо за него, но говореше прекалено бързо и не го разбрах.

— Шегуваш ли се?

Той поклаща глава. Въздъхвам. *Все на мен ще се случи, мисля си. Едно нещо е казал за мен и то е единственото, което не е записано.*

— Какво значи ЮА? — питам.

— Южна Америка.

— Каза ли къде в Южна Америка?

— Не.

Кимвам и се заглеждам в листчето. Ще ми се да бях чул разговора, да можех да задам някои въпроси. Знаят ли наистина могадорианците къде е Седем? Наистина ли го следят? Ако да, значи Лориенското заклинание все още е в сила. Сгъвам бележките и ги пъхам в задния си джоб.

— Знаеш ли какво означават числата? — пита той.

Поклащам глава.

— Нямам представа.

— Не ти вярвам — отвърща той.

— Млъквай! — казва Сам и го ръгва в стомаха с тежкия край на бухалката.

— Има ли нещо друго, което можеш да ми кажеш? — питам.

Той се замисля за момент:

— Мисля, че ярката светлина им пречи. Като че ли изпитваха болка, когато си сваляха слънчевите очила.

Чуваме шум от долния етаж. Звучи сякаш някой се опитва бавно да отвори вратата. Споглеждаме се. Поглеждам мъжа на стола.

— Кой е това? — казвам тихо.

— Те са.

— Какво?

— Казаха, че ще следят. Знаеха, че някой може да дойде.

Чуваме тихи стъпки на първия етаж.

Анри и Сам се споглеждат, и двамата са ужасени.

— Защо не ни предупреди?

— Казаха, че ще ме убият. Мен и семейството ми.

Изтичвам до прозореца, поглеждам отзад. Намираме се на втория етаж. Разстоянието до земята е шест метра. Има ограда около двора. Двуметрови дървени летви. Бързо се връщам обратно при стълбите и надниквам надолу. Виждам три огромни фигури в дълги черни шлифери, с черни шапки и слънчеви очила. Носят дълги проблясващи мечове. Няма начин да успеем да стигнем до долния етаж. Заветите ми стават все по-силни, но не са достатъчни, за да се справят с трима могадорианци. Единственият ни изход е през някой от прозорците или да минем по тясната тераса пред стаята. Прозорците са по-малки, но задният двор ще ни позволи да избягаме незабелязано. Ако излезем от предната страна, най-вероятно ще ни видят. Чувам шум от мазето; могадорианците си говорят на своя грозен гърлен език. Двама от тях тръгват към мазето, а третият — към стълбите, които водят до нас.

Имам една-две секунди, за да действам. Прозорците ще се счупят, ако минем през тях. Единственият ни шанс са вратите, които водят към терасата на втория етаж. Отварям ги с телекинезата си. Навън е черен мрак. Чувам стъпки, които идват нагоре. Дръпвам Сам и Анри към себе си и ги прехвърлям на раменете си като чували с картофи.

— Какво правиш? — прошепва Анри.

— Нямам представа — казвам. — Но се надявам да се получи.

Точно когато съзирам върха на шапката на първия могадорианец, с всичка сила се затичвам към вратата и скачам малко преди перваза на

терасата. Политаме в нощното небе. Три-четири секунди се носим над земята. Виждам как колите се движат по улицата под нас. Виждам хората по тротоара. Не знам къде ще се приземим, нито дали тялото ми ще издържи цялата тежест на раменете ми, когато това стане. Когато падаме на покрива на една къща на отсрещния тротоар, аз се строполявам с Анри и Сам отгоре ми. Изкарват ми въздуха и имам чувството, че краката ми са счупени. Сам тръгва да се изправя, но Анри го задържа долу. Издърпва ме до най-отдалечения край на покрива и ме пита дали мога да използвам телекинезата си, за да сваля него и Сам на земята. Мога и го правя. Казва ми, че трябва да скоча. Изправям се на краката си, които все още са несигурни и ме болят, и точно преди да скоча, се обръщам и виждам тримата могодорианци да стоят на терасата от другата страна на улицата. Изглеждат объркани. Мечовете им проблясват. Не губим нито секунда и им се изплъзваме, без да ни видят.

* * *

Стигаме до пикапа на Сам. Анри и приятелят ми помагат да ходя. Бърни е там и ни чака. Решаваме да зарежем пикапа на Анри, защото най-вероятно могодорианците знаят как изглежда и ще го проследят. Излизаме от Атенс и Анри подкарва обратно към Парадайс, който си е наистина рай след такава нощ. Заспивам веднага.

Събуждам се, когато паркираме на алеята ни. Още е тъмно. Сам ме поглежда.

— Невероятно! — казва той и се усмихва. — Това е най-якото нещо, което някога съм чувал.

Поглеждам го и виждам потвърждението, което цял живот е търсил, положителния отговор, че времето, което е прекарал с нос, забит в конспиративните брошури в търсене на улики около изчезването на баща си, не е било похабено напразно.

— Наистина ли имаш защита от огън? — пита той.

— Да — казвам.

— Боже, това е велико!

— Мерси, Сам.

— Можеш ли да летиш? — пита той. Отначало решавам, че се шегува, но после виждам, че не е така.

— Не мога да летя. Имам защита от огън и мога да карам ръцете ми да светят. Имам телекинетични способности, които се научих да използвам едва вчера. Скоро би трябвало да се проявят още закони. Поне ние така мислим. Нямам представа обаче какви ще са, преди да са се развили.

— Надявам се, че ще се научиш да ставаш невидим — казва Сам.

— Дядо ми го можеше. И всичко, което докосваше, също ставаше невидимо.

— Сериозно?

— Да.

Той започва да се смее.

— Аз все още не мога да повярвам, че вие двамата сте карали сами чак до Атенс — казва Анри. — Вие наистина сте голяма работа. Когато спряхме за бензин, видях, че регистрационният номер е изтекъл преди четири години. Наистина не разбирам как сте се справили, без да ви спрат.

— Е, отсега нататък вече можете да разчитате на мен — казва Сам. — Ще направя всичко по силите си, за да ви помогна да спрем могодорианците. Най-вече, защото съм убеден, че именно те са отвлекли баща ми.

— Благодаря ти, Сам — казва Анри. — Най-важното нещо, което можеш да сториш, е да си мълчиш за тайната ни. Ако някой друг разбере, това може да доведе до нашата смърт.

— Не се притеснявайте. Никога няма да кажа на никого. Не искам Джон да си използва силите срещу мен.

Разсмиваме се, отново благодарим на Сам и той подкарва пикапа си. Анри и аз влизаме в къщата. Изтощен съм, въпреки че спях по пътя на връщане. Лягам на канапето. Анри сядна на стол срещу мен.

— Сам няма да издаде нищо — казвам.

Той не отговаря, гледа единствено в пода.

— Те не знаят, че сме тук — продължавам аз.

Той ме поглежда.

— Не знаят — казвам. — Ако знаеха, щяха сега да ни проследят.

Той не казва нищо. Не издържам.

— Няма да напусна Охайо само заради някакви предположения.

Анри се изправя.

— Радвам се, че си намерил приятел. И смятам, че Сара е страхотна. Но не можем да останем. Започвам да събирам багажа — казва той.

— Не.

— Когато приключим с багажа, ще отидем в града и ще купим нов пикап. Трябва да се разкараме оттук. Може и да не са ни проследили, но знаят, че за малко не ни хванаха и че може все още да сме наблизко. Вярвам, че мъжът, който се е обадил на списанието, наистина е заловил един от тях. Това беше неговата история — че е хванал един, че го е измъчвал, докато проговори, и после го е убил. Не знаем с какви проследяващи технологии разполагат, но не мисля, че ще им отнеме много да ни открият. И когато това стане, ще умрем. Заветите ти се проявяват и силата ти расте, но въобще не си готов да се биеш с тях.

Той излиза от стаята. Сядам. Не искам да напускам. Имам истински приятел за пръв път в живота си. Приятел, който знае какъв съм и не го е страх, не ме мисли за изрод. Приятел, готов да се бие заради мен, да рискува живота си. И имам приятелка. Момиче, което иска да е с мен, дори без да ме знае кой съм. Което ме прави щастлив, заради което съм готов да се бия или да рискувам живота си, ако трябва да я защитя. Още не са се проявили всичките ми завети, но доста от тях са вече налице. Обезвредих трима яки мъжаги. Нямаха никакъв шанс. Сякаш се борех с малки деца. Можех да правя с тях каквото си искам. А и вече знаем, че хората също могат да се бият с могадорианците, да ги залавят, нараняват и убиват. Щом те могат, аз ли няма да мога? Не искам да напускам. Имам приятел, имам и приятелка. Няма да напусна.

Анри идва от стаята си. Носи Лориенския сандък, който е нашата най-ценна вещ.

— Анри... — казвам.

— Да?

— Няма да си тръгваме.

— Напротив.

— Ти, ако искаш, тръгвай, но аз ще отида да живея със Сам. Няма да си тръгна.

— Решението не е твое, че да го вземаш.

— Не е ли? Мислех си, че аз съм този, когото преследват. Мислех си, че аз съм този, който е в опасност. Можеш да си тръгнеш веднага и могадорианците никога няма да те потърсят. Би могъл да изживееш един хубав, дълъг, нормален живот. Би могъл да правиш каквото си искаш. Аз не мога. Те ще ме преследват вечно. Вечно ще се опитват да ме намерят и убият. Аз съм на петнадесет години. Вече не съм дете. Решението е мое.

Той не сваля очи от мен близо минута.

— Това беше добра реч, но не променя нищо. Събирай си нещата. Тръгваме.

Вдигам ръката си, насочвам я към него и го отделям от земята. Той е толкова потресен, че остава безмълвен. Изправям се и го премествам в ъгъла на стаята, близо до тавана.

— Оставаме — казвам.

— Свали ме долу, Джон.

— Ще те сваля, когато се съ согласиш да останем.

— Прекалено опасно е.

— Не знаем това. Те не са в Парадайс. Вероятно нямат представа къде сме.

— Пусни ме долу!

— Не и докато не се съ согласиш да останем.

— ПУСНИ МЕ ДОЛУ!

Не му отвързвам. Просто го държа там. Той се бори, опитва се да се отгласне от тавана, но не може да се помръдне. Силата ми го държи на място. Пък и се чувствам силен, докато го правя. По-силен от когато и да било. Няма да напусна. Няма да бягам. Обичам живота си в Парадайс. Харесва ми мисълта, че имам истински приятел, и обичам приятелката си. Готов съм да се боря за това, което обичам, независимо дали с могадорианци, или с Анри.

— Знаеш, че няма да слезеш, докато аз не те пусна.

— Държиш се като дете.

— Не, държа се като някой, който започва да осъзнава какъв е и какво може.

— И наистина ще ме държиш тук горе?

— Докато не заспя или не се уморя, но ще го направя пак веднага щом си почина.

— Хубаво. Може да останем. Но при определени условия.

— Какви?

— Свали ме на земята и ще поговорим.

Снижавам го и го слагам на пода. Той ме прегръща. Изненадан съм — очаквах да е ядосан. Той ме пуска и сядаме на канапето.

— Гордея се с това колко много си напреднал. Прекарал съм много години в чакане и подготовка за момента, в който тези неща ще станат, заветите ти ще пристигнат. Знаеш, че целият ми живот е посветен на това да те предпазвам, да те правя по-силен. Не бих си простил, ако ти се случи нещо. Ако умреш, докато аз те пазя, не съм сигурен как бих могъл да живея след това. След време могодорианците ще ни настигнат. Искам да съм готов за тях, когато дойдат. Не мисля, че ти си готов, въпреки че си мислиш, че си. Имаш още много работа. Може засега да останем тук, ако се съгласиш да поставиш обучението си на първо място. Пред Сара, пред Сам, пред всичко. И при първия знак, че са наблизил или че са ни хванали дирята, напускаме, без да задаваш въпроси, без да спориш, без да ме вдигаш до тавана и да ме държиш там.

— Съгласен — казвам аз и се усмихвам.

ГЛАВА 22

Зимата пристига рано и със страшна сила в Парадайс, Охайо. Първо вятърът, после студът, накрая снегът. В началото поръсва съвсем лек снежец, после връхлита буря и така зарива земята, че от сутрин до вечер слушаш как снегорините вият по преспите не по-малко натрапчиво от самия вятър, а зад тях се стелят пътеки от сол. Два дена няма да имаме училище. Снегът до пътищата плавно преминава от бял в мръсно черен и накрая се топи в упорити локви киша, които отказват да се оттекат в канала. Анри и аз прекарваме това време в обучение у дома или навън. Вече мога да жонглирам с три топки, без да ги докосвам, а това означава, че мога да повдигна повече предмети едновременно. Дойде ред и на по-големите и по-тежки предмети — кухненската маса, снегорина, който Анри купи миналата седмица, новия ни пикап, който е почти същият като предишния и като милиони други пикапи в Америка. Ако мога да го вдигна физически, с тялото си, значи мога да го вдигна и с ума си. Анри смята, че накрая силата на съзнанието ми ще надмине телесната.

Дърветата на двора са наши стражи, клоните им са замръзнали като фигурки от кухо стъкло, а върху всеки от тях е натрупана педя мек, пухкав сняг. Навсякъде газим в сняг до коленете, освен в онази малка част от двора, която Анри разчисти. Бърни Косар седи и гледа от задната веранда. Дори той не иска да има нищо общо със снега.

— Сигурен ли си за това? — питам.

— Трябва да се научиш да го използваш — казва Анри. Над рамото му с нездрав интерес гледа Сам. За пръв път ме вижда да тренирам.

— Колко дълго ще гори това? — питам.

— Не знам.

Нося леснозапалим костюм, направен почти изцяло от естествени влакна, напоени с масла, някои от които са бавно горящи, а други не. Бързам да го запаля само за да се отърва от миризмата, от която очите ми сълзят. Поемам си дълбоко въздух.

— Готов ли си? — пита той.

— По-готов не мога да бъда.

— Не дишай. Нямах имунитет нито от пушек, нито от изпарения и вътрешностите ти ще изгорят.

— Това ми изглежда глупаво — казвам аз.

— Това е част от обучението. Ловкост под напрежение. Трябва да се научиш да правиш няколко неща едновременно, докато си в пламъци.

— Но защо?

— Защото когато дойде битката, те ще са много повече от нас. Огънят ще бъде един от най-силните ни съюзници. Трябва да се научиш да се биеш, докато гориш.

— Уф!

— Ако ти стане нещо, скочи в снега и се овъргалай.

Поглеждам към Сам, който се е ухилил до ушите. В ръката си държи червен пожарогасител за всеки случай.

— Знам — казвам.

Всички замлъкваме, докато Анри се оправя с кибрита.

— С този костюм приличаш на снежния човек Йети — казва Сам.

— Да го духаш, Сам! — отвърщам аз.

— Готови — казва Анри.

Поемам си дълбоко въздух миг преди той да докосне костюма с клечка кибрит. Огънят лумва по цялото ми тяло. Неестествено ми е да си държа очите отворени, но го правя. Поглеждам нагоре. Огънят се извисява на два метра и нещо над мен. Целият свят е обгърнат в оттенъците на оранжевото, червеното и жълтото, които танцуват пред очите ми. Усещам горещината, но съвсем леко, както човек би усетил слънчеви лъчи в летен ден. Нищо повече.

— Давай! — изкрещява Анри.

Вдигам ръцете си настрани, държа очите си широко отворени, задържам дъха си. Чувствам се сякаш се нося във въздуха. Влизам в дълбокия сняг, той започва да цвърчи и да се топи под краката ми. Малки поточета бликват там, където стъпвам. Протягам дясната си ръка и вдигам циментова тухла, която ми тежи повече от обикновено. Дали е, защото не дишам? Или заради напрежението от огъня?

— Не губи време! — провиква се Анри.

Мятам тухлата с всички сили към едно сухо дърво на петнадесетина метра от мен. Ударът го кара да се строши на милиони малки парченца и на негово място остава празнина в гората. Тогава вдигам три топките за тенис, напоени с бензин. Жонглирам с тях във въздуха, като ги превъртам една над друга. Дърпам ги към тялото си. Те се подпалват, но аз не спирам да жонглирам и докато правя това, вдигам една дълга тънка метла. Затварям очи. Тялото ми е топло. Чудя се дали се потя. Ако е така, сигурно потта се изпарява в момента, в който достигне повърхността на кожата ми.

Стискам зъби, отварям очи, тласвам тялото си напред и насочвам всичките си сили към самата сърцевина на метлата. Тя експлодира, разцепвайки се на малки късчета. Не допускам нито едно от тях да падне, а ги държа във въздуха. Всичките заедно приличат на облак прах, който се рее над земята. Дърпам ги към себе си и ги оставям да изгорят. Дървото пука наред трептенето и бученето на пламъците. Карам ги да се съберат отново в едно много стегнато огнено копие, което изглежда сякаш току-що е изскочило от дълбините на ада.

— Идеално! — провиква се Анри.

Изминала е една минута. Дробовете ми започват да горят от огъня, от задържания въздух. Влагам всичко от себе си в копието и го мятам толкова силно, че то профучава като куршум, уцелва дърво, стотици малки пламъчета се разпръсват наоколо и изгасват почти веднага. Надявах се, че изсъхналото дърво ще се запали, но това не стана. Също така съм изпуснал топките за тенис. Те пращят в снега на метър и половина от мен.

— Забрави за топките — извиква Анри. — Дървото! Хвани дървото.

Мъртвото дърво изглежда ужасяващо със своите крайници, поразени от артрит, открояващи се на безкрайната белота зад тях. Затварям очи. Не мога да сдържа дъха си много повече. Безсилие и гняв се надигат в мен, подхранени от огъня, неудобния костюм и изпитанията, които са ми останали. Концентрирам се върху големия клон, който стърчи от ствола на дървото, и се опитвам да го отчупя, но не става. Стискам зъби, сбърчвам вежди и най-накрая по въздуха проехтява звучен трясък, като изстрел на ловна пушка. Клонът полита към мен. Хващам го с ръце и го вдигам над главата си. *Нека гори*, мисля си. Сигурно е около шест метра на дължина. В крайна сметка се

подпалва и аз го вдигам във въздуха на четиринадесет-петнадесет метра над мен. Без да го докосвам, го забивам право в земята, сякаш предявявам правата си върху завоюваната от мен територия, като някой рицар от стария свят, който се е изправил на върха на хълма, след като е спечелил войната. Димящата пръчка се клатушка напред-назад, а пламъчета танцуват по горната ѝ половина. Отварям уста, инстинктивно си поемам въздух, пламъците плъзват навътре и изведнъж усещам горене, което се разпростира по цялото ми тяло. Прекалено ужасен съм и ме боли толкова много, че не знам какво да правя.

— Снегът! Снегът! — изкрещява Анри.

Мятам се в него с главата напред и започвам да се търкалям. Огънят изгасва почти веднага, но аз продължавам да се въргаям и съскането на снега, докоснал дрипавия костюм, е единственото, което чувам, докато облачета пара и дим се издигат от мен. Тогава Сам дърпа клапана на пожарогасителя и изстрелва дебела струя прах, която затруднява още повече дишането ми.

— Не! — изкрещявам.

Той спира. Лежа там, опитвайки се да си поема дъх, но всяко вдишване ми причинява болка в белите дробове, която отеква в цялото ми тяло.

— По дяволите, Джон! Не трябваше да дишаш — казва Сам, надвесил се над мен.

— Не можах да се сдържа.

— Добре ли си? — пита Сам.

— Дробовете ми горят.

Всичко ми изглежда размазано, но бавно картината се прояснява. Лежа там и гледам нагоре в ниското сиво небе към снежинките, които навъсено се сипят над нас.

— Как се справих?

— Не беше зле като за пръв път.

— Значи пак ще го правим, така ли?

— След време, да.

— Това беше адски яко! — казва Сам.

Въздъхвам и след това си поемам дълбоко и тежко въздух.

— Това беше скапано.

— Справи се добре като за пръв път — казва Анри. — Не можеш да очакваш всичко да бъде лесно.

Кимвам от земята. Лежа там цяла минута или две и тогава Анри ми подава ръка, за да стана, с което слага край на тренировката ми за деня.

* * *

Събуждам се посред нощ два дена по-късно, часовникът показва 2:57. Чувам Анри да прави нещо на кухненската маса. Измъквам се от леглото и излизам от стаята. Той се е навел над някакъв документ, вторачил се е в него през бифокалните си очила и държи с пинцети печат. Поглежда нагоре към мен.

— Какво правиш? — питам.

— Правя ти документи.

— За какво?

— Замислих се за това как със Сам трябваше да шофирате, за да ме вземете. Мисля, че е глупаво от наша страна да продължаваме да казваме истинската ти възраст, след като можем така лесно да я променим според нуждите си.

Вземам свидетелството за раждане, което току-що е изготвил. Написаното име е Джон Хюс. Датата на раждане ще ме направи година по-възрастен. Ще съм на шестнадесет и ще имам правото да шофирам. Навеждам се да видя другото, върху което в момента работи. То е на името на Джоуни Форсай, осемнадесетгодишен, пълнолетен.

— Защо досега не сме се сещали да го направим? — питам.

— Не сме имали причина.

По масата са разпръснати листове хартия с различна форма, големина и плътност, а отстрани стои голям принтер. Шишенца с мастило, гумени печати, нотариални печати, метални плочковидни джаджи, различни инструменти, които приличат на извадени от зъболекарски кабинет. Изготвянето на документи винаги ми е било чуждо.

— Сега ли ще сменим възрастта ми?

Анри поклаща глава.

— Прекалено късно е да я сменяме в Парадайс. Тези са най-вече за в бъдеще. Кой знае какво ще се случи, че да ти даде повод да ги използваш.

Само от мисълта, че в бъдеще може да се преместим, започва да ми се гади. Предпочитам да си остана на петнадесет и никога да не мога да шофирам, отколкото да се преместя на някое ново място.

* * *

Сара се връща от Колорадо седмица преди Коледа. Не съм я виждал цели осем дена. Имам чувството, че е минал месец. Бусът оставя момичетата пред училището и една от нейните приятелки я докарва право у нас, без дори да се е отбила в дома си. Щом чувам гумите по алеята, я посрещам с прегръдка и целувка, повдигам я и я завъртам във въздуха. Тя е прекарала десет часа в самолет и кола, с анцуг е, без грим, с коса, вързана на опашка, но все пак е най-красивото момиче, което някога съм виждал, и не желая да я пусна. Гледаме се в очите на лунна светлина и единственото, което можем да направим, е да се усмихваме.

— Липсвах ли ти? — пита тя.

— Всяка секунда от всеки ден.

Тя целува върха на носа ми.

— И ти ми липсваше.

— И животните сега имат ли си отново приют? — питам.

— О, Джон, беше невероятно! Ще ми се да беше там. Имаше около трийсетина човека, които помагаша през цялото време, денонощно. Сградата вървеше толкова бързо, пък и е много по-хубава отпреди. В един от ъглите построихме котешко дърво и ако щеш вярвай, през цялото време имаше котки, които си играеха на него.

Усмихвам се.

— Звучи страхотно. Ще ми се да бях там.

Вземам чантата ѝ и заедно влизаме в къщата.

— Къде е Анри? — пита тя.

— На пазар. Излезе преди десетина минути.

Тя минава през хола и премята палтото си на облегалката на един стол на път за стаята ми. Сяда на леглото ми и си изритва обувките.

— Какво ще правим? — пита тя.

Стоя и я гледам. Носи червено горнище на анцуг с качулка и с цип отпред. Ципът е затворен само до средата. Тя се усмихва и ме поглежда от долу на горе.

— Ела насам — казва тя и протяга ръка към мен.

Отивам при нея и тя задържа ръката ми в своята. Гледа към мен, премрежила поглед заради светлината на лампите над нас. Щраквам с пръсти със свободната си ръка и светлината изгасва.

— Как го направи?

— Магия — казвам.

Сядам до нея. Тя прибира няколко небрежни кичура коса зад ухото си, навежда се към мен и ме целува по бузата. Хваща с ръка брадичката ми, придърпва устните ми до нейните и ме целува отново — нежно, внимателно. Цялото ми тяло потреперва в отговор. Тя се отдръпва, но ръката ѝ все още е на брадичката ми. Проследява веждата ми с палеца си.

— Наистина ми липсваше — казва тя.

— И ти на мен.

И двамата притихваме. Сара прехапва долната си устна.

— Нямах търпение да се върна — казва тя. — Докато бях в Колорадо, единственото, за което си мислех през цялото време, беше ти. Дори когато си играех с животните, ми се щеше и ти да си там с мен и да се занимаваш с тях. Тази сутрин най-накрая тръгнахме и цялото пътуване беше ужасно, въпреки че с всеки изминат километър се приближавах по-близо до теб.

Тя се усмихва най-вече с очи, а устните ѝ са тънък, обърнат нагоре полумесец, който държи зъбите ѝ скрити. Целува ме отново, бавно и нежно отначало. И двамата седим на ръба на леглото, нейната ръка е на бузата ми, а моята — на кръста ѝ. Усещам стегнатия ѝ контур под връхчетата на пръстите си, усещам вкуса на ягодовия гланц на устните ѝ. Придърпвам я към себе си. Имам чувството, че не мога да се доближа достатъчно до нея, въпреки че телата ни са плътно едно до друго. Ръката ми се плъзва нагоре по гърба ѝ, а кожата ѝ на допир е гладък порцелан. Ръцете ѝ са в косата ми и двамата дишаме тежко. Падаме в леглото настрани. Очите ни са затворени. Не спирам да си отварям очите, за да я видя. Стаята е тъмна, само лунната светлина

влиза през прозорците. Тя ме хваща, че я наблюдавам, и спираме да се целуваме. Опира челото си в моето и ме поглежда в очите.

Слага ръка на врата ми, придърпва ме към себе си и изведнъж отново започваме да се целуваме. Впримчени. Преплетени. Ръцете на всеки увити около другия. Съзнанието ми е изчистено от всякакви напасти, които обикновено го посещават, от всякакви мисли за други планети, освободено от лова и преследването на могодорианците. Сара и аз се целуваме на леглото, все повече се влюбваме един в друг. Нищо извън това не е от значение.

В този момент вратата на всекидневната се отваря. И двамата подскачаме.

— Анри се прибра — казвам.

Бързо се изправяме, изглаждаме гънките по дрехите си, усмихваме се — това е тайна, която принадлежи на двама ни и ни кара да се кикотим на излизане от спалнята, хванати за ръце. Анри слага плик с покупки на кухненската маса.

— Здравей, Анри — казва Сара.

Той ѝ се усмихва. Тя пуска ръката ми, отива при него и го прегръща и двамата започват да си говорят за пътуването ѝ до Колорадо. Излизам, за да прибера останалите покупки. Дишам студения въздух и се опитвам да разкарай напрежението от крайниците си заради това, което се случи, както и разочарованието, че Анри се прибра точно сега. Все още дишам тежко, когато вземам останалите покупки и ги пренасям въщи. Сара разказва на Анри за някои от котките в клиниката.

— И не ни донесе нито една?

— Анри, знаеш, че с удоволствие бих ви донесла някоя, ако ми бяхте поръчали — казва Сара, кръстосала ръце пред гърдите си и изпънала крак настрани.

Той ѝ се усмихва.

— Знам.

Анри прибира покупките, а Сара и аз се отправяме навън към мразовития въздух, за да се поразходим, преди майка ѝ да дойде да я прибере. Бърни Косар идва с нас. Изпреварва ни и изтичва напред. Сара и аз сме се хванали за ръце и вървим през двора, а температурата е малко над нулата. Снегът се топи, земята е мокра и кална. Бърни

Косар изчезва за кратко в гората и се връща обратно тичешком. Долната му половина е мръсна.

— Кога ще дойде майка ти? — питам.

Тя си поглежда часовника.

— Двадесет минути.

Кимвам.

— Толкова се радвам, че се прибра.

— Аз също.

Отиваме до началото на гората, по навътре е прекалено тъмно, за да влезем. Вместо това се въртим из двора ръка за ръка, а от време на време спираме, за да се целунем пред нашите свидетели — луната и звездите. Никой не проговаря за това, което току-що се случи, но си личи, че и двамата мислим за него. Тъкмо завършваме първата обиколка и майката на Сара спира на алеята. Подранила е с десет минути. Сара се затичва и я прегръща. Връщам се до нас и вземам чантата ѝ. След като си казваме довиждане, отивам до пътя и гледам как задните им фарове изчезват в далечината. Пооставям малко навън и след това с Бърни Косар се прибираме вкъщи. Анри е приготвил вечерята до половината. Изкъпвам кучето. Когато приключвам с това, вечерята е готова.

Сядаме на масата и започваме да ядем, без да си кажем и дума. Не мога да спра да мисля за Сара. Гледам с празен поглед в чинията си. Не съм гладен, но все пак се опитвам да натикам храната в гърлото си. Успявам да погълна няколко хапки, но после избутвам чинията пред себе си и потъвам в мълчание.

— Та все пак ще ми кажеш ли? — пита Анри.

— Да ти кажа какво?

— Какво те мъчи.

Свивам рамене.

— Не знам.

Той кимва и продължава да яде. Затварям очи. Все още долавям аромата на Сара по яката на ризата ми, усещам ръката ѝ върху лицето си. Устните ѝ върху моите, допира на косата ѝ, когато прокарах пръсти през нея. Единственото, за което съм в състояние да мисля, е какво ли прави тя в момента и как ми се иска все още да беше тук.

— Мислиш ли, че е възможно за нас да бъдем обичани? — питам аз.

— За какво говориш?

— От хора. Мислиш ли, че могат да ни обичат, имам предвид, наистина да ни обичат.

— Мисля, че могат да ни обичат така, както се обичат един друг, особено ако не знаят какви сме, но не мисля, че е възможно ти да обичаш човешко същество така, както би обичал момиче от Лориен — казва той.

— Защо?

— Защото дълбоко в себе си ние сме различни от тях. И обичаме по различен начин. Един от даровете на планетата ни е да обичаме напълно. Без ревност, несигурност или страх. Без дребнавост. Без гняв. Може да изпитваш и силни чувства към Сара, но те не са такива, каквито би изпитал към момиче от Лориен.

— Нямам много лориенски момичета на разположение.

— Още една причина да внимаваш със Сара. В някакъв момент, ако издържим достатъчно дълго, ще трябва да съживим расата си и да населим планетата. Ясно е, че ще мине много време, преди да ти се наложи да се тревожиш за това, но не бих разчитал на Сара за твой партньор.

— Какво ще се случи, ако се опитаме да имаме деца от хора?

— Вече се е случвало много пъти. Обикновено се ражда някакъв изключителен и надарен човек. Някои от най-великите личности в историята на Земята са продукт на смесването между двете ни раси, включително Буда, Аристотел, Юлий Цезар, Александър Велики, Чингис хан, Леонардо да Винчи, Исак Нютон, Томас Джеферсън и Алберт Айнщайн. Много от древногръцките богове, за които повечето хора вярват, че са митологични, са всъщност деца на човеци и лориенци, най-вече защото тогава доста по-често сме пребивавали на тази планета и сме им помагали да развият цивилизацията си. Афродита, Аполон, Хермес и Зевс — всички те са били истински и са имали по един родител от Лориен.

— Значи е възможно.

— Беше възможно. В сегашното ни положение е безразсъдно и непрактично. Всъщност, въпреки че не знам кой пореден номер е или къде се намира, едно от децата, които пристигнаха на Земята с нас, беше дъщерята на най-добрите приятели на родителите ти. Те се

шегуваха, че съдбата ви е отредила да се съберете. Пък може и да са били прави.

— Значи какво да правя?

— Порадвай се на времето, прекарано със Сара, но не се привързвай прекалено много към нея и не допускай тя да се привърже прекалено много към теб.

— Сериозно ли?

— Имай ми доверие, Джон. За нищо друго, ако щеш, не ми вярвай, но ме послушай за това.

— Вярвам на всичко, което ми казваш, дори да не искам.

Анри ми намигва.

— Добре — казва той.

Отивам си в стаята и се обаждам на Сара. Мисля си за това, което Анри ми каза, преди да звънна, но не мога да се сдържа. Привързан съм към нея. Мисля, че съм влюбен в нея. Говорим си два часа. Когато разговорът свършва, вече е полунощ. Лягам на леглото си и се усмихвам в тъмнината.

ГЛАВА 23

Денят гасне в мрак. Топлата нощ носи мек вятър, а по небето са разпръснати неравномерно блещукащи светлини, облаци, които се преливат в лъчистите тонове на синьото, червено и зеленото. Първо има фойерверки. Фойерверки, които прерастват в нещо друго, пошумно, по-застрашително, охканията и ахканията се превръщат в писъци и викове. Избухва хаос. Хората тичат, децата плачат. Аз, застанал на средата на всичко това, гледам, без да имам каквато и да е възможност да им помогна. Воините и зверовете прииждат от всички посоки, както и преди съм виждал да става, бомби падат непрекъснато и така гърмят, че ушите ме заболяват, а кънтежа им усещам под диафрагмата си. Толкова е оглушително, че зъбите ме болят. Лориенците отвърщат на атаката с такава енергичност, с такава смелост, че се чувствам горд да бъда сред тях, да бъда един от тях.

Тогава изчезвам; профучавам през въздуха със скорост, от която светът под краката ми се слива в общо петно и не мога да видя нищо конкретно. Когато спирам, се оказвам на пистата на летище. На пет метра от мен има сребрист космически кораб и около четиридесет лориенци са на рампата, която води до входа му. Две жени вече са влезли и стоят на вратата, вперили поглед в небето — младо момиче и жена на възрастта на Анри. Тогава виждам себе си на четири години, плача, раменете ми са отпуснати. Много по-млада версия на Анри стои точно зад мен. Той също гледа към небето. Приклепнала на коляно, пред мен стои баба ми и ме държи за раменете. Дядо ми е зад нея, лицето му е вкаменено, разсеяно, стъклата на очилата му събират светлината от небето.

— Върни се при нас, чуваш ли? Върни се при нас — казва баба ми и това е всичко. Ще ми се да можех да чуя думите преди тези. Досега не помнех нищо от това, което са ми казали в онази нощ. Но сега разполагам с нещо. Моята четиригодишна личност не отговаря. Моята четиригодишна личност е прекалено изплашена. Не разбира какво се случва, защо в очите на всички наоколо се чете настойчивост

и страх. Баба ми ме придърпва към себе си и ме пуска. Изправя се и се обръща с гръб, за да не я видя, че плаче. Моята четиригодишна личност знае, че тя плаче, но не разбира нищо.

Ред е на дядо ми, който е покрит с пот, мръсотия и кръв. Очевидно е воювал, а лицето му е изкривено, сякаш е напрегнат и готов да се върне в битката, готов да тръгне и да направи всичко по силите си в борбата за оцеляване. Неговото и това на планетата. Пада на коляно, както баба ми направи преди него. За пръв път се оглеждам наоколо. Заплетени купчини метал, парчета цимент, огромни дупки в земята, където са падали бомбите. Разпръснати трупове, счупени стъкла, кал, насечени дървета. И наред всичко това — един-единствен невредим космически кораб, на който се качваме.

— Трябва да тръгваме! — провикна се някой. Мъж с тъмна коса и очи. Не знам кой е. Анри го поглежда и му кимва. Децата тръгват нагоре по рампата. Дядо ми се вглежда сурово в мен. Отваря уста, за да проговори. Преди думите да излязат обаче, съм пометен, захвърлен нагоре във въздуха и светът под мен отново преминава като размазано петно. Опитвам се да разбера какво има долу, но се движа прекалено бързо. Единственото, което очите ми различават, са бомбите, падащи непрестанно, огромни пожари с пламъци във всички цветове, които се разнасят в нощта, и непрекъснатите експлозии, които следват.

Тогава пак спирам.

Намирам се в голяма обществена сграда, която никога досега не съм виждал. Тихо е. Таванът е купол. Подът е огромна циментова плоча с размерите на футболно игрище. Няма прозорци, но гърмежите на бомбите все пак проникват и отекуват по стените около мен. В самия център на сградата стои висока, горда и самотна бяла ракета, която се извисява чак до върха на тавана.

В този момент една врата в най-отдалечения ъгъл се отваря с трясък. Главата ми бързо се обръща към нея. Влизат двама мъже, трескави, говорят бързо и силно. Изведнъж след мъжете се втурва навътре стадо животни. Около петнадесетина са и непрестанно си сменят формата. Някои летят, някои тичат, веднъж на два крака, после на четири. Най-отзад върви трети човек и вратата се затваря след него. Първият стига до космическия кораб, отваря някакъв люк в основата му и подкарва животните да влизат.

— Хайде! Хайде! Нагоре и вътре, нагоре и вътре! — вика той.

Животните тръгват натам и всички сменят формите си, за да го направят. Влиза и последното животно и единият от мъжете се качва след тях. Другите двама започват да хвърлят към него сакове и кашони. Отнема им десетина минути, за да качат всичко на борда. След това се разпръсват около кораба, за да го подготвят. Мъжете се потят, крачат трескаво насам-натам докато не привеждат всичко в готовност. Точно преди тримата да се качат в ракетата, някой притичва до тях с вързоп, който прилича на повито дете, въпреки че не мога да го видя достатъчно добре, за да съм сигурен. Те го вземат, каквото и да е то, и влизат. Вратата се затваря с щракване зад тях и се заключва. Минават минути. Бомбите вече достигат до самите стени. И тогава нещо в сградата експлодира и аз виждам зараждането на огън под основата на ракетата, огън, който бързо нараства, огън, който поглъща всичко в сградата. Огън, който поглъща дори мен.

Очите ми се отварят изведнъж. Отново съм вкъщи в Охайо и лежа на леглото си. Стаята е тъмна, но аз усещам, че не съм сам. Някаква фигура се раздвижва, сянката ѝ пада на леглото. Напрегнат съм, готов съм да запаля светлините си, да я запратя към стената.

— Говореше — казва Анри. — Говореше преди малко в съня си.

Запалвам лампите си. Той стои до леглото в долнище на пижама и бяла тениска. Косата му е разрошена, очите му са зачервени от съня.

— Какво говорех?

— Каза „нагоре и вътре, нагоре и вътре“. Какво се случваше?

— Току-що бях на Лориен.

— В съня си?

— Не мисля. Бях там точно както преди.

— Какво видях?

Вдигам се от леглото, така че гърбът ми се обляга на стената.

— Животните — казвам аз.

— Какви животни?

— В космическия кораб, който видях да излита. Старият, този в музея. В ракетата, която излетя след нашата. Видях как натоварват животни в нея. Не много. Около петнадесетина. И трима други лориенци. Не мисля, че бяха гардове. И още нещо. Вързоп. Приличаше на бебе, но няма как да съм сигурен.

— Защо смяташ, че не са били гардове?

— Натовариха кораба с провизии, някъде петдесетина кашони и сакове. Не използваха телекинеза.

— В ракетата в музея?

— Мисля, че беше музеят. Бях в огромна сграда с купол, изцяло празна, само с ракетата вътре. Мога единствено да предполагам, че е бил музеят.

Анри кимва.

— Щом са работили в музея, значи трябва да са били сепани.

— Товареха животни — казвам. — Животни, които можеха да си променят формата.

— Химери — казва Анри.

— Какво?

— Химери. Животни на Лориен, които могат да си променят формата. Наричат се химери.

— Това ли беше Хадли? — питам аз, припомняйки си видението, което имах преди няколко седмици. Видението, в което си играех на двора у баба и дядо, когато бях вдигнат във въздуха от човека в сребристосиния костюм.

Анри се усмихва.

— Спомняш ли си Хадли?

Кимвам.

— Виждам съм го така, както виждам всичко останало.

— Получаваш видения дори без обучението?

— Понякога.

— Колко често?

— Анри, на кого му дреме за виденията? Защо товареха животните в ракета? Какво правеше това бебе с тях, ако наистина беше бебе? Къде отидоха? Каква ли може да им е била целта?

Анри се замисля за момент. Той премества тежестта на тялото си върху десния си крак.

— Вероятно същата цел, каквато имахме и ние. Замисли се, Джон. Как иначе биха могли животните да населят отново Лориен? Те също би трябвало да се опазят в някакво убежище. Всичко беше пометено. Не само хората, но и животните, и всички растения. Може би вързопът е бил просто още някакво животно. Някакво по-уязвимо или по-малко.

— Добре, тогава къде биха отишли? Какво друго убежище съществува освен Земята?

— Мисля, че са отишли към една от космическите станции. Ракета с лориенско гориво би успяла да стигне дотам. Може да са си мислели, че нападението ще трае кратко и че ще дочака края му. Имам предвид, те биха могли да живеят на космическата станция толкова дълго, колкото им стигнат провизиите.

— Има космически станции близо до Лориен?

— Да, две са. Поне бяха две. Знам със сигурност, че по-голямата от тях беше разрушена още в началото на инвазията. Загубихме връзка с нея по-малко от две минути след падането на първата бомба.

— Защо не спомена това преди, когато за пръв път ти казах за ракетата?

— Предполагах, че е била празна, че е била изстреляна за отвличане на вниманието. И мисля, че ако едната станция е била разрушена, то и другата е била. Тяхното пътуване, за нещастие, най-вероятно е било напразно, каквато и да е била целта им.

— Ами ако са се върнали, след като са им привършили запасите? Мислиш ли, че биха могли да оцелеят на Лориен? — питам аз в отчаянието си. Вече знам отговора, вече знам какво ще каже Анри, но питам все пак, за да запазя някаква надежда, че не сме сами във всичко това. Че може би някъде далече оттук има и други като нас, които чакат и следят планетата, за да могат да се завърнат един ден, а ние да не се окажем самотни, когато стъпим отново на нея.

— Не. Сега там няма вода. Ти сам видя това. Няма нищо, освен една неплодна пустош. А нищо не може да оцелее без вода.

Въздъхвам и отново лягам в леглото. Отпускам глава на възглавницата. Какъв е смисълът да се спори? Анри е прав и го знам. Видях го с очите си. Ако може да се вярва на кълбата, които Анри извади от сандъка, тогава Лориен не е нищо повече от една пустош, бунище. Планетата все още живее, но на повърхността няма нищо. Никаква вода. Никакви растения. Никакъв живот. Нищо освен кал, камъни и отломъците от цивилизацията, която някога е съществувала.

— Друго видя ли? — пита Анри.

— Видях ни в деня, в който заминахме. Всички стояхме пред кораба точно преди да излети.

— Беше тъжен ден.

Кимвам. Анри скръства ръце и се заглежда през прозореца, потънал в мисли. Поемам си дълбоко въздух.

— Къде беше семейството ти през цялото време? — питам аз.

Светлините ми загаснаха преди две-три минути, но още мога да видя бялото на очите на Анри, вперени в мен.

— Не бяхме заедно, не и на този ден — казва той.

И двамата се умълчаваме за малко и Анри премества тежестта си върху другия крак.

— То аз по-добре да се връщам в леглото — казва той и слага край на разговора. — Наспи се.

Тръгва си, а аз оставам да лежа и животните, ракетата, семейството на Анри не ми излизат от главата. Някак си съм сигурен, че не е успял да се сбoguва с тях. Знам, че няма да мога да заспя повторно. Никога не успявам, когато виденията ме навествяват, когато усещам тъгата на Анри. Сигурно това постоянно му тежи, както би тежало на всеки друг, който е напуснал при същите обстоятелства, изоставил е единствения дом, който някога е имал, и е знаел, че никога повече няма да види хората, които обича.

Вземам телефона си и пиша съобщение на Сара. Винаги ѝ пращам съобщения, когато не мога да заспя, или тя го прави, когато на нея не ѝ се спи. Тогава си говорим колкото ни трябва, за да се уморим. Тя ми се обажда двадесет секунди след като натискам бутона „изпрати“.

— Хей, здрасти — отговарям.

— Не можеш да заспиш?

— Не.

— Какво има? — пита тя. Прозява се от другата страна на линията.

— Просто ми липсваше, това е всичко. Лежа си в леглото и гледам тавана от час някъде.

— Глупчо. Видя ме преди около шест часа.

— Ще ми се все още да си тук — казвам аз. Тя изохква. Мога да я чуя, че се усмихва наскред тъмнината. Завъртам се настрани и държа телефона между ухото и възглавницата си.

— Е, и на мен ми се ще все още да съм там.

Говорим си двадесет минути. Последната половина от разговора се състои единствено в това да си лежим и да слушаме другия как

диша. Чувствам се по-добре след разговора със Сара, но сега ми е още по-трудно да заспя.

ГЛАВА 24

За пръв път, откакто сме в Охайо, нещата се поуспокояват за известно време. Училището свършва без много шум и излизаме в единадесетдневна зимна ваканция. Сам и майка му прекарват по-голямата част от нея на гости у леля му в Илинойс. Сара си остава вкъщи. Прекарваме заедно Коледа. Целуваме се, когато настъпва Нова година. Въпреки снега и студа или като ответен удар срещу тях ние си правим дълга разходки в гората зад нашата къща, държим се за ръце, целуваме се, дишаме мразовития въздух под ниските сиви небеса на зимата. Прекарваме все повече време заедно. Не минава и ден от ваканцията, в който да не сме се видели поне веднъж.

Вървим, хванати за ръце, под белия чадър от сняг, който се е натрупал по клоните на дърветата. Тя е с фотоапарата си и от време на време спира, за да снима. Повечето от снега на земята лежи недокоснат, ако не се броят следите, които направихме на излизане от гората. Сега ги проследяваме обратно, а Бърни Косар ни повежда, хвърляйки се от трънак на трънак. Гони зайци сред плетениците от трънливи храсти, лае катериците на дърветата. Сара носи черни наушници. Бузите и върха на носа ѝ са зачервени от студа и правят очите ѝ да изглеждат още по-сини. Не мога да ѝ се нагледам.

— Какво? — казва тя с усмивка.

— Просто се възхищавам на гледката.

Тя върти очи. В по-голямата си част гората е гъста, с изключение на случайните открити места, на които непрестанно се натъкваме. Не съм сигурен докъде се простира гората, в която и да е посока, но колкото и да се разхождаме, още не сме стигали края ѝ.

— Сигурна съм, че тук е красиво през лятото — казва Сара. — Сигурно ще можем да си правим пикници на поляните.

В гърдите ми назрява болка. Лятото е след цели пет месеца и ако Анри и аз останем до май, ще сме направили седем месеца в Охайо. Това ще е най-дългото време, в което сме се задържали на едно място.

— Да — съгласявам се аз.

Сара ме поглежда.

— Какво?

Отвърщам ѝ с въпросителен поглед.

— Как така „какво“?

— Не беше много убедително — казва тя.

Гъмжило от гарвани прелита над нас, грачейки шумно.

— Просто ми се ще да беше лято сега.

— И на мен. Не мога да повярвам, че утре пак сме на училище.

— Ох, не ми напомняй.

Навлигаме в още едно сечище, по-голямо от останалите, което образува почти идеален кръг с диаметър тридесет метра. Сара пуска ръката ми, затичва се към центъра му и се хвърля в снега, смеейки се. Завърта се по гръб и започва да прави снежен ангел. Скачам до нея и правя същото. Върховете на пръстите ни едва се докосват, докато правим крилете. Изправяме се.

— Сякаш се държим за криле — казва тя.

— Това възможно ли е? — питам. — Имам предвид, как ще летим, ако се държим за крилете?

— Разбира се, че е възможно. Ангелите могат да правят каквото си искат.

Тогава тя се обръща и се сгущва в мен. Студеното ѝ лице във врата ми ме кара да отдръпна от нея.

— Ааа! Лицето ти е като лед.

Тя се размива.

— Ела да ме стоплиш.

Прегръщам я и я целувам под откритото небе, заобиколен от дърветата. Наоколо е пълна тишина, нарушавана единствено от птиците или свличането на някоя купчинка сняг от клоните на близките дървета. Две студени лица, силно притиснати едно в друго. Бърни Косар идва на бегот, останал без дъх, с висящ език и размахана опашка. Излайва и сяда в снега, втрепенен в нас, а главата му е килната на една страна.

— Бърни Косар! Зайци ли ходи да гониш? — пита Сара.

Той излайва два пъти, затичва се и се изправя, опрян в краката ѝ. Изджавква отново, отскача назад и поглежда нагоре с очакване. Тя взема пръчка от земята, отръсква снега от нея и я запраща към дърветата. Той я подгонва и изчезва от поглед. Изниква от гората десет

секунди по-късно, но вместо да дойде от мястото, от което влезе в нея, се задава от другата страна на поляната. И двамата със Сара се обръщаме, за да го видим.

— Как го направи? — пита тя.

— Нямам представа — казвам. — Той е едно особено куче.

— Чу ли това, Бърни Косар? Той току-що те нарече особняк!

Бърни пуска пръчката в краката й. Потегляме към къщи, хванати за ръце, а денят вече се смрачава. Бърни Косар подтичва край нас през целия път навън. Главата му се върти във всички посоки, сякаш ни показва пътя и ни пази от всичко, което се крие или не се крие в мрака отвъд полезрението ни.

* * *

На кухненската маса са натрупани пет вестника, а Анри е на компютъра си. Лампата над главата му е включена.

— Нещо ново? — питам по навик, не заради друго. От месеци не е имало никаква интригуваща история и това е добре, но всеки път, когато го питам, без да искам, се надявам, че нещо ще изскочи.

— Всъщност мисля, че да.

Наострям уши, заобикалям масата и поглеждам иззад рамото на Анри в монитора.

— Какво?

— Вчера вечерта е имало земетресение в Аржентина. Шестнадесетгодишно момиче е извадило възрастен човек изпод купчина отломъци в малко градче близо до брега.

— Номер Девет?

— Виж сега, според мен със сигурност е една от нас. Но дали е номер Девет, или не, засега не е ясно.

— Защо? Какво толкова странно има в това да издърпаш човек от развалини?

— Виж — казва Анри и отива най-горе на страницата. Там има снимка на огромна бетонна плоча, дебела поне тридесет сантиметра, два метра и половина на дължина и още толкова на широчина. — Повдигнала е това чудо, за да го спаси. Сигурно тежи около пет тона. И погледни тук — казва той и отново връща на дъното на страницата.

Осветява най-последното изречение. Там пише: „София Гарсия не бе открита за коментар“.

Прочитам изречението три пъти.

— Ами не е била открита — казвам.

— Именно. Тя не е *отказала* коментар, а не е била открита.

— Как са разбрали името ѝ?

— Малко градче, по-малко от една трета от територията на Парадайс. Вероятно всички там знаят името ѝ.

— Напуснала е, нали?

Анри кимва.

— Мисля, че да. Сигурно още преди да отпечата броя. Това е основният недостатък на малките градчета — невъзможно е да останеш в сянка, незабелязан.

Въздъхвам.

— И на могодорианците им е трудно да останат незабелязани.

— Точно така.

— Гадно за нея — казвам и се изправям. — Кой знае какво е изоставила.

Анри ме поглежда скептично, отваря уста да каже нещо, но премисля и се връща към компютъра си. Аз се прибирам в стаята си. Слагам си в раницата чисти дрехи и учебниците, които ще ми трябват за деня. Пак на училище. Не го очаквам с нетърпение, макар че ще бъде хубаво да видя отново Сам, с когото не сме се срещали близо две седмици.

— Добре — казвам. — Тръгвам.

— Приятен ден! И умната.

— Ще се видим следобед.

Бърни Косар се втурва пред мен навън от къщата. Тази сутрин той е едно кълбо от енергия. Мисля, че се е пристрастил към сутрешните ни кросове и понеже не сме ги правили от седмица и половина, вече няма търпение да се върнем към тях. Той поддържа темпото ми през по-голямата част от времето. След като стигаме, започвам да го галя и да го чеша зад ушите.

— Добре, момче, прибирай се у дома — казвам. Той се обръща и поема в лек тръс обратно към къщи.

Спокойно си вземам душ. Когато привършвам, започват да пристигат и други ученици. Минавам по коридора, спирам пред

шкафчето си, после отивам до това на Сам. Плясвам го по гърба. Той се стряска, но след това се ухилва широко, когато вижда, че съм аз.

— За момент си помислих, че ще трябва да наричам нечий задник — казва той.

— Това съм просто аз, приятелю мой. Как беше в Илинойс?

— Пфу! — казва той и завърта очи. — Леля ми ме караше да пия чай и да гледам повторенията на „Малка къща в прерията“ почти всеки ден.

Изсмивам се.

— Това звучи ужасно.

— Беше, повярвай ми — казва той и бърка в раницата си. — Това чакаше в пощата, когато се върнахме.

Подава ми новия брой на „Те се разхождат сред нас“. Започвам да го прелиствам.

— Няма ни дума нито за нас, нито за могадорианците — казва той.

— А, добре — казвам. — Сигурно се страхуват от нас, откакто ти ги навести.

— Да, бе, сигурно.

Над рамото на Сам виждам Сара да идва към нас. Марк Джеймс я спира на средата на коридора и ѝ подава няколко листа оранжева хартия. Тя продължава по пътя си.

— Здравей, красавице — казвам аз, когато стига до нас. Тя се изправя на пръсти, за да ме целуне. Устните ѝ имат вкус на ягодов балсам за устни.

— Здравсти, Сам. Как си?

— Добре. А ти? — пита той. Изглежда, че вече не се притеснява от нея. Преди инцидента с Анри, около месец и половина по-рано, присъствието на Сара го смущаваше и той нито смееше да я погледне в очите, нито знаеше къде да си дене ръцете. Но сега я гледа, усмихва се и говори уверено.

— Чудесно — отговаря тя. — Казаха ми да ви оставя по едно от тези.

Тя ни подава по един от оранжевите листове, които Марк ѝ даде току-що. Покана за купон в дома му за идващата събота.

— Аз съм поканен? — пита Сам.

Сара кимва.

— И тримата сме.

— Искаш ли да отидеш? — питам аз.

— Можем да видим как е.

Кимвам.

— А ти, Сам, какво ще кажеш?

Той поглежда отвъд мен и Сара. Обръщам се да видя какво гледа или по-скоро кого гледа. До едно от шкафчетата по коридора стои Емили, момичето, което беше на фургона с нас и по което Сам вехне оттогава. Тя минава покрай нас, вижда, че Сам я гледа, и му се усмихва любезно.

— Емили? — казвам на Сам.

— Емили какво — пита той, обръщайки се към мен.

Поглеждам Сара.

— Мисля, че Сам харесва Емили Нап.

— Нищо подобно — казва той.

— Мога да я попитам дали иска да дойде на партито заедно с нас — казва Сара.

— Как мислиш, дали ще дойде? — пита Сам.

Сара ме поглежда.

— Е, може би не бива да я каня, щом Сам не я харесва.

Сам се усмихва.

— Добре де, хубаво. Аз просто откъде да знам?

— Тя все ме питаше защо не си й се обадил след возенето с фургона. Тя май си те харесва.

— Така е — казвам. — Чувал съм я да го казва.

— Защо не си ми казал? — пита Сам.

— Не си питал.

Сам поглежда надолу към листовката.

— Значи тази събота?

— Да.

Той поглежда обратно към мен.

— Аз викам да ходим.

Свивам рамене.

— Аз съм навит.

* * *

Анри ме чака навън след последния звънец. Както винаги Бърни Косар стои на седалката до шофьора и когато ме вижда, започва да маха с опашка със сто километра в час. Скачам в пикапа. Анри включва на скорост и потегляме.

— Имаше статия продължение за момичето от Аржентина — казва Анри.

— И?

— Просто кратка бележка за това, че е изчезнало. Кметът на града предлага скромно възнаграждение срещу информация за местонахождението ѝ. Звучи сякаш си мислят, че е отвлечена.

— Притесняваш ли се, че могадорианците може да са стигнали до нея първи?

— Ако тя е номер девет, както пишеше на онази бележка, и могадорианците са я преследвали, значи добре, че се е изпарила. А ако са я заловили, могадорианците не могат да я убият. Не могат дори да я наранят. Това ни дава надежда. Вън от самата новина най-хубавото е, че вероятно всички могадорианци на Земята са се изсипали в Аржентина.

— Като стана дума, Сам донесе днес новия брой на „Те се разхождат сред нас“.

— Имаше ли нещо в него?

— Не.

— Не съм и очаквал да има. Твоят номер с левитацията, изглежда, им се е отразил някак сериозно.

Когато се прибираме вкъщи, аз се преобличам и се срещам с Анри в задния двор за днешната тренировка. Движенията в ситуация на пожар вече са ми много по-лесни. Не се вълнувам толкова, колкото първия път. А и мога да си задържам дъха за по-дълго, близо четири минути. Имам по-голям контрол над предметите, които вдигам, мога да вдигам повече от тях едновременно. Малко по малко се изпарява тревожният поглед, който виждах на лицето на Анри през първите дни. Кима по-често. Усмивва се по-често. В дните, в които се справям наистина добре, той добива някакъв луд поглед, вдига ръце във въздуха и крещи с всичка сила „Точно така!“. По този начин добивам увереност в заветите си. Остава и другите да се появят, но не мисля, че са далече. И главният, какъвто и да е той. Повечето нощи не мога да спя от

очакване. Искам да се бия. Жадувам да видя могодорианец да се разхожда из двора, та най-сетне да потърся отмъщение.

Днес е лесно. Никакъв огън. Предимно вдигам предмети и ги направлявам, докато са във въздуха. Последните двадесет минути протичат в това Анри да хвърля предмети срещу мен — понякога просто ги пускам да паднат на земята, друг път ги извъртам така, че да придобият траекторията на бумеранг и да се върнат пламнали обратно при него. В един момент някакъв чук за месо полита толкова бързо към Анри, че на него му се налага да скочи в снега с главата напред, за да избегне удара. Разсмивам се. Не и Анри. Бърни Косар лежи на земята през цялото време и ни наблюдава, сякаш ни стиска палци. След като приключваме, аз си вземам душ, написвам си домашните и сядам на масата за вечеря.

— Тази събота има купон и смятам да ходя.

Той поглежда нагоре към мен и спира да дъвче.

— Чий купон?

— На Марк Джеймс.

Анри изглежда изненадан.

— Всичко онова приключи — казвам аз, преди да възрази.

— Ами ти си знаеш най-добре, предполагам. Само помни какво е на карта.

ГЛАВА 25

Тогава времето се стопля. Свеж вятър, остър студ и продължителни снеговалежи се редуват със синьо небе и десет градусови температури. Снегът се топи. Отначало по алеята и двора се насъбират локви, а гумите шляпат по мокрия път, но само след ден всичката вода се оттича, изпарява се и колите си вървят, все едно че никога не е имало киша. Утихване на действието, временен отдых, преди старата вещица зимата да вземе властта отново.

Седя на верандата, чакам Сара и гледам нагоре към нощното небе, обсипано с блещукащи звезди и пълна луна. Тънък облак, наподобяващ нож, разрязва луната на две и бързо изчезва. Чувам хрущението на чакъл под автомобилни гуми. Блясват фарове и на алеята спира кола. Сара излиза от шофьорската врата. Носи тъмносиви панталони клош и жилетка в морскосиньо под бежовото си яке. Очите ѝ са подчертани от синята блуза, която се подава над върха на ципа. Носи червило. Русата ѝ коса се спуска по раменете ѝ. Усмивка се свенливо и пърха с мигли насреща ми, докато се приближава към мен. Пак тези пеперуди в стомаха ми. Заедно сме вече почти три месеца и все още се притеснявам, когато я видя. Притеснение, което трудно мога да си представя как с времето някога ще се смекчи.

— Изглеждаш прекрасно — казвам.

— О, благодаря — казва тя и прави реверанс. — И ти не изглеждаш толкова зле.

Целувам я по бузата. Тогава Анри излиза от къщата и помахва на майка ѝ.

— Значи ще се обадиш, когато искаш да те взема, нали? — пита Анри.

— Да — обещавам аз.

Отиваме до колата и Сара сядат зад волана. Аз се настанявам зад нея. От няколко месеца тя има разрешително за курсисти, което значи, че може да кара, стига на седалката до нея да седи човек с книжка. Самият шофьорски изпит е в понеделник, след два дни. Почнала е да

се тревожи за него още откакто се записа за датата през зимната ваканция. Дава на заден по алеята и обръща напред, като сваля сенника и ми се усмихва в огледалото. И аз ѝ се усмихвам.

— Как мина денят ти, Джон? — майка ѝ се обръща и ме пита. Говорим си общи приказки. Тя ми разказва как ходили малко по-рано до мола и как Сара шофирала. Разказвам ѝ как съм си играл на двора с Бърни Косар и за кроса, който си направихме по-късно. Не ѝ споменавам за тренировката три часа на открито след тичането. Не ѝ казвам как разцепих ствола на изсъхналото дърво на две съвсем равни части чрез телекинеза, нито как Анри мятеше ножове към мен, а аз ги отклонявах към чувал с пясък на петнадесетина метра от мен. Нито как бях подпален или за предметите, които вдигнах, мачках и правех на трески. Още една запазена тайна. Още една половинчата истина, която ме кара да се чувствам като лъжец. Искане ми се да кажа на Сара. Чувствам се, сякаш я предавам, като се крия, и през последните няколко седмици този товар наистина започва да ми тежи. Същевременно обаче знам, че нямам друг избор. Не и на този етап.

— Значи е тази? — пита Сара.

— Да — казвам.

Тя свива в алеята пред дома на Сам. Той крачи напред-назад в края ѝ; облечен е с вълнен пуловер и дънки. Зяпва към нас с празния поглед на елен, хванат в светлините на фаровете. По косата му има гел. Никога досега не съм виждал гел по косата му. Той минава отстрани на колата, отваря вратата и се плъзва до мен.

— Здравсти, Сам — казва Сара и го представя на майка си.

Сара вади колата на заден от алеята и излиза на пътя. И двете ръце на Сам са се впили от нерви здраво в седалката. Сара минава по една улица, която до този момент не съм виждал, и свива надясно по криволичеща алея. От едната ѝ страна са паркирани тридесетина коли. В края на алеята се намира огромна двуетажна къща. Чуваме музиката доста добре още преди да стигнем до нея.

— Боже, хубава къща! — възкликва Сам.

— Тримата да се държите прилично вътре — казва майката на Сара. — И бъдете предпазливи. Обадете се, ако имате нужда от нещо или ако не можеш да се свържеш с баща си — предлага тя и гледа към мен.

— Така ще направим, г-жо Харт — казвам.

Излизаме от колата и тръгваме към входната врата. От едната страна на къщата изскачат две кучета и се втурват към нас — голдън ретривър и булдог. Махат с опашки и душат панталоните ми, усетили миризмата на Бърни Косар. Булдогът носи пръчка в устата си. Преборвам го за нея, хвърлям я през двора и двете кучета хукват след пръчката.

— Доузър и Аби — казва Сара.

— Да разбирам ли, че Доузър е булдогът? — питам аз.

Тя кимва и ми се усмихва сякаш извинително. Думите ѝ ми припомнят колко добре познава тази къща. Чудя се дали се чувства странно, като се връща отново тук с мен.

— Това е ужасна идея — казва Сам. Поглежда ме. — Чак сега го осъзнавам.

— Защо мислиш така?

— Защото само преди три месеца човекът, който живее тук, напълни шкафчетата ни с кравешки тор и ме удари в тила с кюфте по време на обяда. А сега сме тук.

— Бас държа, че Емили вече е тук — казвам и го сръчквам с лакът.

Вратата води към фоайето. Кучетата се втурват покрай нас и изчезват в кухнята, която е напред по коридора. Виждам, че сега Аби държи пръчката. Посреща ни силна музика, която трябва да надвикаме, за да се чуем. В хола танцуват. В ръцете на повечето присъстващи има кенчета бира, други пият бутилирана вода или нещо газирано. Очевидно родителите на Марк са извън града. Целият футболен отбор е в кухнята, половината от тях са облечени с отборните си якета. Марк идва при нас и прегръща Сара. После ми стиска ръката. Вперва поглед в очите ми за секунда и след това го отклонява в друга посока. Не се ръкува със Сам. Дори не го поглежда. Може би Сам е прав. Това може и да се окаже грешка.

— Радвам се, че успяхте да дойдете. Влизайте. Бирата е в кухнята.

Емили е в отсрещния ъгъл и си говори с други хора. Сам поглежда към нея и пита Марк къде е тоалетната. Той му посочва пътя.

— Ей сега се връщам — казва ми Сам.

Повечето от момчетата са заобиколили барплота в средата на кухнята. Поглеждат към мен, когато влизаме със Сара. Аз поглеждам

всеки един от тях подред и си вземам бутилка вода от кофата с лед. Марк подава на Сара бира, която отваря вместо нея. Начинът, по който я гледа, ме кара да осъзная, че все още му нямам никакво доверие. И едва сега схващам колко странна е цялата ситуация. Аз — тук, в къщата му, със Сара, бившата му приятелка. Радвам се, че Сам е с мен.

Посягам надолу и се заигравам с кучетата, докато Сам не излиза от банята. През това време Сара е стигнала до ъгъла на хола и се е заприказвала с Емили. Сам стои напрегнат до мен, осъзнал, че нямаме какво друго да правим, освен да отидем при останалите и да им кажем здрасти. Той си поема дълбоко въздух. В кухнята двама са запалили ъгъла на вестник не заради друго, а просто за да го погледат как гори.

— Да не забравиш да направиш комплимент на Емили — казвам на Сам, докато се приближаваме към тях. Той кимва.

— Ето къде сте били — казва Сара. — Помислих си, че сте ме оставили съвсем самичка.

— През ум не ми минава — казвам аз. — Здрасти, Емили. Как си?

— Добре — казва тя и се обръща към Сам. — Имаш готина прическа.

Сам я поглежда. Сръчквам го. Усмива се.

— Мерси — казва той. — Изглеждаш много добре.

Сара ме поглежда многозначително. Свивам рамене и я целувам по бузата. Музиката е станала още по-силна. Сам си говори с Емили някак нервно, но тя се размива и той се поотпуска.

— Ти добре ли си? — пита ме Сара.

— Разбира се. Аз съм с най-красивото момиче на купона. Може ли въобще да е по-добре?

— О, я млък! — казва тя и ме боцва в стомаха.

Четиримата танцуваме около час. Футболистите не спират да пият. Някой се появява с бутилка водка и не след дълго един от тях — не знам кой — повръща в банята. Миризмата на повръщано се разнася из целия долен етаж. Друг пък заспива пиян на канапето в хола и останалите изрисуват лицето му с маркер. Групички постоянно влизат и излизат от вратата, която води към мазето. Нямам представа какво се случва долу. Не съм виждал Сара от десет минути насам. Оставям Сам, прекосявам хола и кухнята и се качвам по стълбите. Дебел бял килим на пода, картини и семейни портрети по стените. Някои от вратите на

спалните са отворени. Други са заключени. Не виждам Сара. Слизам обратно по стълбите. Сам стои намръщен без компания в ъгъла. Отивам при него.

— Какво ти има? — питам.

Той поклаща глава.

— Не ме карай да те вдигна във въздуха и да те обърна с главата надолу, както направих с онзи в Атенс.

Усмиввам се, Сам обаче — не.

— Алекс Дейвис ме притисна — казва той.

Алекс Дейвис е друг от компанията на Марк Джеймс, уайт рисийвър в отбора. Той е третокурсник, висок и слаб. Никога досега не сме разменяли и дума и съответно знам много малко за него.

— Какво имаш предвид с „притисна“?

— Просто си поговорихме. Видя, че съм с Емили. Явно двамата са ходили през лятото.

— Е, и? Защо това те притеснява?

Той свива рамене.

— Просто е скапано и ме притеснява, окей?

— Сам, знаеш ли Сара и Марк колко дълго са били заедно?

— Доста дълго.

— Две години — казвам аз.

— Това не те ли притеснява? — пита той.

— Ни най-малко. На кого му пука за миналото й? Пък и защо не погледнеш Алекс — казвам аз и кимвам в неговата посока. Той се е прегърбил над барплота в кухнята, очите му примигват нервно, тънък слой пот блести по челото му. — Наистина ли мислиш, че й липсва да бъде с това?

Сам го поглежда, свива рамене.

— Ти си добър човек, Сам Гууд. Не се самосъжалявай.

— Не се самосъжалявам.

— Е, тогава не се притеснявай за миналото на Емили. Не е нужно да ни определят по нещата, които сме или не сме направили в миналото си. Някои хора позволяват на съжалението да ги управлява. Може да е съжаление, може и да не е. Това е просто нещо, което се е случило. Преживей го.

Сам въздъхва. Все още се бори с тези мисли.

— Хайде, давай. Тя те харесва. Няма от какво да се страхуваш — казвам аз.

— Лесно е да се каже.

— Най-добрият начин да преодолееш страха си е да се изправиш срещу него. Просто иди при нея и я целуни. Бас държа, че ще отвърне на целувката.

Сам ме поглежда и кимва, а после отива в мазето, където е Емили. Двете кучета нахлуват в стаята с боричкане. Езиците им се люлеят навън. Махат с опашки. Доузър прикляква до земята, изчаква Аби да се приближи достатъчно и скача към нея, а тя се отдръпва със скок. Наблюдавам ги как изчезват нагоре по стълбите, докато се дърпат за една гумена играчка. Има петнадесет минути до полунощ. Някаква двойка се целува на канапето от другата страна на стаята. Футболистите продължават да пият в кухнята. Започва да ми се доспива. Още не мога да открия Сара.

Точно тогава един от футболистите се втурва от стълбите към мазето с побъркан, трескав поглед в очите. Притичва до кухненската мивка, пуска водата докрай и започва да отваря вратичките на кухненските шкафове.

— Долу има пожар! — казва той на момчетата наоколо.

Те започват да пълнят тенджери и тигани с вода и един след друг хукват надолу по стълбите.

Емили и Сам се качват по стълбите. Сам изглежда потресен.

— Какво се е случило? — питам.

— Къщата гори!

— Много ли е зле?

— Има ли добър пожар? И мисля, че ние го предизвикахме. Ние, ами, бутнахме свещ към пердето.

И Сам, и Емили изглеждат раздърпани и очевидно са се целували. Отбелязах си наум да поздравя Сам по-късно.

— Виждала ли си Сара? — питам Емили.

Тя поклаща глава.

Още момчета тичат нагоре по стълбите. С тях е и Марк Джеймс. В очите му се чете страх. За пръв път подушвам дима. Поглеждам Сам.

— Излез навън — казвам.

Той кимва, хваща ръката на Емили и двамата излизат заедно. Някои от останалите следват примера им, а други си остават по

местата да наблюдават с пиянско любопитство. Пет-шест човека се въртят наоколо и глуповато потупват по гърба футболистите, докато те тичат нагоре-надолу по стълбите, и им подвикват насърчително, сякаш всичко това е шега.

Отивам в кухнята и вземам най-големия останал съд, средно голяма метална тенджерата. Напълвам я с вода и слизам долу. Всички са се изнесли освен нас, бореците се с огъня, който се оказва далеч по-голям от това, което очаквах. Половината мазе е в пламъци. Би било напълно безполезно да го плискам с малкото ми водица. Дори и не пробвам, вместо това пускам тенджерата и се стрелвам обратно нагоре. Марк хвърчи надолу. Спирам го на средата на стълбището. Очите му плуват в алкохол, но през него мога да видя, че е ужасен, че е отчаян.

— Забрави за това — казвам. — Прекалено голям е. Трябва да изкараме всички отгук.

Той поглежда надолу по стълбите към огъня. Знае, че това, което казах, е вярно. Фронтът от смелчаги си е заминал. Вече няма място за преструвки.

— Марк! — изкрещявам.

Той кимва, пуска тенджерата и двамата заедно се връщаме.

— Всички вълн! Сега! — крещя, когато стигам до върха на стълбището.

Някои от по-пияните не помръдват. Някои от тях се разсмихват. Някакво момче казва: „Къде са гумените бонбонки?“. Марк му забива шамар.

— Махайте се!

Грабвам безжичния телефон от стената и го подавам на Марк.

— Набери 911 — провиквам се над шумните гласове и музиката, която все още гърми отнякъде като саундтрак на изригващия хаос. Подът става топъл. Пушекът започва да се издига на талози изпод нас. Чак тогава хората приемат ситуацията насериозно. Започвам да ги избутвам към вратата.

Стрелвам се покрай Марк, докато той набира номера, и притичвам през къщата. Вземам по три стъпала наведнъж и ритам отворените врати. Една двойка се натиска на леглото. Изкрещявам и на двамата да се махат отгук. Никъде не мога да намеря Сара. Спринтирам надолу по стълбите и през вратата се втурвам в мрачната студена нощ. Хората стоят наоколо, гледат. Виждам, че някои от тях са

превъзбудени от перспективата къщата да изгори до основи. Някои се смеят. Усещам как започвам да се паникьосвам. Къде е Сара? Сам стои най-отзад в тълпата, която сигурно наброява стотина души. Притичвам до него.

— Виждал ли си Сара? — питам го.

— Не — казва той.

Поглеждам назад към къщата. Все още излизат хора. Прозорците на мазето сияят в червено, пламъците трептят, блъскат се в стъклата. Един от прозорците е отворен. От него извира черен пушек и се понася по въздуха. Проправям си път през тълпата. Точно тогава експлозия разтърсва къщата. Всички прозорци на мазето се строшават. Някои от хората надават одобрителни възгласи. Пламъците са достигнали първия етаж и се движат бързо. Марк Джеймс стои пред тълпата, неспособен да отдели поглед от случващото се. Лицето му е осветено от оранжевата светлина. В очите му има сълзи, погледът му с отчаян, същият поглед, който видях по лицата на лориенците през първия ден от нападението. Колко странно нещо е да гледаш как всичко, което някога си познавал, се срутва. Огънят се разпространява враждебно, с пренебрежение. Всичко, което Марк може да направи, е да гледа. Пламъците започват да се издигат над прозорците на първия етаж. Усещаме горещината по лицата си от мястото, където стоим.

— Къде е Сара? — питам го аз.

Не ме чува. Хващам го за раменете и го разтърсвам. Той се обръща и ме поглежда с празнота, която подсказва, че все още не може да повярва на очите си.

— Къде е Сара? — питам отново.

— Не знам — отговаря той.

Започвам да си проправям път през тълпата, търся я и ставам все по-трескав. Всички наблюдават пожара. По топящата се винилова облицовка излизат мехурчета. Всички пердета на прозорците са изгорели. Входната врата зее отворена, а от горната ѝ част струи пушек като водопад, обърнат с главата надолу. Виждаме навътре чак до кухнята, която е истински ад. От лявата страна на къщата огънят е достигнал втория етаж. И тогава всички го чуваме.

Продължителен ужасяващ писък. И лаещи кучета. Сърцето ми потъва. Всеки наоколо наостря уши, като дяволски се надява да не е чул това, което всички знаем, че чухме. И тогава викът се разнася

отново. Не подлежи на съмнение. Идва бурно и този път не спира.
Сред тълпата се надигат сподавени възгласи.

— О, не — казва Емили. — О, Боже, моля те, дано не е това!

ГЛАВА 26

Никой не продумва. Всички очи са облещени, гледат потресено нагоре. Сара и кучетата трябва да са някъде в задната част. Затварям очи и свеждам глава. Всичко, което мога да подуша, е димът. „Само помни какво е на карта“, беше ме предупредил Анри. Знам дяволски добре какво е на карта, гласът му все още ехти. Моят живот, а сега и този на Сара. Следва още един писък. Ужасен. Прерязващ.

Усещам погледа на Сам върху себе си. Той е виждал със собствените си очи моята огнеустойчивост. Но също така знае, че ме преследват. Оглеждам се наоколо. Марк е на колене и се клати напред-назад. Иска да се свърши. Иска кучетата да спрат да лаят. Но те не спират и той поема всяко излайване, сякаш го пробождат с нож в стомаха.

— Сам — казвам аз, така че само той да чуе. — Влизам.

Той затваря очи, поема дълбоко въздух и заковава поглед в мен.

— Върни се за нея — казва той.

Подавам му телефона си и му казвам да се обади на Анри, ако поради някаква причина не успее да се измъкна оттам. Той кимва. Тръгвам към външния край на тълпата, провирайки се между масата от тела. Никой не ми обръща внимание. Когато най-сетне излизам зад гърбовете на хората, хуквам като луд покрай оградата на двора и спринтирам към задната част на къщата, така че да вляза незабелязано. Кухнята е изцяло потънала в пламъци. Гледам я само за миг. Чувам Сара и кучетата. Сега звучат по-отблизо. Поемам си дълбоко дъх и с този дъх идват и други неща. Гняв. Решителност. Надежда и страх. Пускам ги да влязат, усещам ги всичките. Тогава скачам напред, профучавам през двора и нахлувам в къщата. Пламъците ме поглъщат мигновено и не чувам нищо друго освен пукането и бученето на огъня. Дрехите ми се подпалват. Пламъкът няма край. Тръгвам към предната част на къщата и виждам, че половината стълби са изгорели. Каквото е останало, е в пламъци и изглежда чупливо, но нямам време да ги изпробвам. Избързвам нагоре, но те се сгромолясват под тежестта ми,

щом стигам средата. Пропадам заедно с тях, докато огънят лумва по-силно, сякаш някой го подклажда. Нещо пронизва гърба ми. Стискам зъби, докато все още задържам дъха си. Изправям се от отломъците и се заслушвам в писъците на Сара. Тя крещи и е изплашена, и ще умре, ще умре от кошмарна, злощастна смърт, ако не стигна до нея. Времето е кратко. Ще трябва да скоча до втория етаж.

Скачам, хващам се за ръба на пода и се издърпвам нагоре. Огънят се е разпрострял до другата страна на къщата. Тя и кучетата ми се падат някъде отдясно. Влизам със скок в коридора и проверявам стаите. Снимките по стените са изгорели в рамките си, не са нищо повече от почернели силуети, залепнали за стената. Тогава кракът ми пропада през пода, дъхът ми секва от изненада и аз вдишвам. Пушек и огън нахлуват в дробовете ми. Закашлям се. Покривам устата си с ръка, но това не помага особено. Димът и огънят прогарят дробовете ми. Падам на коляно и кашлям, задъхвайки се. Но яростта се надига в мен и аз отново се изправям, приведен напред, стиснал зъби, решен.

И тогава ги откривам. Те са в последната стая отляво. Сара крещи ПОМОЩ! Кучетата скимтят и лаят. Отварям вратата с ритник и тя полита, изкъртена от пантите си. Заварвам ги тримата скупчени в най-отдалечения ъгъл, до който са успели да се доберат. Сара ме вижда и изкрещява името ми, тръгва да се изправя. Правя ѝ знак да не мърда от мястото си и в момента, в който стъпвам в стаята, една огромна пламтяща носеща греда пада между нас. Вдигам ръка, запращам я нагоре и тя потрошава каквото е останало от покрива. Сара изглежда объркана от току-що видяното. Скачам към нея, покривайки шест метра наведнъж, и минавам право през пламъците, без това да ми се отрази въобще. Кучетата са в краката ѝ. Бутам булдога в ръцете ѝ, а аз вдигам ретривъра. С другата си ръка ѝ помагам да се изправи.

— Ти дойде! — казва тя.

— Никой и нищо няма да те нарани, докато съм жив — отвръщам ѝ аз.

Още една огромна греда пада и разбива част от пода, приземявайки се в кухнята под нас. Трябва да се измъкнем от задната част на къщата, така че никой да не види мен или това, което смятам, че ще трябва да направя. Здравно държа Сара от едната си страна, а кучето — пред гърдите си. Правим две крачки и скачаме над пламтящата бездна, получила се след пропадането на гредата. Щом

тръгваме по коридора, силна експлозия, идваща отдолу, събаря по-голямата му част. Коридорът го няма; там, където беше, има само стена и прозорец, а пламъците вече са ги налазили. Единственият ни шанс е през прозореца. Сара отново крещи, вкопчена в ръката ми, а ноктите на куче го се впиват в гърдите ми. Вдигам ръка към прозореца, втренчвам се в него, фокусирам се — той изгърмява от рамката си и ни оставя отвора, който ни трябва. Поглеждам Сара и я придърпвам здраво до себе си.

— Дръж се здраво — казвам.

Правя три крачки и се гмурвам напред. Пламъците ни поглъщат целите, но ние прелитаме през въздуха като куршум, насочен право към отвора. Безпокоя се, че няма да успеем. Едва преминаваме, а аз усещам как ръбът на нацепената рамка дере ръката ми и горната част на краката ми. Държа Сара и кучетата колкото мога по-здраво и извъртам тялото си така, че да се приземя по гръб и всички останали да се окажат върху мен. Падаме с глух удар на земята. Доузър се премията настрани. Аби изскимтява. Чувам как Сара си изкарва въздуха. На около десет метра от къщата сме. Напипвам рана в горната част на главата си от счупеното стъкло на прозореца. Доузър се изправя пръв. Изглежда добре. Аби е малко по-бавна. Накуцва на предна лапа, но не мисля, че е нещо сериозно. Лежа по гръб, прегърнал Сара. Тя започва да плаче. Усещам мириса на опърлената ѝ коса. По края на лицето ми капе кръв и се събира в ухото ми.

Седя на тревата, за да си поема дъх. Сара е в ръцете ми. Подметките на обувките ми са се стопили. Тениската ми е изгоряла напълно, както и по-голямата част от дънките ми. Тънки драскотини минават по цялата дължина на ръцете ми. Но нямам никакви изгаряния. Доузър идва и ме близва по ръката. Погалвам го.

— Ти си добро момче — казвам между хлипанията на Сара. — Хайде, давай. Вземай сестра си и се връщайте отпред.

В далечината се чуват сирени, които би трябвало да пристигнат в следващите минута-две. Гората е на около деветдесет метра зад къщата. И двете кучета седят и ме гледат. Кимвам им в посока на предния двор, те стават, сякаш разбират, и тръгват нататък. Сара е още в ръцете ми. Обръщам я така, че да я обхвана, изправям се, тръгвам към гората и я понасям, докато плаче на рамото ми. Точно когато

влизам сред дърветата, дочувам как цялата тълпа избухва възторжено. Сигурно са видели Доузър и Аби.

Гората е гъста. Пълната луна все още грее, но светлината ѝ е слаба. Светвам ръцете си, за да виждаме. Разтрепервам се. Паниката ме помита. Как ще обясня това на Анри? Нося някакви парцали, които приличат на обгорени рязани панталонки. Главата ми кърви. А също и гърбът ми заедно с различни други драскотини по ръцете и краката ми. С всяко вдишване усещам дробовете си, сякаш са подпалени. И Сара е в ръцете ми. Сега сигурно знае какво мога, на какво съм способен или поне част от това. Няма начин да го скрия. Ще трябва да ѝ обясня всичко. Ще трябва да кажа на Анри, че тя знае. Вече направих прекалено много гафове. Той ще каже, че рано или късно ще стане някоя неволна грешка. Ще настоява да си тръгнем. Няма да ми се размине.

Оставям Сара на земята. Спряла е да плаче. Гледа ме объркано, изплашено, смаяно. Знам, че трябва да си намеря някакви дрехи и да се върна при останалите, така че да не заподозрат нещо. Трябва да върна Сара, преди да решат, че е мъртва.

— Ще можеш ли да ходиш? — питам.

— Мисля, че да.

— Следвай ме.

— Къде отиваме?

— Трябва да си намеря дрехи. Да се надяваме, че някой от футболистите ще има втори комплект дрехи за след тренировка.

Тръгваме през гората. Ще обиколя наоколо и ще претърся колите на другите за ново облекло.

— Какво се случи току-що, Джон? Какво се случва?

— Имаше пожар, ти беше там и аз те измъкнах.

— Това, което ти направи, е невъзможно.

— За мен е.

— Как така?

Поглеждам я. Надявах се никога да не ми се налага да ѝ казвам това, което ще ѝ кажа. Знаех, че може би е нереалистично, но аз всъщност се надявах да остана скрит в Парадайс, да живея нормален живот, да бъда нормално момче за малко. Анри винаги ми е казвал да не се сближавам прекалено много с никого. Защото, ако го направиш, в един момент човекът ще забележи, че си различен, и ще настоява за

обяснение. А това означава, че ще трябва да напуснем. Сърцето ми бие. Ръцете ми треперят, но не защото ми е студено. Ако имам някаква надежда да остана или да ми се разминат последствията от това, което направих тази вечер, ще трябва да й кажа.

— Не съм този, за когото ме мислиш — казвам.

— А кой си?

— Аз съм номер четири.

— Какво трябва да значи това?

— Сара, може да ти прозвучи тъпо и идиотско, но това, което ще ти кажа сега, е истината. Трябва да ми повярваш.

Тя докосва с ръка страната на лицето ми.

— Щом казваш, че е истината, ще ти повярвам.

— Истината е.

— Кажи ми тогава.

— Аз съм извънземен. Аз съм четвъртото от девет деца, изпратени на Земята, след като планетата ни бе разрушена. Имам сили, които никое човешко същество не притежава, сили, които ми позволяват да правя неща като тези, които направих в къщата. Но тук, на Земята, има и други извънземни, които ме преследват, същите, които нападнаха планетата ми, и ако ме намерят, ще ме убият.

Очаквам да ми зашлеви шамар или да ми се изсмее, или да се разкрещи, или да се обърне и да побегне. Но тя спира и ме поглежда. Поглежда право в очите ми.

— Ти ми казваш истината — казва тя.

— Да, така е.

Гледам я в очите и искам да ми повярва. Тя дълго и изпитателно се вира в мен и накрая кимва.

— Благодаря ти, че спаси живота ми. Не ме интересува какво си и откъде идваш. За мен ти си Джон, момчето, което обичам.

— Какво?

— Обичам те, Джон, ти спаси живота ми и само това има значение.

— И аз те обичам, Сара. И винаги ще те обичам.

Обгръщам я с ръце и я целувам. След около минута тя се отдръпва.

— Хайде да отидем да ти намерим дрехи и да се върнем, така че хората да разберат, че сме добре.

* * *

Сара намира някакви дрехи в четвъртата кола, която проверяваме. Достатъчно подобни са на онези, които носех — дънки и риза — така че никой няма да забележи разликата. Когато стигаме къщата, оставаме колкото се може по-далече, без да губим възможност да наблюдаваме. Къщата се е срутила и сега не е нищо повече от една усукана купчина почернели въглени, напоени с вода. Тънки струйки дим се издигат от време на време и изглеждат страховито на нощното небе. Има три пожарни камиона. Преброявам шест полицейски коли. Девет комплекта мигащи светлини, но никакъв звук. Малко хора са си тръгнали. Избутани са назад, а къщата е оградена с жълта лента. Полицаяте разпитват някои от хората. Петима пожарникари стоят наред всичко това и тършуват из отломките.

Тогава чувам: „Ето ги къде са!“ на висок глас зад мен. Всеки чифт очи в тълпата се обръща към мен. Отнема ми цели пет секунди, за да осъзная, че става дума за мен.

Четирима полицаи тръгват към нас. Зад тях има човек с тефтер и магнетофон в ръка. Докато търсехме дрехи, със Сара се разбрахме каква ще ни бъде версията. Аз съм заобиколил къщата, а тя е била отзад и е гледала пожара. Скосила е от прозореца на втория етаж заедно с кучетата, които са избягали. Наблюдавали сме огъня настрана от тълпата, но най-накрая сме се присъединили към нея. Обясних ѝ, че не можем да кажем на никого за това, което се случи, нито дори на Сам или Анри, и че ако някой разбере истината, ще трябва да напусна града незабавно. Разбрахме се аз да отговарям на въпросите, а тя да се съгласява с всичко, което кажа.

— Ти ли си Джон Смит? — пита ме един от полицаите. Той е среден на ръст и с прегърбени рамене. Няма наднормено тегло, но далеч не е във форма с лекото си шкембе и цялостния си отпуснат вид.

— Да, защо?

— Двама души казаха, че са те видели да влизаш тичешком в къщата и след това да прелиташ от задната ѝ страна като Супермен с кучетата и момичето в ръце.

— Сериозно ли? — питам аз невярващо. Сара стои до мен.

— Това казаха те.

Правя се, че ми е смешно.

— Къщата гореше. Изглеждам ли, сякаш съм бил в горяща къща? Той сбърчва вежди и отпуска ръце на ханша си.

— Значи ми казваш, че не си влизал вътре?

— Заобиколих, защото се опитвах да открия Сара — казвам. — Тя се беше измъкнала с кучетата. Останахме отзад да наблюдаваме пожара и след това дойдохме тук.

Полицаят поглежда Сара.

— Истина ли е?

— Да.

— Добре, кой е изтичал в къщата тогава? — обажда се репортерът до него. Проговаря за пръв път. Гледа ме с хитър преценяващ поглед. Вече ми е ясно, че не вярва на версията ми.

— Откъде да знам? — казвам.

Той кимва и записва нещо в тефтера си. Не мога да прочета какво пише.

— Значи ми казваш, че тези двама свидетели са лъжци? — пита репортерът.

— Бейнс! — казва полицаят, поклащайки глава към него.

Кимвам.

— Не съм влизал в къщата и не съм спасявал нито нея, нито кучетата. Те бяха навън.

— Кой е казал нещо за спасяване на нея или на кучетата? — пита Бейнс.

Свивам рамене.

— Помислих, че за това намеквате.

— Нищо не съм намеквал.

Сам идва при нас с телефона ми. Опитвам се да му дам знак с очи, за да му кажа, че моментът не е подходящ, но той не разбира и все пак ми подава телефона.

— Мерси — казвам.

— Радвам се, че си добре — казва той. Полицайте го поглеждат гневно и той се изнизва.

Бейнс гледа с присвити очи. Дъвче дъвка, докато се опитва да сглоби историята. Кима си сам.

— Значи си дал телефона си на твоя приятел, преди да отидеш на разходка? — пита той.

— Дадох му го по време на купона. Пречеше ми в джоба.
— Сто на сто — казва Бейнс. — Та, значи, накъде тръгна ти?
— Добре, Бейнс, достатъчно въпроси — казва полицаят.
— Може ли да си ходя? — питам аз. Той кимва. Тръгвам си с телефона в ръка и набирам номера на Анри. Сара е до мен.
— Ало? — отговаря Анри.
— Вече можеш да ме вземеш — казвам. — Тук стана ужасен пожар.
— Какво?
— Можеш ли просто да ни вземеш?
— Да. Ей сега идвам.
— И как ще обясниш раната на главата си? — пита Бейнс зад мен. Вървял е след нас, слушал е разговора ми с Анри.
— Одрасках се на клон в гората.
— Колко удобно! — казва той и отново записва нещо в тефтера си. — Знаеш, че познавам, когато някой ме лъже, нали?
Игнорирам го и продължавам да вървя с ръката на Сара в моята. Насочваме се към Сам.
— Ще разбере истината, г-н Смит! Винаги я разбирам — изкрещява Бейнс зад гърба ми.
— Анри идва насам — казвам на Сам и Сара.
— За какво, по дяволите, беше всичко това? — пита Сам.
— Кой знае? Някой си въобразява, че ме е видял да тичам навътре, най-вероятно някой, който е пил прекалено много — казвам по-скоро на Бейнс, отколкото на Сам.
Стоим на края на алеята, докато не пристига Анри. Щом спира, излиза от пикапа и поглежда към тлеещата къща в далечината.
— По дяволите! Кажете ми, че не си замесен в това — възкликва той.
— Не съм — отговарям.
Качваме се в пикапа. Анри потегля, но погледът му е прикован в димящите отломки.
— Вие, хора, ми миришете на пушек — казва Анри.
Никой от нас не отговаря и прекарваме остатъка от пътуването в мълчание. Сара седи в скута ми. Първо оставяме Сам, после Анри излиза от алеята и потегля към дома на Сара.
— Не искам да те оставям тази вечер — казва Сара.

— И аз не искам да те оставям.

Когато стигаме до къщата ѝ, слизам с нея и я изпращам до вратата. Не иска да ме пуска, когато я прегръщам за лека нощ.

— Ще ми се обадиш ли, когато се прибереш?

— Разбира се.

— Обичам те.

Усмиввам се.

— И аз те обичам.

Тя влиза вътре. Връщам се при пикапа, където ме чака Анри. Трябва да измисля начин да не разбере за това, което се случи тази нощ, за да не ме кара да напускам Парадайс. Анри потегля и ни закарва вкъщи.

— Та какво се е случило с якето ти? — пита той.

— Беше в гардероба на Марк.

— Какво се е случило с главата ти?

— Ударих я, докато бързах да изляза от къщата в началото на пожара.

Той ме поглежда подозрително.

— Ти си този, който мирише на пушек.

Свивам рамене.

— Имаше доста от него.

— И как започна всичко?

— С пиянство, предполагам.

Анри кимва и завива надолу по нашия път.

— Е — казва той. — Ще бъде интересно да видим какво пише по вестниците в понеделник.

Обръща се и ме поглежда, изследвайки реакцията ми.

Замълчавам.

Да, мисля си, със сигурност ще е интересно.

ГЛАВА 27

Не мога да заспя. Лежа си в леглото и зяпам през мрака в тавана. Обаждам се на Сара и си говорим до три. Затварям и оставам да лежа с широко отворени очи. В четири се измъквам от леглото и излизам от стаята. Анри седи на кухненската маса и пие кафе. Поглежда към мен, под очите му има торбички, косата му е разрошена.

— Какво правиш? — питам аз.

— И аз не можах да заспя — отговаря той. — Тършувам из новините.

— Намери ли нещо?

— Да, но все още не съм сигурен какво означава за нас. Хората, които са писали и публикували „Те се разхождат сред нас“, хората, които срещнахме, са били измъчвани и убити.

Сядам срещу него.

— Какво?

— Полицията ги е открила след сигнал от съседите, които чули писъци от къщата.

— Те не знаеха къде живеем.

— Не, не знаеха. За щастие. Но това означава, че могадорианците стават все по-нагли. И са близо. Ако видим или чуем нещо друго извън обичайното, ще трябва да заминем незабавно, без въпроси, без уговорки.

— Добре.

— Как ти е главата?

— Боли — казвам. Бяха нужни седем шева, за да затворим раната. Анри ги направи сам. Нося широко горнище на анцуг. Сигурен съм, че една от раните на гърба ми също се нуждае от шевове, но за това ще трябва да си сваля блузата, а как бих обяснил на Анри останалите рани и драскотини? Със сигурност ще разбере какво се е случило. Белите ми дробове още горят. Даже болката е станала по-силна.

— Значи пожарът е започнал от мазето?

— Да.

— А ти беше в хола?

— Да.

— Как си разбрал, че е започнал от мазето?

— Защото всички момчета тичаха да се спасяват оттам.

— И си знаел, че всички други са въвн от къщата, преди да излезеш и ти?

— Да.

— Как?

Виждам, че се опитва да ме хване в противоречие, че е подозрителен към историята ми. Явно не вярва, че просто съм си стоял навън и съм гледал пожара като всички останали.

— Не съм влизал — казвам. Мъчно ми е да го правя, но го гледам в очите и го лъжа.

— Вярвам ти — казва той.

* * *

Събуждам се малко преди обед. Птички чуруликат навън пред прозореца, а слънчевата светлина струи навътре. Въздъхвам с облекчение. Фактът, че ме е оставил да спя толкова до късно, означава, че не е имало никакви новини, които да противоречат на версията ми. Ако имаше такива, щях да бъда издърпан от леглото и вече да си събирам багажа.

Обръщам се по корем и тогава ме удря болката. Усещам гърдния си кош, сякаш някой му е стъпил отгоре. Не мога да си поема напълно въздух. А щом се опитам, ме прорязва остра болка. Това ме плаши.

Бърни Косар хърка, свит на кълбо до мен. Събуждам го с боричкане. Отначало изсумтява, но след това ми отвърща на боричкането. Така започва денят ни. Будя хъркащото куче до себе си. Размаханата му опашка и провисналият му език веднага ме карат да се почувствам по-добре. Няма да обръщам внимание на болката в гърдите си. Няма да обръщам внимание на това, което денят може да донесе.

Пикапът на Анри го няма. На масата има бележка, на която пише „Отскачам до магазина. Ще се върна към един“. Излизам навън. Боли ме глава, а ръцете ми са червени и на петна, раните са леко изпъкнали,

сякаш ме е драла котка. Не ме вълнуват ни раните, ни главоболието, ни паренето в гърдите ми. Това, което ме вълнува обаче, е, че все още съм тук, в Охайо, че утре отивам на същото училище, на което ходя вече три месеца, и че тази вечер ще се видя със Сара.

* * *

Анри се прибира в един. Има измъчен поглед, което ми говори, че не е лягал да спи. Разтоварва продуктите, прибира се в стаята си и се затваря. Бърни Косар и аз отиваме на разходка в гората. Опитвам се да тичам и за кратко ми се удава, но след по-малко от километър болката става непоносима и ми се налага да спра. Извървяваме още пет-шест километра по мои изчисления. Гората свършва при друг междуградски път, който прилича на нашия. Обръщам към къщи. Когато се прибирам, Анри все още си е в стаята на затворена врата. Сядам на верандата. Напрягам се всеки път, когато мине кола. Все си мисля, че някоя от тях ще спре, но никоя не го прави.

Увереността, която ме изпълваше тази сутрин, се отронва късче по късче с напредването на деня. „Парадайс газет“ не излиза в неделя. Ще има ли статия утре? Предполагам, че очаквах да ме потърсят по телефона, да се появи на вратата ни снощният репортер или някой от полицаите да дойде с още въпроси. Не знам какво толкова се стягам от някакво мижаво репортерче, но той беше настоятелен — прекалено настоятелен. И знам, че не повярва на историята ми.

Никой не се появява обаче. Няма обаждания. Очаквах нещо и когато това нещо не идва, ме обзема страх, че ще бъда разобличен. „Ще разбере истината, г-н Смит. Винаги я разбирам“, каза Бейнс. Чудя се дали да не изтичам до града, да го намеря и да го убедя, че такава истина не съществува, но знам, че това само ще засили подозренията му. Всичко, което мога да направя, е да стискам палци и да се надявам на най-доброто.

Не съм бил в тази къща.

Нямам какво да крия.

* * *

Сара идва същата вечер. Отиваме в стаята ми и аз я държа в ръцете си, докато лежа по гръб на леглото. Главата ѝ е облежната на гърдите ми, а кракът ѝ е увит около моя. Пита ме за това кой съм, за миналото ми, за Лориен, за могадорианците. Все още съм удивен колко бързо и лесно Сара повярва на всичко и как го прие. Отговарям на въпросите ѝ честно и това с много приятно след всичките лъжи, които ѝ наговорих през последните няколко дни. Но когато се заприказваме за могадорианците, започвам да се плаша. Страхувам се, че ще ни открият. Че това, което направих, ще ни издаде. Бих го направил отново, защото, ако не бях, Сара щеше да е мъртва, но съм уплашен. Също така се страхувам какво ще направи Анри, ако разбере. Ако не биологичен, то във всяко друго отношение той е мой баща. Обичам го и той ме обича и не искам да го разочаровам. И докато си лежим тук, страхът ми започва да стига съвсем нови нива. Не мога да понеса да не знам какво ще ни донесе утрешният ден — несигурността ме прерязва на две. В стаята е тъмно. На перваза на прозореца на няколко метра от нас блещука свещ. Поемам си дълбоко въздух, кое го ще рече толкова дълбоко, колкото съм в състояние да си поема.

— Добре ли си? — пита Сара.

Прегръщам я.

— Липсваш ми — казвам.

— Липсвам ти? Но аз съм тук.

— Това е най-гадният начин да ти липсва някой. Когато е точно до теб и все пак ти липсва.

— Говориш луди работи.

Тя се пресяга, придърпва лицето ми към нейното и ме целува, нежните ѝ устни върху моите. Не искам да спира. Не искам никога да спира да ме целува. Докато го прави, всичко ще бъде добре. Всичко ще бъде наред. Ако можех, бих останал в тази стая завинаги. Светът може да мине без мен, без нас. Само да можем да си останем тук, заедно, прегърнати.

— Утре — казвам.

Тя ме поглежда.

— Утре какво?

Поклащам глава.

— Честно казано, не знам — отговарям. — Предполагам, че просто ме е страх.

Тя ме поглежда объркано.

— Страх те е от какво?

— Не знам — казвам. — Просто ме е страх.

* * *

Когато се прибираме с Анри, след като сме оставили Сара у тях, аз се връщам в стаята си и лягам на същото място, където беше тя. Все още усещам миризмата ѝ на леглото ми. Тази нощ няма да спя. Дори няма да се опитвам. Крача напред-назад из стаята. Когато Анри си ляга, излизам, сядам на кухненската маса и започвам да пиша на светлината на свещ. Пиша за Лориен, за Флорида, за нещата, които видях, когато започнаха тренировките ми — войната, животните, картините от детството ми. Надявам се на някакво катарзисно избавление, но то не идва. Само ме прави по-тъжен.

Когато ръката ми се схваща, излизам от къщата и заставам на верандата. Студеният въздух облекчава болката ми, докато дишам. Луната е почти пълна, съвършен кръг, фино резнат от едната страна. Изгревът ще дойде след два часа, а с този изгрев идват и новият ден, и новините от уикенда. Вестникът пада пред вратата ни в шест, понякога в шест и половина. Вече ще съм в училище, когато пристигне, и ако съм в новините, отказвам да си тръгна, без да видя Сара отново, без да кажа сбогом на Сам.

Влизам в къщата, преобличам се и си стягам раницата. Връщам се на пръсти и внимателно затварям вратата след себе си. Правя три крачки на верандата, когато чувам драскане по вратата. Обръщам се, отварям я и Бърни Косар излиза, подтичвайки. *Добре, мисля си, нека тръгнем заедно.*

Вървим, спираме често, стоим и слушаме тишината. Нощта е мрачна, но не след дълго бледо сияние плъзва нагоре по източното небе, точно когато стъпваме на територията на училището. Няма коли на паркинга и всички светлини в сградата са изгасени. Точно пред училището, пред стенната рисунка на пирата има голям камък, оцветен от предишни завършили класове. Сядам на него. Бърни Косар ляга на тревата на няколко метра от мен. Стоя там половин час, преди да пристигне първата кола, някакъв микробус, и аз приемам, че това е

микробусът на портиера Хобс, който идва по-рано, за да приведе училището в ред, но греша. Бусът спира пред главния вход, шофьорът слиза, без да гаси мотора. Носи купчина вестници, вързани с тел. Кимваме си един на друг, той оставя купчината до вратата и потегля. Оставам на камъка. Поглеждам презрително към вестниците. В главата си ги ругая, предизвиквам ги със заплахи да ми донесат лошата новина, от която се страхувам.

— Не съм бил в онази къща в събота — казвам на глас и в момента, в който го правя, усещам колко глупаво изглеждам. Хвърлям поглед настрани, въздъхвам и скачам от камъка.

— Е — казвам на Бърни Косар, — хубаво, лошо — това е.

Той отваря очи за момент и пак ги затваря, за да продължи дрямката си на студената земя.

Късам телта и вдигам първия вестник. Историята е на първа страница. Най-отгоре има снимка на изгорелите отломки, направена сутринта на зазоряване. Има нещо готическо, зловещо около нея. Почернели пепелища на фона на голи дървета и заскрежена трева. Прочитам заглавието.

КЪЩАТА НА ДЖЕЙМС ОПУШЕНА ДО КОЗИРКАТА

Притаявам дъх, някакво отчаяние се насъбира в стомаха ми, сякаш ще ме застигне кошмарна новина. Минавам статията по диагонал. Не я чета, търся единствено името си. Стигам до края. Примигвам с очи и разтърсвам глава, за да се осветя. По лицето ми се заформя боязлива усмивка. После сканирам статията отново.

— Не може да бъде — казвам, — Бърни Косар, името ми не е тук!

Той не ми обръща никакво внимание. Затичвам се през тревата и скачам обратно на камъка.

— Името ми не е тук! — изкрещявам пак, този път с пълно гърло.

Сядам отново и прочитам статията. Заглавието е игра на думи с филма на Чийч и Чонг „Опушени до козирката“, който очевидно е

филм за наркотици. Според полицията пожарът е тръгнал от джойнт, който бил пушен в мазето. Как са открили тази информация, идея си нямам, най-вече защото е толкова погрешна. Самата статия е груба и злобна, почти като атака срещу семейство Джеймс. Репортерът никак не ми хареса. Очевидно на него семейство Джеймс не му харесва. Кой знае защо.

Седя на камъка и чета статията за трети път, когато пристига човек от училището и отключва вратите. Не мога да сваля усмивката от лицето си. Оставам в Охайо, в Парадайс. Името на градчето вече не ми звучи толкова глупаво. Насред вълнението обаче имам чувството, че пропускам нещо, че съм забравил някакъв ключов момент. Но съм толкова щастлив, че не ме интересува. Какво би могло да ми навреди сега? Името ми не е в статията. Не съм влизал тичешком в онази къща. Доказателството е точно тук, в ръцете ми. Никой не може да твърди обратното.

* * *

— От какво си толкова щастлив? — пита Сам в часа по астрономия. Не съм спрял да се усмихвам.

— Не прочете ли вестника тази сутрин?

Той кимва.

— Сам, не бях вътре! Не се налага да напускам.

— Че защо ще пишат за теб във вестника? — пита той.

Втрещен съм. Отварям уста, за да му възразя, но точно тогава Сара влиза в стаята. Задава се бавно и спокойно по пътеката между чиновете.

— Здравей, красавице — казвам.

Тя се навежда и ме целува по бузата. Устните ѝ върху моите — това е нещо, което никога няма да приема за даденост.

— Днес някой май е в радостно настроение — казва тя.

— Радостно, защото те виждам — казвам аз. — Притесняваш ли се за шофьорския изпит?

— Може би малко. Просто нямам търпение да мине.

Сяда до мен. *Днес е моят ден, мисля си. Тук искам да бъда и тук съм сега. Сара е от едната ми страна, а Сам от другата.*

Влизам в часовете, както съм правил през всичките тези дни. На обяд седя със Сам. Не говорим за пожара. Сигурно сме единствените двама в цялото училище, които не говорят за това. Същата история отново и отново. Дори веднъж не чувам да изговарят името ми. Както очаквах, Марк не е на училище. Носи се слух, че той и някои от останалите ще бъдат изключени временно заради теорията, която вестникът избълва. Не знам дали е вярно, или не знам дали ме интересува.

Когато със Сара влизаме в кухнята за осмия час — трудово обучение, увереността ми, че съм в безопасност, вече се е затвърдила. Тази увереност е толкова силна, че просто няма начин да не греша, да не пропускам нещо. Съмнението се промъкваше в мен през целия ден, но аз бързо го избутвах обратно.

Правим тапиока пудинг. Лесен ден. По средата на часа вратата на кухнята се отваря. Отговорникът на коридора. Поглеждам го и веднага разбирам какво означава това. Предвестникът на лошите новини. Пратеникът на смъртта. Идва право при мен и ми подава листче хартия.

— Г-н Харис иска да те види — казва той.

— Сега?

Той кимва.

Поглеждам Сара и свивам рамене. Не искам да види страха ми. Усмиввам ѝ се и отивам до вратата. Преди да напусна, се обръщам и я поглеждам отново. Тя е наведена над масата, разбърква съставките, носи същата зелена престилка, която завързах вместо нея в първия си ден тук, деня, в който направихме палачинки и ги ядохме от една и съща чиния. Косата ѝ е прибрана на опашка и няколко свободни кичура висят пред лицето ѝ. Вдига ги зад ухото си и докато го прави, ме вижда как стоя на вратата и я гледам. Не свалям поглед от нея, опитвам се да запомня всеки малък детайл от този миг, начина, по който тя държи дървената лъжица в ръка, кожата ѝ като слонова кост, светлината, която идва от прозорците зад нея, нежността в очите ѝ. Ризата ѝ е с разкопчано горно копче. Чудя се дали знае за него. Тогава отговорникът на коридора казва нещо зад мен. Махам на Сара, затварям вратата и тръгвам. Ходя спокойно, опитвайки се да убедя сам себе си, че това е само някаква формалност, просто документ, който

сме забравили да подпишем, някакъв въпрос за копията. Но знам, че не е само формалност.

Г-н Харис седи на бюрото си, когато влизам в кабинета му. Усмивва се по начин, който ме ужасява, има същата горделива усмивчица, с която викаше Марк да излезе от час за интервюто.

— Седнете — казва той.

Сядам.

— Та истина ли е? — пита той. Поглежда към екрана на компютъра си и после пак към мен.

— Кое дали е истина?

На бюрото му има пощенски плик с името ми, изписано на ръка с черно мастило. Вижда ме, че го гледам.

— А, да, този факс пристигна за вас преди около половин час.

Взема плика и ми го хвърля. Хващам го.

— Какво е? — питам.

— Нямам представа. Секретарката ми го сложи в пощенския плик и го залепи веднага щом пристигна.

Няколко неща се случват наведнъж. Отварям плика и изваждам съдържанието му. Два листа хартия. На първия пише моето име и „Поверително“ с големи черни букви. Слагам го зад втория лист. Едно единствено изречение, написано с главни букви. Никакво име. Само пет черни думи на бяло платно.

— Та, г-н Смит, вярно ли е? Изтичахте ли в горящата къща, за да спасите Сара Харт и онези кучета? — пита г-н Харис. Усещам прилив на кръв в лицето си. Поглеждам нагоре. Той обръща монитора си към мен, така че да мога да прочета какво пише на него. Това е блогът към „Парадайс газет“. Не е нужно да гледам името на автора, за да знам кой го е написал. Заглавието е повече от достатъчно.

ПОЖАРЪТ В КЪЩАТА НА СЕМ. ДЖЕЙМС: НЕРАЗКАЗАНАТА ИСТОРИЯ

Дъхът ми секва. Сърцето ми препуска. Светът спира или поне така изглежда. Чувствам се мъртъв отвътре. Поглеждам отново надолу към листа, който държа. Бяла хартия, гладка на пипане. Пише:

Ти ли си номер четири?

И двата листа падат от ръцете ми, понасят се нататък и плават до пода, където лягат неподвижни. *Не разбирам, мисля си. Как може да бъде?*

— Е, така ли е? — пита г-н Харис.

Устата ми зейва. Г-н Харис се усмихва, горд е, щастлив. Но не него виждам. А това, което е зад него, което се вижда през прозорците на кабинета. Червена мъглявина, която идва от ъгъла, която се движи по-бързо от нормалното, от безопасното. Скърцане на гуми, когато профучава през площадката. Пикапът хвърля чакъл при втория завой. Анри е приведен над кормилото като някакъв изперкал маниак. Набива спирачките толкова силно, че цялото му тяло се люшва напред и пикапът спира с вой.

Затварям очи.

Слагам глава в ръцете си.

През прозореца чувам вратата на пикапа да се отваря. Чувам я да се затваря.

Анри ще бъде в този кабинет в рамките на същата минута.

ГЛАВА 28

— Добре ли сте, г-н Смит? — пита директорът.

Поглеждам нагоре към него. Опитва се да си придаде най-загрижения вид, на който е способен, вид, който трае само секунда, преди зъбатото му ухилване да се върне на лицето му.

— Не, г-н Харис — казвам. — Не съм добре.

Вдигам листа хартия от земята. Прочитам го отново. Откъде е дошъл? Това някакъв майтап с нас ли е? Няма нито телефонен номер, нито адрес, нито име. Нищо освен пет думи и въпросителен знак. Поглеждам нагоре през прозореца. Пикапът на Анри е паркиран, ауспухът дими. Поглеждам обратно към екрана на компютъра. Статията е публикувана в 11:59, преди близо два часа. Удивен съм, че на Анри му е отнело толкова време, за да дойде. Обзема ме някакъв световъртеж. Чувствам, че се олюлявам.

— Имате ли нужда от сестрата? — пита г-н Харис.

Сестрата, мисля си. Не, нямам нужда от сестрата. Кабинетът на сестрата е до кухнята по трудово. *Това, от което се нуждая, г-н Харис, е да върна времето петнадесет минути назад, преди да пристигне отговорникът на коридора.* Сара трябва да е сложила вече пудинга на печката. Чудя се дали вече кипи? Тя гледа ли към вратата в очакване да се върна?

Слабото ехо от затръшването на училищната врата стига до кабинета на директора. Петнадесет секунди до идването на Анри. После към пикапа му. После вкъщи. После къде? Към Мейн? Мисури? Канада? Друго училище, ново начало, още едно ново име.

Не съм спал почти тридесет часа, но едва сега усещам изтощението. Но тогава нещо друго идва с него и в тази половин секунда между инстинкта и действието, реалността, че заминавам завинаги, без да мога да се сбогувам, е прекалено тежка, за да я понеса. Очите ми се стесняват, лицето ми се извива в агония и без да мисля, без да знам наистина какво правя всъщност, скачам над бюрото на г-н Харис и минавам през прозореца, като разбивам шлифованото

стъкло, което се пръсва на милиони малки парченца зад мен. Следва ужасен писък.

Краката ми се приземяват на тревата отвън. Обръщам се надясно и хуквам през училищния двор, а класните стаи от дясната ми страна се сливат в едно размазано петно, после през паркинга и право в гората, която се намира зад бейзболното игрище. По челото и лакътя ми има рани от стъклото. Дробовете ми горят. Майната й на болката. Продължавам, а листът е все още в дясната ми ръка. Набутвам го в джоба си. Защо могодорианците биха изпратили факс? Защо просто не дойдат? Та нали това е тяхното основно преимущество — да пристигат неочаквано, без предупреждение? Предимството на изненадата.

Правя рязък десен завой по средата на гората, минавам на зигзаг през дървесния гъсталак, накрая гората свършва и започва поле. Преживящи крави гледат с празни очи, докато профучавам край тях. Стигам до вкъщи преди Анри. Бърни Косар го няма никъде. Влизам с трясък през вратата и спирам на място. Дъхът ми засяда в гърлото. На кухненската маса, пред отворения лаптоп на Анри седи човек, за когото веднага решавам, че е един от тях. Те са ме изпреварили, измислили са го така, че да съм сам, без Анри. Човекът се обръща, а аз стисвам юмруци, готов за бой.

Но това е Марк Джеймс.

— Какво правиш тук? — питам.

— Опитвам се да разбера какво става — казва той, а очите му ясно излъчват уплаха. — Кой, по дяволите, си ти?

— За какво говориш? — питам.

— Виж — казва той, като сочи екрана на компютъра.

Отивам до него, но не поглеждам монитора — очите ми се фокусират в белия лист до компютъра. Той е точно копие на листа в джоба ми, само хартията му е по-дебела от тази на факса. Тогава забелязвам и нещо друго. В края на копието на Анри с много малки ръкописни букви е изписан телефонен номер. Едва ли биха очаквали да им се обадим. „Да, аз съм номер четири. Аз съм тук и ви чакам. Бягаме от десет години, но моля ви, елате да ни убиете сега; няма да се съпротивляваме“. Няма никаква логика.

— Това твое ли е? — питам.

— Не — казва той. — Но беше доставено по „Юпиес“ в същото време, когато пристигнах тук. Баща ти го прочете, докато му показвах

видеото, и после се втурна навън.

— Какво видео? — питам.

— Гледай — казва той.

Поглеждам компютъра и виждам, че е изкарал „Ютюб“. Пуска клипчето. Видеото е неясно, с ниско качество, сякаш е било заснето с нечий телефон. Веднага разпознавам къщата му, предната ѝ част е в пламъци. Камерата трепери, но може да се чуе лаят на кучетата, както и сподавените възклицания на тълпата. Тогава един човек се откъсва от навалищата, тръгва покрай къщата и я заобикаля. Камерата увеличава задния прозорец, откъдето идва лаят. Лаенето спира и аз затварям очи, защото знам какво ще последва. Минават около двадесет секунди и в момента, в който политам през прозореца със Сара в едната ръка и кучето в другата, Марк натиска бутона за спиране на видеото. Камерата е фокусирана и нашите лица се виждат прекрасно.

— Кой си ти? — пита Марк.

Пренебрегвам въпроса му и вместо това задавам свой:

— Кой засне това?

— Нямам представа — отговаря той.

Чакълът изпуква под гумите на пикапа пред къщата, когато Анри спира. Изправям се и първият ми инстинкт е да побягна, да се разкарам от къщата и да се върна в училище, където знам, че Сара ще остане до по-късно, за да проявява снимки. На клипа лицето ѝ си личи точно толкова, колкото и моето, което я поставя в точно толкова голяма опасност, колкото и мен. Но нещо ме спира да избягам; вместо това заставам от другата страна на масата и чакам. Вратата на пикапа се затръшва. Анри прекрачва прага на къщата пет секунди по-късно, а Бърни Косар се стрелва пред него.

— Ти ме излъга! — казва той от вратата, има строго изражение, а мускулите на челюстта му са изпънати.

— Аз лъжа всички — казвам. — Научих го от теб.

— Не се лъжем взаимно! — изкрещява той. Погледите ни остават приковани един в друг.

— Какво става? — пита Марк.

— Няма да тръгна, без да намеря Сара — казвам аз. — Тя е в опасност, Анри!

Той поклаща глава към мен.

— Не е сега моментът за сантименталности, Джон. Това тук виждаш ли го? — казва той, минава през стаята, вдига листа и го размахва пред мен. — Откъде, по дяволите, мислиш, че се е взело това?

— Какво, по дяволите, се случва? — почти изревава Марк.

Не обръщам внимание на листа и Марк и продължавам да гледам Анри в очите.

— Да, виждал съм го и затова трябва да се върна в училище. Ще я разпознаят и ще тръгнат след нея.

Анри се запътва към мен. След втората му крачка аз повдигам ръка и го спирам на място, на около три метра от мен. Той се опитва да продължи да ходи, но аз го задържам там, където е.

— Трябва да се махнем отгук, Джон — казва той с болезнен, почти молещ тон на гласа.

Докато го държа на разстояние, тръгвам назад към стаята си. Той спира с опитите да ходи. Не казва нищо, докато стои там и ме гледа с болка в очите — поглед, който ме кара да се чувствам по-зле от всякога. Изпитвам нуждата да погледна на другата страна. Когато стигам до вратата, очите ни отново се срещат. Раменете му са увиснали, ръцете му са отстрани, сякаш не знае какво да прави със себе си. Просто ме е зяпнал, гледа, сякаш ще се разплаче.

— Съжалявам — казвам аз, с което си давам достатъчно преднина да избягам, след това се обръщам, затичвам се през стаята си, грабвам един нож от чекмеджето, с който чистех риба, когато живеехме във Флорида, скачам от прозореца и изхвърчавам в гората. Следва ме лаят на Бърни Косар, нищо друго. Тичам около километър и половина и спирам на голямото сечище, където със Сара правехме снежни ангели. Нашето сечище, както го нарече тя. Сечището, на което щяхме да си правим нашите летни пикници. В гърдите ми назрява болка при мисълта, че няма да съм тук през лятото, болка, която е толкова силна, че се превивам и стисвам зъби. Само да можех да й се обадя и да я предупредя да се махне от училището. Телефонът ми заедно с всичко останало е в шкафчето ми. Ще се погрижа за безопасността й и тогава ще се върна при Анри и ще напуснем.

Обръщам се и се затичвам към училище, тичам с най-голямата бързина, която дробовете ми позволяват. Стигам точно когато бусчетата се разотиват от площадката. Наблюдавам ги от края на

гората. Пред прозореца на директорския кабинет стои Хобс, който измерва голямо парче шперплат, за да замести стъклото, което аз счупих. Забавям дишането си, старая се истински да си прочистя ума. Гледам как колите се изнизват навън, докато остават само няколко. Хобс покрива дупката, изчезва в училището. Чудя се дали не са го предупредили за мен, дали не са го инструктирали да повика полицията, ако ме види. Поглеждам си часовника. Въпреки че е само 3:30, тъмнината, изглежда, е дошла по-бързо от обикновено, тъмнина, пропита от плътност, тъмнина, която е тежка, поглъщаща. Лампите на площадката са светнали, но дори те са приглушени и унили.

Излизам от гората и прекосявам бейзболното игрище, за да стигна до площадката. Около десетина коли са останали там. Вратата към училището вече е заключена. Хващам я, затварям очи, фокусирам се и ключалката щраква. Влизам, но не виждам никого. Само половината от светлините на коридора са включени. Въздухът е тих и неподвижен. Чувам отнякъде шума от машина за чистене на под. Завивам към фойето и пред мен изниква вратата на тъмната стая за фотография. Сара. Тя щеше да прояви няколко снимки днес. Минавам покрай шкафчето си и го отварям. Телефонът ми не е вътре, шкафчето е съвсем празно. Някой, да се надяваме Анри, го е взел. Стигам тъмната стая, без да видя нито един човек. Къде са спортистите, членовете на училищния състав, учителите, които често остават до късно, за да проверяват контролни или да правят там каквото си правят? В костите ми се прокрадва лошо предчувствие и ме хваща страх, че вече се е случило нещо ужасно със Сара. Притискам ухо към вратата на тъмната стая, за да чуя нещо, но не чувам нищо, освен бръмченето на машината за чистене на под, идващо от далечината на коридора. Поемам си дълбоко въздух и се опитвам да отворя. Заключена е. Отново слагам ухо и почуквам леко. Никой не отговаря, но долавям леко шумолене от другата страна. Поемам си дълбоко въздух, напрегам се при мисълта за това, което може да намеря вътре, и отключвам вратата.

Стаята е тъмна като в рог. Пускам светлините си и замахвам с ръце първо в едната посока, а после и в другата. Нищо не виждам и решавам, че стаята е празна, но в ъгъла забелязвам съвсем леко раздвижване. Прикляквам, за да погледна, и под тезгяха, опитвайки се да остане незабелязана, стои Сара. Отслабвам светлините, за да види,

че съм аз. Тя поглежда нагоре изпод сенките, усмихва се и въздъхва от облекчение.

— Те са тук, нали?

— И да не са, скоро ще бъдат.

Помагам ѝ да стане от пода, а тя ме прегръща и стиска така силно, че изглежда сякаш никога няма да ме пусне.

— Дойдох тук след осмия час и когато свършиха останалите часове, от коридорите започнаха да се разнасят тези странни звуци. И стана наистина тъмно, така че се заключих тук и останах под тезгяха, защото бях прекалено изплашена, за да помръдна. Просто знаех, че нещо не е наред, особено след като чух, че си скочил през прозореца, а и телефонът ти не отговаряше.

— Много добре си постъпила, но сега трябва да се разкараме оттук, и то веднага.

Излизаме от стаята, хванати за ръце. Светлините в коридора изгасват и мрак поглъща цялото училище, въпреки че залезът е след около час. След десетина секунди те се включват отново.

— Какво става? — прошепва Сара.

— Не знам.

Вървим по коридора колкото се може по-тихо, а всеки шум, който все пак издадем, звучи притъпено, глухо. Най-краткият път за навън е през задната врата, която излиза на паркинга на учителите, и когато се отправяме нататък, шумът от машината за чистене на под се усилва. Предполагам, че ще се сблъскаме с Хобс. Предполагам, че знае, че аз съм този, който счупи прозореца. Ще ме парира ли с метлата? Наредили ли са му да се обади в полицията? Май вече няма значение.

Щом стигаме задния коридор, светлините изгасват. Спираме и изчакваме да се включат отново, но това не се случва. Машината за миене на пода продължава с равномерно си бучене. Не я виждам, но знам, че е само на около шест метра от нас в непрогледния мрак. Странно ми е, че тя продължава да работи, че Хобс продължава да чисти в тъмнината. Пускам светлините си, Сара оставя ръката ми и застава зад мен с ръце на ханша ми. Първо намирам щепсела на стената, после кабела, после и самата машина. Стои на едно място, блъскайки се в стената, без надзор, на самотек. Паниката ме помита, а

страхът идва малко след нея. Сара и аз трябва да се разкараме от училището.

Дърпам кабела от контакта и машината спира, заглушена от мекото бучене на тишината. Загасвам светлините си. Някъде в далечината на коридора бавно проскързва отваряща се врата. Приклякам с гръб, опрян в стената, а Сара държи здраво ръката ми. И двамата сме прекалено изплашени, за да кажем и дума. Инстинктът ми ме накара да дръпна кабела, за да спра машината, а сега импулсът ми е да го включа обратно, но знам, че това ще ни издаде, ако са тук. Затварям очи и се напрегам да чуя нещо. Скърцащата врата спира. Изведнъж покрай нас преминава мек ветрец. Едва ли има отворен прозорец. Възможно е вятърът да идва от прозореца, който счупих. Вратата се затръшва, чупи се някакво стъкло и се разбива на пода. Сара изпищява. Нещо профучава покрай нас, но не виждам какво е и не държа да разбирам. Дръпвам Сара за ръката и се втурвам по коридора. Разбивам вратата с рамо и излизам тичешком на паркинга. Сара зяпва и двамата се заковаваме на място. Дъхът ми спира и тръпки преминават по гръбначния ми стълб. Паркингът е празен, лампите все още светят, но мъжделиво и в тежкия мрак изглеждат зловещо. И двамата го виждаме под най-близката лампа, с шлифер, развян на вятъра, с шапка, нахлупена толкова ниско, че не мога да му видя очите. Той повдига глава и ми се ухилва.

Сара стиска още по-здраво ръката ми. И двамата отстъпваме крачка назад и се препъваме в желанието си да избягаме. Останалото разстояние го минаваме, крачейки назад като раци, докато не се удряме във вратата.

— Хайде — изкрещявам и скачам на крака. Сара се изправя до мен. Пробвам ключалката, но вратата се е заключила автоматично след нас.

— По дяволите! — извиквам.

С ъгълчето на окото си виждам още един, който отначало стои на място. Гледам как прави първата си крачка към мен. Зад него има още един. Могадорианците. След всичките тези години най-накрая са тук. Опитвам се да се концентрирам, но ръцете ми треперят прекалено силно, за да отворя вратата. Усещам ги как напират, как затварят обръча си около нас. Сара се притиска плътно до мен и усещам, че трепери.

Не мога да се концентрирам достатъчно, за да отключа. Какво се случи с ловкостта ми под напрежение, с всички тези тренировки в задния двор? *Не искам да умра*, мисля си аз, *не искам да умра*.

— Джон — казва Сара, а в гласа ѝ личи такъв страх, че очите ми се облещват и присвиват с решителност.

Ключалката щраква. Вратата се отваря. Сара и аз влизаме и я затръшваме след нас. От другата страна се чува тъп удар, сякаш някой от тях я е ритнал. Затичваме се надолу по коридора. Преследват ни шумове. Не знам дали някои от могадорианците не са в училището. Отстрани се чути още един прозорец и Сара изпищява, стресната.

— Трябва да сме тихи — казвам.

Опитваме се да отворим няколко врати на класни стаи, но всичките са заключени. Не мисля, че имам достатъчно време, за да се справя с бравата на някоя от тях. Някъде наоколо се трясва врата и не мога да позная дали е било пред нас, или зад нас. Шумовете ни следват по петите, приближават се, изпълват ушите ни. Сара ме хваща за ръката и се втурваме да тичаме още по-бързо, докато умът ми препуска напред, за да си припомни плана на сградата, така че да не ми се налага да включвам ръцете си, да издавам присъствието ни. Най-накрая една от вратите се отваря и ние падаме с главите напред в стаята. Това е кабинетът по история, намира се от лявата страна на сградата и гледа към нисък хълм. Поради това, че се намира на шест метра височина, има решетки на прозорците. Мракът се притиска силно към стъклото и не прониква никаква светлина. Тихо затварям вратата и се надявам, че не са ни видели. Минавам по стените със светлините си и бързо ги изключвам. Сами сме и се скриваме под бюрото на учителя. Опитвам се да си поема въздух. От двете страни на лицето ми се стича пот и ми люти на очите. Колко от тях са тук? Видях поне трима. Едва ли те са единствените наоколо. Дали са довели и зверовете със себе си, малките невестулки, от които журналистите в Атенс се бяха наплашили така силно? Ще ми се Анри да беше тук или дори Бърни Косар.

Вратата се отваря бавно. Затаявам дъх и се заслушвам. Сара се обляга на мен и се прегръщаме. После се затваря много тихо и бравата щраква. Не следват никакви стъпки. Дали просто не са отворили вратата, колкото да си подадат главите, за да проверят дали сме вътре?

Дали са продължили, без да влязат? Откриха ме след толкова много време; едва ли са толкова мързеливи.

— Какво ще правим? — прошепва Сара след тридесет секунди.

— Не знам — прошепвам в отговор.

Стаята е обгърната от тишина. Каквото и да е отворило вратата, сигурно си е отишло или чака отвън в коридора. Знам обаче, че колкото по-дълго седим, толкова повече от тях ще пристигнат. Трябва да се разкараме оттук. Ще трябва да рискуваме. Поемам си дълбоко дъх.

— Трябва да се махнем — прошепвам. — Тук не сме в безопасност.

— Но те са отвън.

— Знам и няма да се махнат. Анри си е вкъщи и е точно толкова застрашен, колкото сме и ние.

— Но как ще се измъкнем?

Нямам представа, не знам какво да кажа. Има само един път за бягство и той е пътят, по който влязохме. Ръцете на Сара продължават да ме обгръщат.

— Ние сме неподвижна мишена, Сара. Ще ни открият и когато го сторят, всичките ще се съберат. Тръгнем ли, поне ще разполагаме с предимството на изненадата. Ако успеем да се измъкнем от училището, мисля, че ще мога да запаля някоя кола. Ако не успея, ще трябва да си пробием път с бой.

Тя кимва в съгласие.

Поемам си дълбоко въздух и излизам изпод бюрото. Посягам за ръката на Сара, която се изправя до мен. Заедно правим една крачка колкото се може по-тихо. После още една. Отнема ни цяла минута, докато прекосим стаята, а в мрака не ни пресреща нищо. От ръцете ми излиза много леко сияние, излъчват съвсем слаба светлина, колкото да не се блъснем в някой чин. Втренчвам се във вратата. Ще я отворя, ще взема Сара на рамене и ще тичам с всички сили и с включени светлини надолу по коридора, навън от училището и към паркинга, а ако това не се получи — към гората. Познавам добре пътя до вкъщи. Те вече са повече, но със Сара имаме предимството да сме домакини на терена.

Докато приближаваме вратата, усещам сърцето ми да тупти така силно, че ме хваща страх да не би могодорианците да го чуят. Затварям очи и бавно посягам към дръжката. Сара се напряга, стиснала е ръката ми с всички сили. Когато пръстите ми вече са на сантиметър от

бравата, толкова близо, че усещам студенината ѝ, нещо ни сграбчва в гръб и ни поваля на земята.

Опитвам се да изкрещя, но ръка покрива устата ми. Страхът нахлува в мен с бясна скорост. Усещам как Сара се опитва да се измъкне от хватката и аз правя същото, но тя е прекалено здрава. Никога не съм очаквал могодорианците да са по-силни от мен. Ужасно много съм ги подценявал. Сега няма никаква надежда. Провалих се. Провалих и Сара, и Анри, и съжалявам за това. *Анри, надявам се, че няма да се дадеш толкова лесно, колкото аз.*

Сара диша тежко, а аз се опитвам да се освободя с цялата си мощ, но не мога.

— Шшшшт, спри да се бориш — прошепва гласът в ухото ми. Момичешки глас. — Те са навън и чакат. И двамата трябва да пазите тишина.

Това е момиче, точно толкова силно, колкото мен, ако не и повече. Не разбирам. Хватката ѝ се отпуска и аз се обръщам и заставам с лице към нея. И двамата се разглеждаме един друг. Под сиянието на ръцете си виждам лице, няколко години по-възрастно от моето. Лешникови очи, високи скули, дълга тъмна коса, вързана на опашка, широка уста, характерен нос, матова кожа.

— Коя си ти? — питам аз.

Тя поглежда към вратата, все още мълчи. *Съюзник*, мисля си аз. Някой друг освен могодорианците знае, че съществуваме. Някой е тук, за да помогне.

— Аз съм номер шест — казва тя. — Опитах се да стигна дотук преди тях.

ГЛАВА 29

— Как разбра, че съм аз? — питам.

Тя поглежда към вратата.

— Опитвам се да те открия още откакто убиха Три. Но по-нататък ще ти разказвам. Първо трябва да се разкараме оттук.

— Как влезе, без да те видят?

— Мога да ставам невидима.

Усмиввам се. Същият завет, който е притежавал дядо ми. Невидимост. Способността да прави невидими и предметите, които докосва, като фокуса с къщата на втория работен ден на Анри.

— На какво разстояние оттук е домът ти? — пита тя.

— Пет километра.

Усещам как кимва в мрака.

— Имаш ли сепан? — пита тя.

— Да, разбира се. Ти нямаш ли?

Тя премества тежестта си на другия крак и се спира, преди да каже нещо, сякаш точи сила от някаква невидима същност.

— Имах — казва тя. — Тя умря преди три години. Оттогава съм сама.

— Съжалявам — казвам.

— Това е война, ще има жертви. Точно сега трябва да се махнем оттук или ще умрем и ние. Ако са в района, значи знаят къде живееш, което означава, че вече са там, така че е безсмислено да бъдем потайни, щом излезем оттук. Тези са само разузнавачи. Воините са се запътили насам. Те носят мечовете. Едва ли зверовете са много назад. Нямаме време. В най-добрия случай имаме ден. В най-лошия — вече са тук.

Първата ми мисъл: *Те вече знаят къде живея.* Паникьосвам се. Анри е вкъщи с Бърни Косар, а воините и зверовете може вече да са там. Втората ми мисъл: нейният сепан е мъртъв от три години. Шест е сама от толкова време, сама на чужда планета от... колко, тринадесет? Четиринадесетгодишна?

— Той е вкъщи — казвам.

— Кой?

— Анри, моят сепан.

— Сигурна съм, че е добре. Няма да го докоснат, докато си на свобода. Те искат теб и ще го използват, за да те примамят — казва Шест и вдига глава към решетъчния прозорец. Обръщаме се и поглеждаме с нея. Чифт фарове, толкова слаби, че нищо от колата не се вижда, се задават с пълна газ от завоя покрай училището, намаляват скоростта пред входа, шумгват се вътре и изчезват. Шест се обръща към мен:

— Всички врати са блокирани. Откъде другаде можем да излезем?

Замислям се и решавам, че един от прозорците без решетки в някоя друга класна стая е най-добрият ни шанс.

— Можем да се измъкнем през физкултурния салон — казва Сара. — Под подиума има коридор, който се отваря като врата на мазе на гърба на училището.

— Наистина ли? — питам.

Тя кимва и аз изпитвам чувство на гордост.

— Двамата ме хванете за ръка — казва Шест. Аз хващам дясната й, а Сара — лявата. — Бъдете колкото се може по-тихи. Докато държите ръцете ми, ще бъдете невидими. Няма да могат да ни видят, но ще ни чуват. Излезем ли навън, тичаме като луди. Никога няма да успеем да им избягаме, не и след като са ни открили. Единственият начин да им избягаме е да ги убием, всичките до последния, преди да са пристигнали и другите.

— Добре — казвам.

— Знаеш ли какво означава това? — пита Шест.

Поклащам глава. Не съм сигурен какво ме пита.

— Сега не можем да им избягаме — казва тя. — Означава, че ще трябва да се биеш.

Искам да отговоря, но тътренето, което преди чувах отвън, спира пред вратата. Тишина. Бравата се разтърсва. Номер шест си поема дълбоко въздух и пуска ръката ми.

— Толкова до безшумното измъкване — казва тя. — Войната започва сега.

Тя се втурва към вратата и тласва ръце напред, при което вратата се изкъртва от пантите си и се разбива в коридора. Нацепено дърво. Натрошено стъкло.

— Включи си светлините! — изкрещява тя.

Пускам ги. Сред отломките на счупената врата стои могадорианец. Усмивва се, докато кръвта се стича от ъгълчето на устата му, където вратата го е ударила. Черни очи, бледа кожа, сякаш слънцето никога не я е докосвало. Пещерно същество, възкръснало от мъртвите. Хвърля нещо, което не успявам да видя, и чувам как Шест изсумтява до мен. Поглеждам в очите му и изведнъж ме разкъсва приковаваща болка, която ме прави неспособен да помръдна. Пада мрак. Мъка. Тялото ми се сковава. Сцени от деня на нападението се завихрят в съзнанието ми, смъртта на жени и деца, моите дядо и баба; сълзи, крясъци, кръв, купчини горящи тела. Шест прекъсва заклинанието, като повдига могадорианеца и го праща в стената. Той се опитва да се изправи и Шест го вдига отново, като този път го блъсва с всички сили първо в едната стена, после в другата. Разузнавачът пада на земята, изкривен и начупен, гръдният му кош се издига още веднъж и спира. Минават една-две секунди. Тялото му се разпада на купчина пепел и това е придружено от звука, който се чува, когато изпуснеш торба пясък на земята.

— Какво, по дяволите...? — питам аз и се чудя как е възможно едно тяло да се разпадне изцяло, както това пред мен.

— Не ги гледай в очите! — изкрещява тя, пренебрегвайки смущението ми.

Сецам се за автора на „Те се разхождат сред нас“. Сега разбирам през какво е минал, когато ги е погледнал в очите. Чудя се дали е приветствал смъртта, когато най-накрая му е дошло времето, дали я е приветствал само за да се отърве от картините, които непрестанно са се въртели в главата му. Мога да си представя колко ярки щяха да станат, ако Шест не беше прекратила заклинанието.

Други двама разузнавачи се понасят към нас от края на коридора. Забулени са в облак от тъмнина, сякаш поглъщат всичко около себе си и го превръщат в мрак. Шест стои пред мен с горда осанка, стъпила здраво на земята, с високо вдигната брадичка. Тя е с пет сантиметра по-ниска от мен, но видът ѝ я прави да изглежда с пет сантиметра по-висока. Сара стои зад мен. Двамата могадорианци спират там, където

коридорът се пресича с друг, зъбите им са оголени в подигравателна усмивка. Тялото ми е напрегнато, мускулите ми горят от изтощение. Те си поемат въздух дълбоко, стържещо и аз разпознавам звука, който чухме пред вратата — дишането им, не ходенето. Наблюдават ни. В този момент друг звук изпълва коридора и могадорианците насочват вниманието си към него. Една от вратите се разтриса, сякаш някой се опитва да я отвори със сила. Проехтява звук от изстрел, последван от ритник, който отваря вратата на училището. Те изглеждат изненадани и докато се обръщат, за да избягат, в коридора изгърмяват два нови изстрела и двамата разузнавачи отхвърчат назад. Чуваме приближаващите се звуци на два чифта обувки и потракването на кучешки нокти. Шест се напъга до мен, готова за онова, което идва в нашата посока, каквото и да е то. Анри! Видели сме фаровете на неговия пикап да пристигат на територията на училището. Носи двуцевна пушка, която виждам за пръв път в живота си. До него е Бърни Косар, който се затичва към мен. Клякам и го вдигам от земята. Той започва да ме ближе енергично, а аз съм толкова развълнуван, че почти забравям да кажа на Шест кой е човекът с двуцевката.

— Това е Анри — казвам. — Моят сепан.

Анри върви напред нащрек, поглежда в класните стаи, докато ги подминава, а зад него, понесъл Лориенския сандък, върви Марк. Нямам представа защо Анри го е взел със себе си. Анри е добил побъркан вид, такъв, който говори за изтощение, страх и безпокойство. Очаквам най-лошото заради начина, по който излязох от вкъщи, някакво смъряне, може би шамар през лицето, но вместо това той прехвърля двуцевката в лявата си ръка и ме прегръща с всичка сила. И аз го прегръщам.

— Съжалявам, Анри. Не знаех, че ще стане така.

— Знам, че не знаеше. Просто съм щастлив, че си добре. Давай да се махаме отгук — казва той. — Проклетото училище е заобиколено отвсякъде.

Сара ни отвежда до най-безопасната стая, за която може да се сети, и тя е кухнята по трудово надолу по коридора. Заклучваме вратата след себе си. Шест премества три хладилника пред нея, за да не може да влезе никой, докато Анри се втурва към прозорците и спуска щорите. Сара отива право към кухнята, която обикновено използваме, отваря чекмеджето и взема най-големия касапски нож,

който намира. Марк я наблюдава и щом вижда какво прави, пуска сандъка на земята и грабва нож и за себе си. Претършува и други чекмеджета, вади чук за месо и го втъква в колана на панталона си.

— Всички ли са добре? — пита Анри.

— Да — казвам.

— Ако не броим камата в ръката ми, да, добре съм — казва Шест.

Включвам слабо светлините си и поглеждам ръката ѝ. Не се шегува. На мястото, където бицепса среща рамото, стърчи малка кама. Затова я чух да изпъшква, преди да убие разузнавача. Метнал е нож по нея. Анри се пресяга и я издърпва. Тя изсумтява.

— За щастие е просто кама — казва тя, обърнала поглед към мен. — Воините ще имат мечове, които сияят с различни видове сили.

Искам да я питам какви сили, но Анри се намесва.

— Дръж това — казва той и подава двуцевката на Марк. Той без възражения я хваща със свободната си ръка, зяпнал в изумление от всичко, на което е станал свидетел. Чудя се колко му е казал Анри. Чудя се защо въобще Анри го е довел със себе си. Поглеждам обратно към Шест. Анри притиска някаква дрипа към рамото ѝ и тя я задържа на мястото на раната. Той идва насам, вдига сандъка и го слага на най-близката маса.

— Ето, Джон — казва той.

Без да чакам обяснения, му помагам да го отвори. Той отмества капака със замах, бърка вътре и вади плосък камък, точно толкова тъмен, колкото аурата на могодорианците. Шест, изглежда, знае за какво служи камъкът. Сваля си блузата. Под нея носи гумен костюм в черно и сиво, силно наподобяващ костюма в сребристосиньо, който видях да носи баща ми във виденията си от миналото. Тя си поема дълбоко въздух, подава ръката си на Анри. Анри забива камъка в дълбоката рана и Шест, със здраво стиснати зъби, изпъшква и се сгърчва от болка. Капчици пот избиват по челото ѝ, лицето ѝ е яркочервено от напрежението, сухожилията на врата ѝ изпъкват. Анри задържа камъка там почти цяла минута. Издърпва го и Шест се превива в кръста, поемайки дълбоки глътки въздух, за да се съвземе. Поглеждам ръката ѝ. Извън няколкото капки кръв, които все още лъщят, раната е зараснала напълно, без белег, без нищо, освен малката цепнатина в костюма.

— Какво е това? — питам аз, кимвайки към камъка.

— Това е лечебен камък — отговаря Анри.

— Такива неща съществуват ли наистина?

— На Лориен — да, но болката от лечението е двойна на първоначалната, причинена от каквото там се е случило, и камъкът работи единствено тогава, когато вредата е причинена с намерение да те нарани или убие. Освен това лечебният камък трябва да бъде използван веднага.

— Намерение? — питам аз. — Значи камъкът няма да проработи, ако, без да искам, се препъна и си пукна главата?

— Не — казва Анри. — Това с цялата идея на заветите. Защита и чистота.

— Дали действа върху Марк или Сара?

— Нямам представа — казва Анри. — И се надявам да не ни се налага да разберем.

Шест успокоява дишането си. Изправя се и опипва ръката си. Червенината по лицето ѝ започва да се разнася. Зад нея Бърни Косар прави тегели между барикадираната врата и прозорците, които са разположени прекалено високо, за да погледне навън, но той се повдига на задни лапи и независимо от всичко се опитва да надникне, ръмжейки към нещо, което усеща, че е от другата страна. *А може би е нищо*, мисля си. От време на време хапе въздуха.

— Взе ли ми телефона днес, когато беше в училище? — питам Анри.

— Не — казва той. — Не съм вземал нищо.

— Не беше там, когато се върнах.

— Е, и без това нямаше да работи сега. Направили са нещо на къщата ни и на училището. Няма ток и през този щит, с който са ни покрили някак си, не проникват никакви сигнали. Всички часовници спряха. Дори въздухът изглежда мъртъв.

— Нямаме много време — казва Шест.

Анри кимва. Ухилва се леко, докато я гледа, а погледът му издава гордост, може би дори облекчение.

— Помня те — казва той.

— И аз те помня.

Анри подава ръка и Шест я стиска.

— Дявол да те вземе, хубаво е да те видя отново.

— Дявол да го вземе — поправам го аз, но той не ми обръща внимание.

— От доста време насам ви търся — казва Шест.

— Къде е Катарина? — пита Анри.

Шест поклаща глава. По лицето и се изписва печал.

— Тя не оцеля. Умря преди три години. Оттогава търся останалите, вас също.

— Съжалявам — казва Анри.

Шест кимва. Тя поглежда през стаята към Бърни Косар, който току-що е започнал да ръмжи свирепо. Изглежда, е пораснал достатъчно, защото сега главата му успява да надзърне от долния край на прозореца. Анри грабва двуцевката от земята и се приближава на метър и половина от прозореца.

— Джон, изгаси светлините си — казва той. Аз изпълнявам. — Сега, когато кажа, дърпай щорите.

Заставам отстрани на прозореца и увивам връвта два пъти около ръката си. Кимвам към Анри и над рамото му виждам Сара, запушила с длани ушите си в очакване на изстрел. Той запъва ударниците на двуцевката и се прицелва.

— Време е за разплата — казва той и после: — Сега!

Дърпам връвта и щорите политат нагоре. Анри стреля. Звукът е оглушителен, ехти в ушите ми секунди след това. Той отново запъва ударниците на пушката, държи я прицелена. Извивам тялото си, за да погледна навън. Двама разузнавачи са проснати на тревата неподвижни. Един от тях се разпада на пепел със същия кух звук както онзи в коридора. Анри стреля по другия втори път и с него се случва същото. Изглежда сякаш сенките се нарояват около тях.

— Шест, донеси един хладилник — казва Анри.

Марк и Сара наблюдават с изумление как хладилникът се понася във въздуха към нас и се настанява пред прозореца, за да препречи пътя или видимостта на могодорианците към стаята.

— По-добре от нищо — казва Анри. Обръща се към Шест: — С колко време разполагаме?

— Почти никакво — казва тя. — Имат преден пост на три часа оттук, издълбан е в планина в Западна Вирджиния.

Анри вкарва два нови патрона пушката и я щраква обратно.

— Колко патрона събира това? — питам.

— Десет — отговаря той.

Сара и Марк си прошепват нещо. Отивам при тях.

— Добре ли сте? — питам.

Сара кимва, Марк свива рамене, но нито един от двамата не знае точно какво да каже сред този ужас на ситуацията. Целувам Сара по бузата и хващам ръката ѝ.

— Не се безпокой — казвам ѝ. — Ще се справим.

Обръщам се към Шест и Анри:

— Защо чакат навън? — питам. — Защо не строят някой прозорец и не се втурнат напред? Знаят, че са много повече от нас.

— Те искат само да ни задържат тук, вътре — казва Шест. — Заклешили са ни точно така, както са искали, всичките заедно, затворени на едно място. Сега чакат да пристигнат останалите, воините с оръжията, онези, които са специалисти по убийствата. В момента са отчаяни, защото знаят, че развиваме заветите си. Не могат да си позволят да прецакат нещата и да рискуват и да ни оставят да станем по-силни. Те знаят, че някои от нас вече са готови да се бият с тях.

— Тогава трябва да се махнем оттук — примолва се Сара с тих разтреперан глас.

Шест ѝ кима окуражително. И тогава си спомням нещо, което бях забравил в цялата бъркотия.

— Чакай малко, това, че ти си тук сега и ние сме заедно, това разваля заклинанието. Ловният сезон е започнал и за всички останали — казвам. — Могат да ни убият, когато си искат.

По ужасеното изражение на Анри разбирам, че и на него му е убягнало това.

Шест кимва:

— Трябваше да рискувам — казва тя. — Не можем да продължаваме да бягаме, а на мен ми писна да чакам. Всички се развиваме, всички сме готови да отвърнем на удара. Нека не забравяме какво ни причиниха в онзи ден, а аз няма да забравя какво сториха с Катарина. Всички, които познаваме, са мъртви — нашите семейства, нашите приятели. Мисля, че възнамеряват да направят със Земята това, което направиха с Лориен, и вече са почти готови. Да си седим и да не правим нищо, означава да допуснем същата разруха, същата смърт и

опустошение. Защо да се крием и да позволяваме това да се случи? Ако тази планета умре, ние умираме с нея.

Бърни Косар все още лае към прозореца. Почти искам да го пусна навън, да видя какво може да направи. Устата му се пени, зъбите му са оголени, косъмчетата по гръбнака му са се изправили. *Кучето е готово*, мисля си. *Въпросът е ние дали сме.*

— Е, тъй или иначе си тук — казва Анри. — Да се надяваме, че останалите са в безопасност; да се надяваме, че могат да се грижат за себе си. И двамата ще разберете веднага, ако не могат. Колкото до нас, войната е на прага ни. Не сме я искали, но след като вече е тук, нямаме друг избор, освен да я пресрещнем лице в лице с пълна сила — казва той. Вдига глава и ни поглежда, а бялото на очите му лъщи през мрака на стаята. — Съгласен съм с теб, Шест — продължава той. — Настъпи моментът.

ГЛАВА 30

Вятърът фучи през отворения прозорец на кабинета по трудово обучение, а хладилникът отпред не се справя много добре със задачата да препречва пътя на студения въздух. Училището вече е мразовито заради изключения ток. В момента Шест носи само гумения костюм, който е изцяло черен, ако изключим сивата диагонална лента отпред. Стои в средата на групичката ни с такова спокойствие и самоувереност, че ми се ще и аз да имах свой собствен лориенски костюм. Тя отваря уста, за да каже нещо, но силен гръм отвън я прекъсва. Всички се втурваме към прозорците, но не можем да видим нищо от това, което се случва. Грохотът е последван от няколко силни ехтежа, звуци на разкъсване, скърцане със зъби и шума от нещо, което бива разрушено.

— Какво става? — питам.

— Дай светлина — провиква се Анри през звуците на унищожение.

Включвам светлините и ги насочвам към двора навън. Те стигат на не повече от три метра, преди мракът да ги погълне. Анри отстъпва назад и накланя глава, слушайки звуците в изключителна концентрация, и тогава кимва с примирена яснота.

— Унищожават всички коли отвън, включително и пикапа ми — казва той. — Ако оцелеем след всичко това и избягаме от училището, ще трябва да е пеша.

По лицата на Марк и Сара се изписва ужас.

— Не можем да губим повече време — казва Шест. — Със или без стратегия, трябва да тръгнем, преди зверовете и войните да пристигнат. Тя каза, че можем да се измъкнем през физкултурния салон — казва Шест и кимва към Сара. — Това е единствената ни надежда.

— Името ѝ е Сара — казвам аз.

Седя на стол наблизко, изплашен от неотложността в гласа на Шест. Тя, изглежда, е най-устойчивата от нас — запази спокойствие

под тежестта на ужасите, на които станахме свидетели. Бърни Косар се е върнал при вратата и драска по хладилниците, които я блокират, ръмжейки и скимтейки в нетърпението си. Тъй като светлините ми са включени, Шест успява за пръв път да го огледа добре. Тя зяпва към Бърни Косар, после премрежва очи и бавно издава лице напред. Отива при него и кляка, за да го погали. Обръщам се и я поглеждам. Струва ми се странно, че се е ухилила.

— Какво? — питам.

Тя поглежда нагоре към мен.

— Не знаеш ли?

— Да знам какво?

Усмивката ѝ се разширява. Обръща се пак към Бърни Косар, който се стрелва в друга посока и отново атакува прозореца, започва да драска по него, да ръмжи и от време на време да лае от безпомощност. Училището е наобиколено, смъртта е надвиснала, почти неминуема, а Шест се хили. Това ме дразни.

— Кучето ти — казва тя. — Наистина ли не знаеш?

— Не — казва Анри. Поглеждам го. Той клати глава към Шест.

— Какво, по дяволите...? — питам. — Какво?

Шест поглежда към мен, после към Анри. Тя се изсмива половинчато и отваря уста, за да каже нещо. В този момент нещо хваща погледа ѝ и тя се втурва обратно към прозореца. Ние тръгваме след нея и както преди съвсем лекото сияние на фарове профучава по отбивката от пътя и влиза в паркинга на училището. Друга кола, може би на треньор или учител. Затварям очи и поемам дълбоко въздух.

— Може да не значи нищо — казвам аз.

— Изгаси си светлините — казва ми Анри.

Изключвам ги и стисвам ръце в юмруци. Нещо около колата навън ме кара да се разгневя. Умората да върви по дяволите, с това треперене, което ми носи, откакто скочих през прозореца на директора. Вече не издържам да стоя затворен в тази стая, като знам, че могадорианците са навън, чакат, кроят планове за нашата гибел. В колата отвън може да са първите воини, пристигнали на мястото на събитията. Но веднага щом тази мисъл ми минава през ума, виждаме как светлините бързо се оттеглят от паркинга и се втурват с бясна скорост в обратната посока, по същия път, по който пристигнаха.

— Трябва да се махнем от това проклето училище — казва Анри.

* * *

Анри седи на стол на три метра от вратата, насочил двуцевката си право към нея. Диша бавно, въпреки че е напрегнат и мога да видя опънатите мускули на челюстта му. Никой от нас не казва и дума. Шест стана невидима и се измъкна, за да проучи нещата наоколо. Ние просто чакаме и резултати най-накрая идва. Три леки потупвания по вратата, почукванията на Шест, които уговорихме, за да знаем, че е тя, а не разузнавач, който се опитва да влезе. Анри сваля двуцевката, тя влиза и аз връщам един от хладилниците, за да блокирам вратата зад нея. Нямахме я цели десет минути.

— Беше прав — казва тя на Анри. — Унищожили са всяка кола на паркинга и някак си са успели да преместят останките от колите така, че да преградят вратите. И Сара е права — пропуснали са капака на подиума. Преброих седем разузнавачи отвън и петима вътре, които сноват по коридорите. Имаше един пред тази врата, но проблемът с него вече е решен. Изглежда, че започват да стават неспокойни. Очевидно според тях другите вече би трябвало да са тук, което означава, че едва ли са далече.

Анри става, грабва сандъка и ми кимва. Помагам му да го отвори. Той посяга навътре и изважда няколко малки кръгли камъчета, които прибира в джоба си. Нямам представа какво представляват. После го затваря и заключва, мушва го в една от печките и хлопва вратата. Премествам един от хладилниците пред печката, за да не може да се отвори. Наистина нямаме друг избор. Сандъкът е тежък, би било невъзможно да се бием, докато го носим, а се нуждаем от всяка свободна ръка, за да се измъкнем от тази бъркотия.

— Въобще не ми се ще да го оставям — казва Анри, поклащайки глава. Шест кимва тревожно. Нещо в мисълта могодорианците да се доберат до сандъка ужасява и двамата.

— Тук ще си бъде добре — казвам.

Анри вдига двуцевката и я презарежда, поглежда към Сара и Марк.

— Това не е вашата битка — казва им. — Не знам какво да очаквам навън, но ако нещата тръгнат на зло, вие се връщайте в

училището и се скрийте. Те не преследват вас и не мисля, че ще си направят труда да ви търсят, ако вече са ни хванали.

И Сара, и Марк изглеждат обезумели от страх, и двамата стискат здраво своите ножове в десните си ръце. Марк е опасал колана си с всичко от кухненските чекмеджета, което може да влезе в работа — още ножове, чук за месо, ренде, ножици.

— Ще тръгнем от тази стая наляво и когато стигнем края на коридора, салонът ще е след двойната врата на около шест метра вдясно — казвам на Анри.

— Капакът е точно по средата на подиума — казва Шест. — Покрит е със синьо килимче. Нямаше разузнавачи в салона, но това не значи, че и този път няма да са там.

— Значи просто ще излезем навън и ще се опитаме да ги надбягаме? — пита Сара. Гласът ѝ е пропит с паника. Диша тежко.

— Нямаме друг избор — казва Анри.

Хващам ръката ѝ. Трепери силно.

— Всичко ще бъде наред — успокоявам я аз.

— Откъде знаеш това? — казва тя по-скоро настоятелно, отколкото въпросително.

— Не знам — отговарям.

Шест премества хладилника от вратата. Бърни Косар веднага започва да драска по вратата и да ръмжи в опит да излезе.

— Не мога да направя всички ви невидими — казва Шест. — Дори да изчезна, да знаете, че съм наоколо.

Шест хваща дръжката на вратата и Сара, трепереща, вдишва дълбоко, докато стиска ръката ми с всички сили. Виждам как ножът потрепва в дясната ѝ ръка.

— Стой близо до мен — казвам.

— Няма да те изпусна и за момент.

Вратата се отваря рязко и Шест изскача навън в коридора, а Анри я следва. Аз тръгвам след тях, докато Бърни Косар ни задминава всичките като едно кълбо от ярост, което профучава напред. Анри насочва двуцевката в едната посока, после в другата. Коридорът е празен. Бърни Косар вече е стигнал до пресечката на коридорите. Изчезва. Шест го следва и става невидима, а останалите се затичваме към салона с Анри начело. Правя така, че Марк и Сара да са пред мен. Никой от нас не вижда нищо, можем само да чуем стъпките на

останалите. Включвам си светлините, за да помогна с навигацията, но това се оказва първата грешка, която правя.

Врата на една класна стая от дясната ми страна се разтваря със замах. Всичко се случва за части от секундата и преди да успея да реагирам, усещам удар по рамото си с нещо тежко. Светлините ми загасват. Падам право в някаква витрина и я строшавам. Порязвам се отгоре на главата и почти веднага по лицето ми потича кръв. Сара изпищява. Каквото и да ме беше ударило, ме удря пак. Тъп звук по ребрата ми, кой го ми изкарва въздуха.

— Включи си светлините! — изкрещява Анри. Правя го. Над мен стои разузнавач, който държи двуметрова цепеница, най-вероятно от кабинета по индустриално изкуство. Вдига я във въздуха, за да ми нанесе нов удар, но Анри, който стои на шест метра от мен, стреля с двуцевката пръв. Главата на разузнавача изчезва, взривена на парченца. Останалото от тялото му се превръща в пепел още преди да удари земята.

Анри снижава пушката.

— Мамка му! — казва той, като забелязва кръвта. Прави крачка към мен и тогава с ъгълчето на окото си виждам още един разузнавач на същата врата, с ковашки чук, издигнат над главата. Втурва се напред и аз хвърлям с телекинезата си най-близкия до мен предмет, без дори да знам какъв е. Златно лъщящо нещо, което профучава по въздуха с бясна скорост. Удря разузнавача толкова силно, че черепът му се пръсва, той пада на земята и остава да лежи неподвижно. Анри, Марк и Сара се спускат към нас. Разузнавачът е все още жив. Анри взема ножа на Сара и го забива в гърдите му, превръщайки го в купчина пепел. Подава обратно ножа на Сара. Тя го държи пред себе си, между палеца и показалеца си, сякаш току-що са й подали нечие мръсно бельо. Марк се навежда и вдига предмета, който метнах цял, а сега лежи строшен на три.

— Това е трофеят ми от Американската футболна лига — казва той и след това, без да иска, се изсмива на себе си. — Връчиха ми го миналия месец.

Изправям се. Блъснал съм се във витрината на трофеите.

— Добре ли си? — пита Анри, поглеждайки към раната.

— Да, добре съм. Давай да вървим.

С бърза крачка тръгваме по коридора и влизаме в салона, прекосяваме пода на бегом, скачаме на подиума. Пускам си светлините, за да видя, че синьото чердже се мести само, сякаш по своя воля. После и капакът се повдига. Чак тогава Шест става видима отново.

— Какво се случи там? — пита тя.

— Натъкнахме се на малко неприятности — казва Анри, докато се спуска пръв надолу по стълбата, за да се увери, че полето е чисто. След него тръгват Сара и Марк.

— Къде е кучето? — питам аз.

Шест поклаща глава.

— Върви — казвам. Тя слиза преди мен и ме оставя сам на подиума. Свиркам колкото се може по-силно, с ясното съзнание, че така издавам местонахождението си. Чакам.

— Хайде, Джон! — извиква Анри отдолу.

Пропълзявам под капака, краката ми са на стълбата, но от кръста нагоре все още се показвам от подиума и гледам.

— Хайде де! — казвам си. — Къде си?

И на секундата, когато вече нямам друг избор, освен да се предам, точно преди да се спусна надолу, Бърни Косар се появява в далечния край на салона и се затичва към мен с наострени уши. Усмиввам се.

— Хайде! — този път Анри изкрещява.

— Изчакай малко! — извиквам аз в отговор. Бърни Косар скача на подиума и в ръцете ми.

— Ето! — извиквам и подавам кучето на Шест. Слизам надолу, затварям и заключвам капака и пускам светлините си на пълна мощност.

Стените и подът са от бетон и смърдят на плесен. Трябва да вървим приведени ниско, за да не си удряме главите. Шест води. Тунелът е около тридесетина метра дълъг и нямам представа за какво им е служил някога. Стигаме до края; кратко стълбище ни отвежда до двойната метална врата на мазе. Шест изчаква, докато не се съберем всички.

— Къде излиза това? — питам.

— Зад учителския паркинг — казва Сара. — Недалеч от футболното игрище.

Шест притиска ухо към тънката цепнатина между двете врати и се ослушва. Нищо освен вятъра. Лицата на всички са плувнали в пот, прахоляк и страх. Шест поглежда към Анри и кимва. Изключвам си светлините.

— Добре — казва тя и става невидима.

Открехва леко вратата — само колкото да си покаже главата навън и да се огледа. Останалите следим движенията ѝ със затаен дъх, чакаме, ослушваме се, всичките сме съсипани от нерви. Тя се обръща на едната страна, после на другата. Удовлетворена, че сме стигнали дотук незабелязано, тя отваря вратата докрай и се изнизваме един по един.

Навсякъде е мрачно и тихо, никакъв вятър, дърветата отдясно са застинали неподвижно. Оглеждам се, мога да видя разбитите силуети на изкривените коли, струпани пред вратата на училището. Нито звезди, нито луна. Никакво небе, сякаш сме в балон от тъмнина, някакъв вид купол, под който продължават да съществуват само сенки. Бърни Косар започва да ръмжи, отначало тихо, и първата ми мисъл е, че го прави само от страх. Но ръмженето прераства в нещо по-яростно, по-заплашително и аз разбирам, че той усеща нещо наоколо. Всички се обръщаме, за да видим срещу какво ръмжи, но нищо не помръдва. Правя крачка напред, за да застана пред Сара. Мисля да пусна светлините си, но знам, че това ще ни издаде дори повече от кучешкото ръмжене.

Изведнъж Бърни Косар се втурва напред и изминава тридесетина метра, преди да скочи във въздуха и да впие зъби надълбоко в един от невидимите разузнавачи, който се материализира от нищото, сякаш някаква магия за невидимост е била разрушена. От този момент ние вече можем да ги видим всичките — как са ни наобиколили, не помалко от двадесет, пристъпващи напред, за да затворят обръча си около нас.

— Било е капан! — изкрещява Анри, стреля два пъти и веднага сваля двама разузнавачи.

— Връщайте се в тунела! — извиквам на Марк и Сара.

Един от разузнавачите се спуска към мен. Вдигам го във въздуха и го хвърлям с всички сили срещу някакъв дъб на двадесетина метра от мен. Той се удря тъпо в земята, изправя се бързо и мята към мен кама. Отблъсквам я, отново вдигам разузнавача и го хвърлям още по-силно.

Той се пръсва на пепел в основата на дървото. Анри продължава да изпразва пълнителя, изстрелите кълтят. Две ръце ме сграбчват в гръб. Почти успявам да ги отклоня, когато осъзнавам, че това е Сара. Шест се е скрила от полезрението ни. Бърни Косар е свалил един могадорианец на земята, зъбите му са се впили дълбоко във врата му, а в очите на кучето бушува адски огън.

— Влизай в училището — изкрещявам.

Тя не ме пуска. Гръмотевица разпаря тишината и над нас започва да се нагнетява буря, скупчват се тъмни облаци, светкавици раздират нощното небе, а гръмотевиците така бумтят, че Сара подскача всеки път, когато някоя от тях проехти. Шест отново се е появила, стои на десетина метра от мен, очите ѝ са извърнати към небето, лицето ѝ е вцепенено от ужас, а ръцете ѝ са вдигнати нагоре. Тя е тази, която предизвиква бурята, контролира времето. Светкавици засвяткват и поразяват разузнавачите на място, взривяват ги с малки експлозии и на тяхно място се появяват облачета пепел, които се разнасят безучастно из двора. Анри се отдръпва настрани, докато пълни двуцевката с още патрони. Разузнавачът, когото Бърни Косар души, най-накрая умира и се пръсва на купчина пепел в лицето на кучето. То кихва веднъж, отърсва се от пепелта и погва следващия разузнавач до него. Двамата изчезват в гъстата гора на петдесет метра от нас. Изпитвам непоносим страх, че го виждам за последен път.

— Трябва да влезете в училището — казвам на Сара. — Трябва да тръгнете сега и да се скриете. Марк! — изкрещявам. Поглеждам нагоре и не го виждам. Оглеждам се наоколо. Забелязвам го да тича към Анри, който все още зарежда пушката. Отначало не разбирам защо, но след това виждам какво се случва: могадориански разузнавач се е промъкнал незабелязано зад Анри.

— Анри! — изкрещявам аз, за да привлека вниманието му. Вдигам ръка, за да спра разузнавача, вдигнал нож високо във въздуха, но Марк пръв го напада. Започва борба. Анри щраква пушката обратно, а Марк изритва ножа на разузнавача. Анри стреля и разузнавачът експлодира. Анри казва нещо на Марк. Аз отново извиквам Марк и той идва към мен тичешком, силно задъхан.

— Трябва да заведеш Сара в училището.

— Тук мога да помогна — казва той.

— Това не е твоята битка. Трябва да се скриеш! Влизай в училището и се скрий със Сара!

— Добре — казва той.

— Каквото и да се случи, трябва да останете скрити! — изкрещявам през бурята. — Те няма да ви потърсят. Искат мен. Обещай ми, Марк! Обещай ми, че със Сара ще останете скрити!

Марк кима енергично:

— Обещавам!

Сара плаче и няма време да я успокоявам. Още една гръмотевица, още един изстрел с пушка. Тя ме целува веднъж по устните, докато ръцете ѝ са се вкопчили в лицето ми, и знам, че би искала да остане така завинаги. Марк я издърпва и я повежда.

— Обичам те — казва тя и ме гледа по начина, по който аз я гледах по-рано, преди да напусна кабинета по трудово обучение, сякаш се страхува, че ме вижда за последен път, и иска да запомни всичко, така че тази последна картина да остане с нея завинаги.

— И аз те обичам — казвам аз без звук, само с устни, докато двамата вървят към стъпалата на тунела, но в момента, в който думите излизат от устата ми, Анри изкрещява от болка. Обръщам се. Един от разузнавачите го е промушил с нож в стомаха. През мен преминава вълна от ужас. Разузнавачът издърпва ножа от корема на Анри, острието лъщи с кръвта му. Замахва, за да го промуши още веднъж. Ръката ми се пресяга за него и изтръгвам ножа в последната секунда, така че успява да удари Анри само с юмрук. Той изпуктява, събира силите си, притиска цевта на пушката в брадичката на разузнавача и стреля. Разузнавачът се свлича на земята без глава.

Завалива дъжд, студен, тежък дъжд. За нула време ставам мокър до кости. От стомаха на Анри шурти кръв. Цели се с пушката в мрака, но всички разузнавачи са се преместили в сенките надалеч от нас. Вече нямат интерес да ни атакуват, след като знаят, че двама от нас са се оттеглили, а трети е ранен. Шест все още се протяга към небето. Бурята се е разраснала; вятърът започва да вие. Изглежда, сякаш ѝ е трудно да я контролира. Зимна буря, гръмотевици през януари. С бързината, с която всичко започна, някак си и приключва — гръмотевиците, светкавиците, дъждът. Вятърът утихва и в далечината се появява тихо ръмжене, което постепенно се усилва. Шест снижава ръцете си, всички се напругаме да чуем. Дори могодорианците се

обръщат. Ръмженето се усилва, със сигурност приближава към нас, някакъв вид механично ръмжене. Разузнавачите излизат от сенките и започват да се смеят. Въпреки че убихме поне десетина от тях, сега са много повече отпреди. Облак дим се издига в далечината над короните на дърветата, сякаш зад ъгъла приближава парна машина. Разузнавачите си кимат един на друг, разменят си лукави усмивки и отново образуват кръга си около нас, очевидно в опит да ни вкарат обратно в училището. И очевидно това е единственият ни избор. Шест идва при нас.

— Какво има? — казвам.

Анри накуцва, двуцевката виси отпуснато от едната му страна. Диша тежко, на бузата под дясното му око зее дълбока рана, кръгла локвичка кръв върху сивия му пуловер от ножа.

— Това са останалите, нали? — Анри пита Шест.

Шест го поглежда отчаяно, косата ѝ е мокра и е залепнала по страните ѝ.

— Зверовете — казва тя. — И воините. Те са тук.

Анри натяга ударниците на двуцевката и си поема дълбоко въздух.

— И така, истинската война започва — казва той. — Не знам за вас двамата, но щом е дошъл ножът до кокала, така да бъде. Що се отнася до мене... — казва той и заглъхва. — Ами, да ме вземат дяволите, ако се предам без бой.

Шест кимва:

— Нашият народ се е борил докрай. Така ще направя и аз — казва тя.

На километър и половина оттук пушекът продължава да се издига. *Жив товар*, мисля си. *Ето как ги транспортират, с огромни камиони*. Шест и аз следваме Анри обратно надолу по стълбите. Извиквам Бърни Косар, но той е изчезнал някъде.

— Не можем да го чакаме отново — казва Анри. — Няма време.

Оглеждам се за последно и тръшвам вратите на мазето. Спускаме се обратно по тунела, излизаме на подиума и през салона. Не виждаме нито един разузнавач, нито виждаме Марк и Сара, и това ме кара да изпитам облекчение. Надявам се, че са се скрили добре, и разчитам Марк да спази обещанието си да останат скрити. Когато стигаме обратно до кабинета по трудово, аз избутвам хладилника от пътя и

вземам сандъка. С Анри го отваряме. Шест изважда лечебния камък и го вкарва в стомаха на Анри. Той мълчи, очите му са затворени, задържа дъха си. Лицето му е червено от напрежението, но не издава и звук. След минута Шест измъква камъка. Раната е излекувана. Анри издиша, челото му е покрито с пот. Тогава идва моят ред. Тя го притиска към раната на главата ми и в този момент ме разкъсва болка, много по-силна от всичко, което съм изпитвал досега. Пъшкам и стена, всеки мускул в тялото ми се стяга. Не мога да дишам, докато този ефект не отмине, и когато най-накрая това става, аз се превивам и цяла минута се мъча да си успокоя дишането.

Навън механичното ръмжене е спряло. Камионът е скрит от полезрението ни. Докато Анри затваря сандъка и го връща обратно във фурната, аз гледам през прозореца с надеждата да видя Бърни Косар. Не го виждам. Нов чифт фарове минава покрай училището. Както преди, не мога да разбера дали е кола или пикап, а машината намалява скорост, докато минава край входа, после бързо потегля нататък, без да влиза. Анри запретва блузата си, хваща двуцевката. Тръгваме към вратата, но някакъв звук ни заковава на място.

Отвън се чува рев — силен, животински, зловещ рев, който не прилича на нищо, което съм чувал досега, следван от металическото дрънчене на врата, която някой отключва, спуска надолу и отваря. Силно тръшване ни кара да застанем нащрек отново. Поемам си дълбоко въздух. Анри поклаща глава и въздъхва някак почти безнадеждно, както се прави, когато битката е изгубена.

— Винаги има надежда, Анри — казвам аз. Той се обръща и ме поглежда. — Все още можем да очакваме нов развой на събитията. Не знаем цялата информация. Рано е да губиш надежда.

Той кимва и по лицето му преминава най-тънката следа от усмивка. Поглежда към Шест, един нов развой на събитията, който не мисля, че някой от нас можеше да предвиди. Кой може да каже дали няма да последват и други? И тогава той продължава мисълта ми оттам, където аз прекъснах, цитирайки точно същите думи, които ми каза, когато аз бях обезкураженият, когато го питах как бихме могли въобще да очакваме да спечелим тази битка сами, многократно помалочислени и далеч от дома, срещу могадорианците, които, по всичко личи, изпитват огромна наслада от войната и смъртта.

— Това е последното нещо, което ще направим — казва Анри. — Когато изгубиш надежда, губиш всичко. И дори когато смяташ, че си изгубил всичко, когато всичко е ужасяващо и мрачно, винаги има надежда.

— Именно — казвам аз.

ГЛАВА 31

Нов рев прорязва нощния въздух и стените на училището, рев, който смразява кръвта ми. Земята ехти под стъпките на звяра, който сега вероятно са пуснали на свобода. Поклащам глава. Имах възможността да се уверя в размерите му по време на виденията си от войната на Лориен.

— За доброто на твоите приятели и за наше собствено добро — казва Шест — по-добре да се разкараме от това училище, докато все още имаме време. Ще унищожат цялата сграда, само и само да се доберат до нас.

Кимваме си един на друг.

— Единствената ни надежда е да стигнем до гората — казва Анри — Каквото и да е онова нещо, може и да успеем да му избягаме, ако останем невидими.

Шест кимва:

— Просто се дръжте за ръцете ми.

Без да чакаме нова покана, аз и Анри хващаме по една ръка.

— Колкото можем по-тихо — казва той.

Коридорът е мрачен и тих. Вървим с безшумна настойчивост, движим се възможно най-бързо, по възможно най-тихия начин. Нов рев и по средата му започва друг. Спираме. Не един звяр, а два. Продължаваме нататък и влизаме в салона. Няма следа от разузнавачи. Щом стигаме центъра на игрището, Анри спира. Поглеждам към него, но не мога да го видя.

— Защо спряхме? — прошепвам.

— Шшшт — казва той. — Слушай.

Напрягам се, за да чуя нещо, но не чувам нищо друго освен равномерното бучене на собствената си кръв в ушите ми.

— Зверовете са спрели да се движат — казва Анри.

— Е, и?

— Шшшт — казва той. — Отвън има нещо друго.

И тогава ги чувам и аз, тънки писукания, които идват сякаш от малки животни. Звучите са приглушени, но очевидно се засилват.

— Какво, по дяволите...? — питам.

Нещо започва да удря по капака на подиума, капака, през който се надявахме да избягаме.

— Пусни си светлините — казва той.

Пускам ръката на Шест, включвам ги и ги насочвам към подиума. Анри поглежда към цевта на пушката си. Капакът подскача нагоре, сякаш нещо се опитва да го избута нагоре, но му липсва сила. *Невестулките*, мисля си аз, *малките същества с яки тела, от които онези в Атенс бяха ужасени*. Една от тях удря капака толкова силно, че той се откътва от сцената и изтрополява по пода. Толкова за липсата им на сила. Две от тях изскачат навън и щом ни виждат, така бързо се стрелват към нас, че ми е трудно да ги огледам. Вдигнал двуцевката, Анри ги държи на мушка, а на лицето му е изписана развеселена усмивка. Пътищата им се разклоняват и на около пет метра от нас скачат и двете — едната към Анри, другата — към мен. Анри стреля веднъж, невестулката експлодира и го покрива с кръвта и червата си; точно когато тръгвам да разкъсам втората с телекинеза, невидимата ръка на Шест я грабва още във въздуха, удря я в земята като топка за ръग्би и я убива на мига.

Анри дърпа ударниците на двуцевката.

— Е, не беше толкова страшно — казва той и още преди да успея да му отговоря, цялата стена покрай подиума пада под юмрука на един звяр. Той се отдръпва и удря пак, разбива подиума на трески и нощното небе се разкрива зад него. От ударната вълна двамата с Анри се премятаме назад.

— Тичай! — изкрещява Анри, докато изстрелва куршум след куршум в тялото на звяра. Това изобщо не му се отразява. Звярът се навежда напред и изревава толкова силно, че усещам как дрехите ми плющят. Една ръка се пресяга, хваща ме и ме прави невидим. Звярът се втурва напред право към Анри и аз изтръпвам от ужас какво може да му направи.

— Не! — изкрещявам. — При Анри, отиди при Анри!

Изтръгвам се от хватката на Шест, като най-накрая успявам да я сграбча и да я избутам настрана. Ставам видим; тя остава скрита.

Звярът препуска срещу Анри, който е застанал решително и го гледа как приближава. Без патрони. Без възможности.

— Добери се до него! — изкрещявам отново. — Добери се до него, Шест!

— Отивай в гората! — извиква ми тя в отговор.

Единственото, което мога да направя, е да гледам. Звярът трябва да е около десет метра на височина, може би дванадесет, и се извисява над Анри. Реве, а очите му горят с истински гняв. Мускулестата му ръка, свита в юмрук, се стрелва нагоре, толкова нависоко, че разбива таванските греди и покрива на училищния салон. А после се спуска с такава бързина, че се размива пред погледа като перките на включен вентилатор. Изкрещявам от ужас, знам, че Анри ще бъде премазан. Не мога да извърна поглед, Анри изглежда миниатюрен, застанал там с отпуснатата си пушка. Когато юмрукът на звяра го доближава на части от секундата, Анри изчезва. Юмрукът разбива пода на салона, дървото се нацепва, а ударът ме праща в скамейките на шест метра от нас. Звярът се обръща към мен, закривайки мястото, където Анри стоеше.

— Анри! — изкрещявам. Звярът изревава така, че всякакъв отговор би бил заглушен. Прави крачка към мен. *В гората*, беше казала Шест. *Отивай в гората*. Изправям се и започвам да тичам с всичка сила към дъното на салона, откъдето звярът току-що беше проникнал. Обръщам се, за да видя дали ме преследва. Не. Може би Шест е направила нещо, за да отвлече вниманието му. Всичко, което знам, е, че сега вече съм сам, без помощ.

Скачам над купчината отломки и се втурвам навън, бягам с всички сили към гората. Сенките се гълпят около мен, следват ме като злонамерени привидения. Знам, че мога да ги надбягам. Звярът изревава и чувам още една стена да се сгромолясва. Достигам дърветата, а нароилите се призраци, изглежда, са изчезнали. Спирам и се заслушвам. Дърветата се полюшват под лекия ветрец. Тук има вятър! Измъкнал съм се от онзи купол, който могодорианците бяха създали. Нещо топло се събира около колана на панталона ми. Раната, която получих у Марк Джеймс, се е отворила на гърба ми.

Силуетът на училището почти не се различава от мястото, където съм застанал. Целия салон го няма — купчина тухли. Сянката на звяра се извисява сред отломките от столовата. Защо не е тръгнал да бяга след мен? И къде е вторият звяр, който всички чухме? Юмрукът на

звяра отново се стоварва, още една стая рухва. Марк и Сара са там някъде. Казах им да се връщат и сега осъзнах колко глупаво съм постъпил. Не предположих, че звярът ще тръгне да руши училището, ако знае, че не съм там. Трябва да направя нещо, за да го разкарам. Поемам си дълбоко въздух, за да събера сили, и веднага щом правя първата крачка, нещо твърдо ме удря в тила. Падам с главата напред в калта. Опипвам мястото, където ме удариха, и ръката ми се покрива с кръв, капки от нея се стичат по връхчетата на пръстите ми. Обръщам се и отначало не виждам нищо, но тогава то излиза от сенките и се ухилва.

Воин. Ето така изглеждат те. По-висок от разузнавачите — висок два — два и петдесет метра — мускулите му издуват черно дрипаво наметало. Големи, изпъкнали вени криволичат по дължината на всяка ръка. Черни ботуши. Нищо не покрива главата му, а косата му пада до раменете. Същата бледа, восъчна кожа, като на разузнавачите. Самонадеяна, решителна усмивка. В едната си ръка държи меч. Дълъг и сияен, направен от метал, който досега не съм срещал нито на Земята, нито във виденията си от Лориен, а изглежда сякаш пулсира, сякаш е жив.

Опитвам се да изпълзя надалече от него, докато кръвта се стича по врата ми. Звярът в училището надава отново рев, а аз посягам към ниските клони на дървото наблизо и се издърпвам нагоре. Воинът е на три метра от мен. Стисвам и двете си ръце в юмруци. Той прави няколко безгрижни движения с меча си към мен и нещо изскача от върха му, нещо, което прилича на малка кама. Наблюдавам как камата прави дъга, оставяйки лека диря след себе си като дима от самолет. Светлината ме омагьосва така, че да не мога да отместя поглед.

Лъч ярка светлина поглъща всичко, светът избледнява в беззвучна празнота. Никакви стени. Никакъв звук. Никакъв под или таван. Много бавно формите на нещата се завръщат, а дърветата стоят като древни статуи и си шептят за някой отминал паралелен свят, където пребивават само сенки.

Посягам към най-близкото дърво, единственото сиво петно в един иначе изцяло бял свят. Ръката ми минава през него и за момент то затрептява, сякаш е течено. Поемам си дълбоко въздух. Когато издишвам, болката от раната на тила ми и тази от драскотините по ръцете ми след пожара в Джеймс се завръща. Отнякъде се чува звук от

капеща вода. Бавно воинът се материализира на осем-девет метра от мен. Гигантски. Оглеждаме се един друг. Мечът му сияе още по-ярко в този нов свят. Очите му се стесняват, а моите длани отново се свиват в юмруци. Повдигал съм много по-тежки от него предмети; разцепвал съм дървета и съм предизвиквал разруха. Със сигурност бихме могли да премерим сили. Изтласквам всичко, което чувствам, в сърцевината на съществуването си, всичко, което съм, и всичко, което ще бъда, докато не достигам до ръба на експлозията.

— Яаааа! — изкрещявам аз и тласвам ръце напред. Животинската сила напуска тялото ми и полита срещу воина. В същия момент той замахва с меч пред себе си, сякаш удря муха. Силата се отклонява към дърветата, които танцуват за кратко като житни класове в поле, което се полюшва на лекия ветреца, а после застиват. Той се изсмива с дълбок, гърлен смях, чиято единствена цел е да ми се подиграе. Червените му очи пламват, а цветът им се разтича, сякаш са пълни с лава. Вдига свободната си ръка и аз се напрегам от неизвестното. Без да разбере какво се е случило, гърлото ми е в хватката му, а пространството, което ни делеше, се затваря в миг. Той ме вдига с една ръка, диша с отворена уста, така че мога да усетя киселата смрад от устата му, миризмата на гнило. Започвам да се мятам, опитвам се да откъртя пръстите му от врата си, но те са като желязо.

И тогава той ме хвърля.

Приземявам се по гръб на десетина метра от него. Изправям се, а той тръгва да ме атакува, размахвайки меч към главата ми, но аз залягам и го парирам, като го блъскам с всичка сила. Препъва се назад, но остава прав. Опитвам се да го вдигна с телекинеза, но не се получава. В този паралелен свят силите ми са избледнели, почти без ефект. Тук могодорианецът има преимущество.

Той се усмихва на напразните ми усилия и издига меч си с две ръце. Мечът оживява и от мержеливо сребрист става леденосин. Синкави пламъци облизват острието му. Меч, който сияе с цвета на силата си, точно както каза Шест. Той замахва в моята посока и нова кама полита от върха му право към мен. *С това ще се справя*, мисля си аз. През всичките онези часове на двора Анри ме беше подготвял точно за този момент. Все с ножовете, които са до голяма степен същите като камите. Дали Анри е знаел, че ще ги използват? Със

сигурност, въпреки че никога не съм ги виждал във виденията си от нахлуването. Но аз не бях виждал и тези създания. Те бяха различни на Лориен, не изглеждаха толкова зловещи. В деня на нападението изглеждаха болнави и изгладнели. Земята ли е виновна за тяхното съвземане, ресурсите ѝ ли са ги направили по-силни и по-здрави?

Камата буквално пици, докато лети срещу мен. Расте и се обгръща в пламъци. Точно когато тръгвам да я отблъсквам, тя експлодира в огнено кълбо и пламъците му се нахвърлят върху мен. Заклучен съм сред тях, погълнат съм от идеална огнена сфера. Всеки друг би изгорял, но не и аз, и някак си тя кара силите ми да се завърнат. Мога да дишам. Без воинът да предположи, тя ме е направила по-силен. Сега е мой ред да се усмихна на неговите напразни действия.

— Само толкова ли можеш? — изкрещявам аз.

Лицето му кипва от гняв. Той посяга предизвикателно с една ръка над рамото си и измъква оттам масивно като топ оръжие, чието дуло се увива около предмишницата му и започва да се съединява с нея. Ръката и оръжието му стават едно цяло. Изваждам ножа от задния си джоб, ножа, който взех от вкъщи, преди да се върна в училището. Малък, безполезен, но по-добре от нищо. Изваждам острието и се хвърлям в атака. Огненото кълбо тръгва заедно с мен. Воинът изпъва тяло и със сила замахва с меча надолу. Отклонявам го с джобното си ножче, но под тежестта на меча острието му се разцепва на две. Хвърлям на земята парчетата и замахвам с всички сили. Юмрукът ми го удря в стомаха. Той се превива, но веднага след това се изправя и замахва с меча отново. В последната секунда залягам под острието. То опърля косата на темето ми. Точно след меча идва оръдието. Нямам време да реагирам. Удря ме в рамото, аз изохквам и падам назад. Воинът сменя тактиката и насочва оръдието във въздуха. Отначало съм объркан. Сивото на дърветата се издърпва от тях и оръдието го засмуква. Тогава разбирам. Оръдието. Трябва да бъде заредено, преди да стреля с него, трябва да отнеме от същината на Земята, за да бъде използвано. Сивото в дърветата не са сенки; сивото е животът на дърветата на най-основното му ниво. И сега този живот бива отнет, изразходван от могадорианците. Извънземната раса, която изчерпа ресурсите на собствената си планета в стремежа си към завоевания, сега прави същото тук. Това е причината да нападнат Лориен. Същата,

поради която ще нападнат и Земята. Едно по едно дърветата падат и се сриват в купчини пепел. Оръдието свети все по-ярко и по-ярко, толкова ярко, че те заболяват очите да го гледаш. Няма време за губене.

Атакувам. Той продължава да държи оръдието си към небето, докато замахва с меча. Навеждам се и се забивам право в него. Тялото му се напруга и се сгърчва от болка. Огънят, който ме заобикаля, го гори от моята страна. Но аз съм останал открит. Той замахва немощно с меча — недостатъчно силно, за да ме пореже — но за мен вече е късно да избегна острието му. Удря ме и праща тялото ми на петнадесет метра назад, сякаш ме е ударил гръм. Оставам да лежа там, докато тялото ми се тресе след токовия удар. Надигам глава. Заобикалят ни тридесет купчинки пепел от падналите дървета. Колко изстрела ще му позволи това? Лек ветреца вдига пепелта и тя се завихря из празното пространство между нас. Луната се завръща. Светът, в който ме е довел, започва да се разпада. Той го знае. Оръдието му е готово. С мъка се надигам от земята. На няколко метра от мен, все още светеща, лежи една от камите. Вдигам я.

Той снижава оръдието и се прицелва. Бялото, което ни заобикаля, започва да помътнява, цветът се завръща. И тогава оръдието изстрелва ослепителна светлина, населена с призрачни версии на всички, които някога съм познавал — Анри, Сам, Бърни Косар, Сара — мъртви до един в този паралелен свят, а светлината е толкова ярка, че не виждам нищо друго освен тях — как се опитват да ме завлекат със себе си, как върлуват в кълбото от енергия, което расте, докато се носи към мен. Опитвам се да отклоня изстрела, но е прекалено силен. Бялото стига до огненото ми ограждение и когато двете се докосват, експлодират и ударната вълна ме праща назад. Приземявам се с тъп звук. Правя си бърз преглед. Нищо ми няма. Огненото кълбо се е изгасило. Някак е поело експлозията, спасило ме е от сигурна смърт. Вероятно така работи оръдието — смъртта на нещо за смъртта на друго. Способността да контролираш мисълта, да манипулираш чрез страх, като унищожаваш съставните части на света. Разузнавачите са се научили до известна степен да правят това с умовете си. Воините разчитат на оръжия, които имат далеч по-моцнен ефект.

Изправям се, светещият нож все още е в ръцете ми. Воинът дърпа някаква ръчка отстрани на оръдието, като че ли за да го презареди. Втурвам се към него. Когато стигам достатъчно близо, се

прицелвам в сърцето му и мятам ножа с всичка сила. Той стреля втори път. Торпедо от оранжева енергия се спуска към него, неминуема бяла смърт — към мен. Разминават се във въздуха, без да се докоснат. Точно когато очаквам вторият изстрел да ме достигне, да предизвика смъртта ми, нещо друго се случва.

Ножът ми удря пръв.

Светът изчезва. Сенките избледняват и студът и мракът се появяват, сякаш никога не са изчезвали. Шеметна промяна. Правя крачка назад и падам. Очите ми се настройват към недостига на светлина. Насочвам ги към тъмната фигура на воина, който се клатушка над мен. Изстрелът на оръдието му не се прехвърли заедно с нас. Светещият нож обаче е тук, острието му е потънало надълбоко в сърцето му, дръжката пулсира в оранжево на лунната светлина. Воинът залита и тогава ножът се всмуква по-надълбоко и изчезва. Той изпъшква. От зейналата рана се изпомпват струйки черна кръв. Очите му стават безизразни, после се обръщат навътре в главата му. Той пада на земята, остава да лежи неподвижно и експлодира в облак пепел, който посипва обувките ми. Воин. Убих своя първи. Нека не бъде последният.

Престоят ми в паралелния свят ме е отслабил по някакъв начин. Слагам ръка на близко дърво, за да се подпра и да си поема въздух, само че дървото вече го няма. Оглеждам се. Всички дървета около нас са се разпаднали на купчини пепел, точно както стана в другия свят, точно както става с могадорианците, когато умрат.

Чувам рева на звяра и поглеждам, за да видя колко е останало от училището. Но вместо училище там има нещо друго, на четири метра от мен, извисява се с меч в едната ръка и познатото ми вече дуло в другата. Оръдието е прицелено право към сърцето ми, оръдие, което вече е заредено и свети мощно. Още един воин. Не мисля, че имам силата да се боря с този както с предишния.

Нямам какво да хвърля, а разстоянието между нас е прекалено голямо, за да атакувам, преди да стреля. В този момент ръката му трепва и звукът от изстрел прокънтява във въздуха. Тялото ми се дръпва инстинктивно в очакване снаряждът да ме разпори на две. Но съм добре, оставам невредим. Поглеждам объркано нагоре и там, на челото на воина, виждам дупка с големината на монета, от която пръска отвратителна кръв. След това той пада и се раздробява.

— Това е за баща ми — чувам зад мен. Обръщам се. Сам, със сребрист пистолет в дясната си ръка. Усмиввам му се. Той сваля оръжието. — Минаха точно през центъра на града — казва той. — Знаех, че са те, веднага щом видях ремаркетото.

Опитвам се да си поема дъх, докато гледам към фигурата на Сам със страхопочитание. Само миг по-рано в снаряда на първия воин той беше разлагащ се труп, който бе дошъл от ада, за да ме отведе. А сега току-що ме спаси.

— Добре ли си? — пита той.

Кимвам:

— Откъде дойде така?

— Проследих ги с пикапа на баща ми, когато минаха покрай нас. Спрях преди петнайсет минути и ме налазиха онези, които вече бяха дошли тук. Затова се разкарах, паркирах в полето на километър и половина оттук и дойдох през гората.

Вторият чифт фарове, които видяхме от прозореца на училището, са били на пикапа на Сам. Отварям уста, за да отговоря, но светкавица разтърсва небето. Започва нова буря и през мен преминава вълна от облекчение, защото Шест все още е жива. Светкавица прорязва небосклона, от всички страни се спускат облаци и се натрупват в огромен масив. Пада още по-голям мрак, последван от толкова силен дъжд, че се налага да присвивам очи, за да различа Сам на метър от мен. Училището е унищожено. Тогава една огромна светкавица удря, за части от секундата всичко се озарява и аз виждам, че вятърът е бил уцелен. Следва предсмъртен рев.

— Трябва да стигна до училището! — изкрещявам. — Марк и Сара са някъде вътре.

— Ако ти отиваш, и аз отивам — изкрещява той в отговор през грохота на бурята.

Не сме направили и пет крачки, когато вятърът ни пресреща с вой, блъска ни назад, а тропически дъжд жили лицата ни. Мокри сме до кости, треперим и ни е студено. Но щом треперя, значи със сигурност съм жив. Сам пада на коляно, после ляга по корем, за да не го отнесе вятърът. Аз правя същото. Поглеждам с присвити очи към облациите — тежки, мрачни, зловещи, завихрят се в малки концентрични кръгове и в центъра — центъра, който с всички сили се опитвам да достигна — се оформя лице.

Лицето е старо, набраздено от бръчки, брадата, спокойно на вид, сякаш спи. Лице, което изглежда по-древно от самата Земя. Облаците започват да се снижават, бавно приближават повърхността и поглъщат всичко. Светът потъва в толкова дълбок и непроницаем мрак, че е трудно да си представиш, че някъде все още съществува слънце. Отново рев — рев на гняв и обреченост. Опитвам се да се изправа, но бързо съм повален отново, вятърът е прекалено силен. Лицето. Оживява. Пробужда се. Очите се отварят, лицето се изкривява в гримаса. Това дело на Шест ли е? Лицето се превръща в самата ярост, в образа на отмъщението. Стрелва се надолу. Изглежда, всичко е в баланса. И тогава устата се отваря, гладна, устните ѝ се извиват и се показват зъби, а очите му се стесняват, издавайки това, което може да се опише единствено като чиста злоба. Абсолютна и безусловна ярост.

И тогава лицето докосва земята и тя се разтърсва от свръхзвуков взрив, експлозия, която се разпростира извън училището, всичко се озарява в червено, оранжево и жълто. Политам назад. Дърветата се трошат на две. Земята тътне. Приземявам се с тъп удар, отгоре ми падат клони и кал. Ушите ми бучат както никога досега. Взривът беше толкова силен, че трябва да се е чул на осемдесет километра оттук. В този момент дъждът спира и всичко замлъква.

Лежа в калта, заслушан в ритъма на сърцето си. Облаците се очистват и разкриват висящата над мен луна. Няма и лек повей на вятъра. Оглеждам се, но не виждам Сам. Викам го, но не получавам отговор. Копнея да чуя нещо, каквото и да е, още един рев, пушката на Анри, но няма нищо.

Надигам се от земята, отърсвам се от калта и клонките, доколкото ми е възможно. Излизам от гората за втори път. Звездите са се появили отново, милион звезди блещукат високо в нощното небе. Свърши ли? Победихме ли? Или е просто затишие на военните действия? *Училището*, мисля си. *Трябва да стигна до училището*. Права крачка напред и тогава го чувам.

Отново рев, който идва от гората зад мен.

Звукът се завръща. Три последователни изстрела проехтяват в нощта, отеквайки така, че да не мога да разбера откъде са дошли. Всичко в мен се надява, че са от пушката на Анри, че все още е жив, все още се бори.

Земята започва да се тресе. Звярът тича, идва за мен, няма как да е друго, наоколо дърветата биват пречупени и изкоренени. Не изглежда да го забавят по никакъв начин. Този по-голям ли е от другия? Не държа да разбирам. Тръгвам да бягам към училището, но тогава осъзнавам, че това е най-неподходящото място, където мога да отида. Сара и Марк са все още там, все още се крият. Или поне се надявам, че е така.

Всичко се връща както си беше преди бурята, сенките ме следват, умножават се. Разузнавачи. Воини. Завивам надясно и спринтирам по оградената с дървета пътека, която води до футболното игрище, а звярът ми диша във врата. Мога ли наистина да очаквам, че ще го надбягам? Ако стигна до гората зад игрището, може би ще успея. Познавам тези гори, горите, които водят до вкъщи. В тях ще имам предимството на собствения терен. Оглеждам се и виждам силуетите на могодорианците в училищния двор. Прекалено много са. В пъти ни превъзхождат по брой. Наистина ли сме вярвали, че ще можем да ги победим?

Покрай мен профучава кама, червена мълния, която прелита на няколко сантиметра от лицето ми. Забива се в ствола на близко дърво и то лумва в пламъци. Отново рев. Звярът не изостава. Кой от двамата ни е по-издръжлив? Влизам в стадиона, тичам право през петдесетярдовата линия и минавам през сектора на гостуващия отбор. Още един нож изсвистява край мен, този път син. Гората е близо и когато най-накрая дотичвам до нея, по лицето ми плъзва усмивка. Отведох го надалече от останалите. Ако всички други са в безопасност, значи съм си свършил работата. В момента, в който опиянението от победата бликва в мен, третата кама ме уцелва.

Изкрещявам, падам по лице в калта. Чувствам камата между плещите си. Болката е толкова остра, че ме парализира. Пресягам се, за да я измъкна, но тя е прекалено високо. Усещам я, сякаш се движи, проправя си път навътре, а болката се разпръсва, сякаш съм отровен. По корем, в агония. Не мога да я изкарам с телекинеза, силите ми някак ме предават. Започвам да се влача напред. Един от воините — или може би е разузнавач; не мога да определя какво е — слага крак на гърба ми, посяга надолу и издърпва камата. Изпъшквам. Ножа го няма, но болката остава. Маха си крака от мен, но мога да усетя

присъствието му и се обръщам с мъка по гръб, за да застана с лице към него.

Още един воин, извисява се над мен и се усмихва с омраза. Изглежда по същия начин като предишния, има същия меч. Камата, която беше в гърба ми, се извива в хватката му. Това почувствах и аз — въртящото се острие в плътта ми. Вдигам ръка към воина, за да го преместя, но знам, че е напразно. Не мога да се концентрирам, всичко ми е мъгляво. Той вдига меча си във въздуха. Острието надушва смърт, засиява на фона на нощното небе. *Свършено е с мен, мисля си. Няма какво да направя.* Поглеждам го в очите. Десет години бягство, а така лесно приключва всичко, толкова тихо. Но зад него се прокрадва нещо друго. Нещо далеч по-заплашително от милион воини с милион мечове. С огромни зъби, които светят в бяло, в уста, прекалено малка, за да ги побере. Звярът със злите си очи се надвесва над нас.

В шока си поемам рязко въздух, който засяда в гърлото ми, а очите ми се разчекват от ужас. Ще очисти и двама ни, мисля си. Воинът не знае какво има зад него. Той се напруга и гримасничи срещу мен, след което понечва да ме разсече с меча на две. Но е твърде бавен и звярът го напада пръв, челюстите му се затръшват като капан за мечки. Те летят една към друга, докато зъбите му не се срещат, прерязват тялото му точно под бедрата и от него не остава нищо друго освен два преполовени крака. Звярът го сдъвква на два пъти и преглъща. Крайниците на воина падат глухо на земята — единият надясно, другият — наляво, и бързо се раздробяват.

Използвам всяка останала ми частица сила, за да се пресегна и да хвана камата, която е паднала в краката ми. Затъквам я в колана на дънките си и тръгвам да драпам, за да се отдалеча от звяра. Усещам го — надвиснал над мен, усещам дъха му на тила си. Миризмата на смърт и гнило месо. Стигам до малко сечище. Очаквам гневът на звяра да се стовари всеки момент, очаквам зъбите и ноктите му да ме разкъсат на парченца. Издърпвам се напред с последни сили и се облягам на един дъб.

Звярът стои в самия център на сечището, на десет метра от мен. Чак сега успявам да го огледам подробно. Фигура със застрашителни размери, неясна в мрака и студа на нощта. По-висока и по-грамадна от тази на звяра в училище, поне дванадесет метра; стои изправен на два задни крака. Дебела, сива кожа, изопната над плочките от издути

мускули. Няма врат, главата му е наклонена така, че долната му челюст се издава по-напред от горната. Едип ред зъби, сочещи към небето, още един ред, който сочи в обратната посока, и от тях капе кръв и слюнка. Дълги, масивни лапи висят на около половин метър от земята дори когато звярът стои изправен, от което той изглежда сякаш е постоянно приведен напред. Жълти очи. Кръгли дискове от двете страни на главата му, които пулсират в такт с ритъма на сърцето му единственото, което го издава, че въобще има сърце.

Навежда се напред и слага лявата си лапа на земята, която завършва с набити, къси пръсти и нокти на граблива птица, предназначени да разкъсат всичко, което докоснат. Пронизителен рев, който би ме тласнал назад, ако не се бях подпрял на дървото. Устата му се отваря и се виждат още поне петдесет зъба, всеки от тях точно толкова остър, колкото и останалите. Свободната му лапа отскача и прекършва на две всяко дърво, което удари — десет, петнадесет от тях.

Няма накъде да бягам. Няма защо да се бия. Кръвта от прободната рана се стича по гърба ми; и ръцете, и краката ми треперят. Камата все още е в колана на дънките ми, но какъв е смисълът да я изваждам? Каква вяра можеш да имаш в десетсантиметрово острие срещу петнадесетметров звяр? Би я усетил като трънче. Само ще го ядоса повече. Единствената ми надежда е да умра от загуба на кръв, преди да бъде убит и изяден.

Затварям очи и приемам смъртта. Светлините ми са загасени. Не искам да виждам какво ще се случи. Чувам движение зад себе си. Отварям очи. *Сигурно някой от могодорианците пристъпва напред, за да погледне по-отблизо*, мисля си аз отначало, но веднага разбирам, че греша. Има нещо познато в подтичващата походка, нещо, което разпознавам по звука на дишането. И тогава той влиза в сечището.

Бърни Косар.

Усмиввам се, но усмивката ми бързо увяхва. Ако аз съм обречен, няма смисъл и той да умира с мен. *Не, Бърни Косар. Не трябва да си тук. Трябва да се махнеш и трябва да си по-бърз от вятъра, да идеш колкото е възможно по-надалече. Представи си, че току-що си привършил със сутрешната си разходка до училище и че е време да се връщаш у дома.*

Той ме гледа, докато идва към мен. *Аз съм тук, сякаш ми казва. Аз съм тук и ще остана с теб.*

— Не — произнасям на глас.

Той спира на такова разстояние, колкото да ми близне ръката, за да ми вдъхне кураж. Поглежда нагоре към мен с големите си кафяви очи. *Махай се, Джон, чувам в главата си. Пълзи, ако трябва, пълзи, но се махни оттук веднага.* Загубата на кръв ме кара да халюцинирам. Бърни, изглежда, комуникира с мен. Тук ли е въобще Бърни Косар, или и това си измислям?

Той стои пред мен, сякаш ме пази. Започва да ръмжи, отначало тихо, но после ръмженето става точно толкова яростно, колкото рева на чудовището. Звярът фиксира Бърни Косар. Втренчва се в него. Козината по средата на гърба на Бърни Косар е изправена, кафявите му уши са наострени. Неговата вяръност, смелостта му почти ме карат да се разплача. Той е сто пъти по-дребен, но все пак се изправя срещу него, заричайки се да се бие. Един бърз удар на звяра и всичко свършва.

Пресягам се към Бърни Косар. Ще ми се да можех да се изправя, да го взема и да се махнем. Ръмженето му е толкова бясно, че цялото му тяло се тресе, по него минават тръпки.

И тогава нещо се случва.

Бърни Косар започва да расте.

ГЛАВА 32

След всичко случило се чак сега разбирам. Сутрешното ни тичане, при което аз бягах твърде бързо за него. Той изчезваше в гората и пет секунди по-късно се появяваше пред мен. Шест се опита да ми каже. Шест го погледна само веднъж и разбра веднага. Когато сме тичали, Бърни Косар е отивал в гората, за да се превърне в птица. Начинът, по който се изстрелваше навън всяка сутрин с нос в земята, патрулирайки из двора. Пазел е мен и Анри. Търсел е следи от могадорианците. Геконът във Флорида. Геконът, който ме гледаше от стената, докато закусвах. Колко време е бил с нас? Химерите, тези, с които видях, че натоварват ракетата — те стигнаха ли все пак до Земята?

Бърни Косар продължава да расте. Казва ми да бягам. Мога да си комуникирам с него. Не, това не е всичко. Мога да си комуникирам с всички животни. Още един завет. Започна с елена във Флорида в деня, в който напуснахме. Тръпката, която премина по гръбначния ми стълб, сякаш ми предаде нещо, някакво чувство. Приписах го на мъката, че заминаваме, но сгрехих. Кучетата на Марк Джеймс. Кравите, които подминавах, докато тичахме сутрин. Същата работа. Чувствам се като пълен глупак, че го откривам едва сега. Толкова крещящо очевидно, точно под носа ми. Още една от поговорките на Анри: нещата, които са най-очевидни, са точно тези, които най-често пропускаме. Но Анри е знаел. Точно затова спря Шест, когато тя се опита да ми обясни.

Бърни Косар престана да расте: козината му е опадала и е заменена с продълговати люспи. Прилича на дракон, но без крила. Тялото му е изковано от мускули. Остри зъби и нокти, рога, които се извиват като на овен. По-набит от звяра, но много по-нисък. Изглежда точно толкова ужасяващ. Два гиганта от двете страни на сечището ръмжат един срещу друг.

Бягай, казва ми той. Опитвам се да му кажа, че не мога. Не знам дали може да ме разбере. *Можеш*, казва той. *Трябва да го направиш.*

Звярът замахва. Замах като чук, който тръгва от облаците и се сгромолясва надолу с жестокост. Бърни Косар го парира с рогата си и после напада, преди звярът да успее да замахне пак. Гигантски сблъсък в самия център на сечището. Бърни Косар се мята нагоре, забива зъби в плешката на звяра. Звярът го хвърля назад. Ужасната бързина, с която действа, не се подчинява на никаква логика. И двамата вече имат кървави рани по телата си. Гледам с гръб, опрян в дървото. Опитвам се да помогна. Телекинезата ми обаче все още отказва. Кръвта се стича по гърба ми. Усещам крайниците си тежки, сякаш са от олово. Чувствам, че отмалявам.

Звярът е все така изправен на два крака, докато Бърни Косар трябва да се бие на четири. Звярът напада. Бърни Косар навежда глава и те се сблъскват един в друг, поваляйки дърветата от дясната ми страна. По някакъв начин звярът се оказва отгоре. Забива зъбите си дълбоко във врата на Бърни Косар. Започва да мята глава, опитвайки се да разкъса гръкляна му. Бърни Косар се извива под захапката му, но не може да се отскубне. Започва да дере с лапи по кожата на звяра, но той не го пуска.

Тогава някой се пресяга зад мен и хваща ръката ми. Опитвам се да я отблъсна, по дори това ми е невъзможно. Клепачите на Бърни Косар са здраво стиснати. Той се мъчи в захапката на звяра, гърлото му е притиснато и не може да диша.

— Не! — изкрещявам.

— Хайде! — извиква глас зад мен. — Трябва да се разкараме оттук.

— Кучето — казвам аз, без да разбирам чий е гласът. — Кучето!

Бърни Косар е захапан и годушат, ще умре, а няма и едно скапано нещо, което да мога да сторя. Няма да изкарам дълго след него. Бих пожертвал собствения си живот, за да спася неговия. Изкрещявам. Бърни Косар извърта глава назад и ме поглежда, лицето му е изкривено от болка и мъка и от приближаващата смърт, която сигурно предусеща.

— Трябва да тръгваме! — изкрещява гласът зад мен, ръката ме дърпа нагоре.

Очите на Бърни Косар остават втренчени в мен. *Тръгвай*, казва ми той. *Махай се оттук сега, докато можеш. Няма много време.*

Някак успявам да докосна краката си. Замаян съм, светът се върти в мъглявина около мен. Само очите на Бърни Косар остават ясни. Очи, които викат за помощ дори когато мислите му казват обратното.

— Трябва да тръгваме — крещи гласът отново. Не се обръщам, за да го видя, но знам чий е. Марк Джеймс вече не се крие в училището и се опитва да ме спаси от този сблъсък. Това, че той е тук, трябва да значи, че и Сара е добре, и за момент си позволявам да почувствам облекчение, но това облекчение изчезва точно толкова бързо, колкото е пристигнало. В този момент само едно нещо е от значение. Бърни Косар, проснат настрани, който ме гледа със стъклени очи. Той ме спаси. Сега е мой ред да го спася.

Марк обхваща с ръка гърдите ми, започва да ме дърпа назад, вън от сечището, надалече от битката. Извъртам се и се освобождавам. Очите на Бърни Косар бавно започват да се затварят. Той изнемогва, мисля си. *Няма да те гледам, как умираш*, казвам му. *Готов съм да видя много неща на този свят, но да ме вземат мътните, ако ще те гледам как умираш*. Не получавам отговор. Захапката на звяра се стяга. Усеща, че смъртта е наблизо.

Правя една несигурна крачка и изваждам камата от колана на дънките си. Хващам я здраво, тя се съживява и започва да свети. Никога няма да успея да уцеля звяра, ако метна камата, а всичките ми завети са се изпарили. Решението е лесно. Нямам избор, освен да атакувам.

Една дълбока, трепереща глътка въздух. Залюлявам тялото си назад, всичко в мен е напрегнато заради болката от изтощението, по мен няма и сантиметър, който да не изпитва някаква болка.

— Не! — изкрещява Марк зад мен.

Скачам напред и се затичвам към звяра. Очите му са затворени, челюстта му е стегната здраво около врата на Бърни Косар, така че лунната светлина се отразява в локвите кръв около него. Девет метра до него. После шест. Очите на звяра се отварят внезапно в момента, в който скачам. Жълти очи, които се извъртат от ярост в момента, в който ме засичат да се нося по въздуха с кама в двете си ръце, вдигнати високо над главата ми, като че ли съм в някой героичен сън, от който не искам никога да се събудя. Звярът пуска гърлото на Бърни Косар и понечва да ме захапе, но осъзнава, че ме е усетил прекалено късно.

Острието на камата грее в очакване и аз я забивам надълбоко в окото му. Оттам веднага бликва лепкава слуз. Звярът надава смразяващ кръвта вой, толкова силен, че би събудил и мъртвец.

Падам по гръб. Надигам глава и виждам, как звярът залита над мен. Опитва се напразно да извади камата от окото си, но лапите му са прекалено големи, а камата — прекалено малка. Могадорианските оръжия действат по начин, който не съм сигурен, че някога ще успее да разбере поради мистичните портали между световете. Камата е също толкова особена, мракът на нощта потича в окото на звяра като завихрящ се ураган, торнадо на смъртта.

Звярът пада безмълвно, след като и последният гигантски черен облак се прелива в черепа му и камата потъва заедно с него. Лапите му увисват от двете му страни. Дланите му започват да треперят. Бурен тремор преминава по цялото му грамадно тяло. Щом конвулсиите спират, звярът се превива напред и се тръшва на земята с гръб, опрян в дърветата. Седи, но все още се извисява на около седем метра над мен. Чува се изстрел, който е толкова близо, че ушите ми ехтят секунди след него. Звярът си поема дълбоко въздух, задържа го, сякаш медитира, и изведнъж избухва, изпръсквайки всичко наоколо с парчета мозък, плът и череп, които веднага се превръщат в пепел и прах.

Гората заглъхва. Обръщам се и поглеждам Бърни Косар, който все още лежи неподвижно на една страна, очите му са затворени. Не мога да преценя дали е жив, или не. Докато го гледам, той отново започва да се трансформира, смалява се до нормалния си размер, но остава безжизнен. Чувам звука на хрущящи листа и счупени клонки наблизо.

Използвам всичката си останала сила само за да повдигна главата си на два сантиметра от земята. Отварям очи и се вирам в неяснотата на нощта, очаквайки да видя Марк Джеймс. Но не той стои над мен. Дъхът ми спира в гърлото. Могъща фигура, неясна заради лунната светлина, която струи над нея. Тогава той прави още една крачка напред, закрива луната и очите ми се разширяват в очакване и ужас.

ГЛАВА 33

Мъглявата картина се прояснява. Насред изтощението, болката и страха на лицето ми се появява усмивка, придружена с чувство на облекчение. Анри. Той хвърля пушката в храстите и пада на коляно до мен. Лицето му е в кръв, ризата и дънките му са раздърпани, по дължината на двете му ръце и по врата му има рани, а освен това забелязвам, че очите му са поразени от онова, което вижда в моите.

— Свърши ли всичко? — питам.

— Шшшт — казва той. — Кажете, намушкаха ли те с някоя от камите си?

— Гърбът ми — казвам.

Той затваря очи и поклаща глава. Посяга в джоба си и изважда един от малките обли камъни, които го видях да взема от Лориенския сандък, преди да излезем от кухните по трудово обучение. Ръцете му треперят.

— Отвори уста — казва той. Той слага един от камъните. — Задръж го под езика си. Не го гълтай.

Вдига ме, сложил ръце под мишниците ми. Стъпвам на крака, а той ме придържа с една ръка, докато запазя равновесие. Обръща ме, за да погледне раната на гърба ми. Усещам лицето си топло. В мен разцъфтява някаква живителна сила, идваща от камъка. Крайниците ми все още ме болят от изтощение, но в мен се е завърнала достатъчно сила, за да функционирам.

— Какво е това?

— Лориенска сол. Ще забави и притъпи въздействието на камата — казва той. — Ще усетиш прилив на енергия, но няма да продължи дълго, а и трябва да се връщаме в училището колкото се може по-бързо.

Камъчето в устата ми е студено и въобще няма вкус на сол — всъщност няма вкус на нищо. Оглеждам себе си от горе до долу и изтръсквам с ръце пепелявите остатъци от поваления звяр.

— Всички ли са добре? — питам.

— Шест беше тежко ранена — казва той. — В момента Сам я носи към пикапа. После ще подкара към училището, за да ни вземе. Затова трябва да се върнем.

— Виждал ли си Сара?

— Не.

— Марк Джеймс беше тук преди малко — казвам. — Мислех, че си с него.

— Не съм го виждал.

Поглеждам зад Анри към кучето.

— Бърни Косар — казвам. Той все още се смалява, люспите изчезват — тъмнокафява, керемидена и черна козина заемат мястото им — връща се във формата, в която го познавам най-отскоро: увиснали уши, къси крачка, дълго тяло. Бигъл със студен, влажен нос, винаги готов да тича.

— Той току-що ми спаси живота. Ти знаеше, нали?

— Разбира се, че знаех.

— Защо не ми каза?

— Защото той те пазеше, когато аз не можех.

— Но как така е тук?

— Беше с нас на кораба.

И в този момент си припомням плюшената играчка, която си играеше с мен. Бил е всъщност Бърни Косар, макар че тогава все още се е казвал Хадли.

Заедно отиваме при кучето. Клякам и прокарвам ръка по козината му.

— Трябва да побързаме — казва Анри отново.

Бърни Косар не помръдва. Гората е жива, гъмжи от сенки, което може да означава само едно, но това не ме интересува. Слагам глава на гръдния кош на кучето. Съвсем слабо чувам *тупкането* на сърцето му. Останала е още някаква искрица живот. Той е покрит с дълбоки рани и разрези, а кръвта му сякаш се стича отвсякъде. Предният му крак е усукан в неестествен ъгъл, счупен е. Но той все още е жив. Вдигам го колкото мога по-внимателно, залюлявам го, сякаш е дете, в ръцете си. Анри ми помага да стана, после бърка в джоба си, взема още едно солено камъче и го пуска в своята уста. Това ме кара да се замисля дали не е говорел за себе си, когато каза, че нямаме време. И двамата се олюляваме. Тогава забелязвам нещо на бедрото на Анри. Рана, която

свети в тъмносиньо през просмукващата се около нея кръв. Той също е бил намушкан от нож на воин. Чудя се дали соленото камъче не е единствената причина той все още да се държи на крака, както и аз.

— Какво стана с пушката? — питам.

— Свършиха ми амунициите.

Излизаме от сечището, не бързаме. Бърни Косар не помръдва в ръцете ми, но усещам, че животът не го е напуснал. Не и засега. Излизаме от гората, изоставяме надвисналите над нас клони и храсти и миризмата на влажни и гниещи листа.

— Мислиш ли, че ще можеш да тичаш? — пита Анри.

— Не — казвам. — Но все пак ще тичам.

До нас достига силна врява, няколко изсумтявания, последвани от дрънченето на вериги.

И тогава чуваме рев, не толкова зловец колкото предишните, но достатъчно мощен, за да разберем, че може да означава само едно: нов звяр.

— Не, сериозно ли! — казва Анри.

Зад нас се прекършват клонки, звукът идва от гората. И двамата с Анри се обръщаме, но гората е прекалено гъста, за да видим каквото и да било. Пускам светлината на лявата си ръка и огрявам с нея между дърветата. Седем или осем воини стоят в началото на гората и щом светлината ми ги докосва, всичките изваждат мечовете си, които оживяват и в същия миг заблестяват в различни цветове.

— Не! — изкрещява Анри. — Не използвай заветите си; това ще те направи по-слаб.

Но вече е твърде късно. Веднага изключвам светлината. Световъртежът и слабостта ми се завръщат, после и болката. Задържам дъха си и изчаквам воините да ни атакуват. Но те не го правят. Нищо не се чува, освен недвусмисления шум от боричкане, което се случва точно пред нас. А зад гърбовете ни изригва врява от викове. Обръщам се, за да погледна. Воините започват да се перчат с мечовете си. Един от тях се изсмихва самоуверено. Те деветимата, въоръжени и кипящи от енергия, срещу нас тримата — разбити, съсипани и въоръжени единствено с храбростта си. Звярът от едната страна, воините — от другата. Това е изборът, пред който сме изправени сега.

Анри изглежда спокоен. Вади две камъчета от джоба си и ми ги подава.

— Последните две — казва той, а гласът му трепери, сякаш са му били нужни огромни усилия само за да проговори.

Лапвам новото камъче и го заравям под езика си, въпреки че ми е останала малка част от предишното. В мен се вливат нови сили.

— Какво мислиш? — пита той.

Обградени сме. Анри, Бърни Косар и аз сме единствените останали. Шест е зле ранена и Сам я носи. Марк беше тук допреди малко, но е изчезнал някъде. И остава Сара, за която се моля да е скрита на сигурно място в училището, разположено на сто и шестдесет метра от нас. Поемам дълбоко въздух и приемам неизбежното.

— Не че има някакво значение, Анри — казвам и го поглеждам. — Но училището е пред нас и скоро там ще бъде и Сам.

И тогава това, което той прави, ме сварва неподготвен. Усмива се. Протяга ръка и стисва рамото ми. Очите му са уморени и червени, но в тях виждам облекчение, някаква ведрина, сякаш знае, че всичко ще приключи скоро.

— Направихме всичко по силите си. И каквото е сторено, е сторено. Но аз съм дяволски горд с теб — казва той. — Днес ти се справи невероятно. Винаги съм знаел, че можеш. Никога не съм се съмнявал и за миг.

Навеждам глава. Не искам да ме види как плача. Притискам кучето. За пръв път, откакто го вдигнах, то проявява леки признаци на живот, надига глава точно толкова, колкото да ме близне по бузата. Предава ми една дума, само една, сякаш това е всичко, което му позволяват силите. *Смелост*, казва то.

Вдигам глава. Анри пристъпва напред и ме прегръща. Затварям очи и заравям лице във врата му. Той все още трепери, тялото му е слабо и нестабилно в ръцете ми. Сигурен съм, че и моето не е по-силно. *Значи, това е*, мисля си аз. С високо вдигнати глави ние тръгваме през полето към съдбата, която ни очаква там, каквато и да е тя. Поне в това има достойнство.

— Справи се дяволски добре — казва той.

Отварям очи. Над рамото му виждам, че воините вече са близо, на около шест метра. Спрели са. Един от тях държи кама, която пулсира в сребристо и сиво. Воинът я хвърля във въздуха, хваща я и я мята към гърба на Анри. Аз вдигам ръка, отклонявам я и тя прелита на

тридесет сантиметра от него. Силата ми ме напуска почти веднага, въпреки че камъчето се е разтворило до половината.

Анри поема свободната ми ръка и я издърпва над рамото си, а с дясната ме подхваща през кръста. Тръгваме напред със залитане. Вече виждаме звяра, който се извисява по средата на игрището пред нас. Могадорианците ни следват. Може би са любопитни да видят звяра в действие, да го видят как убива. Всяка моя крачка изисква повече усилия от предишната. Сърцето ми блъска в гърдите. Смъртта предстои и това ме ужасява. Но Анри е тук. Както и Бърни Косар. Щастлив съм, че няма да я посрещна сам. Няколко воители стоят откъм страната на звяра. Дори да можехме да минем покрай него, щяхме да попаднем право на тях, които чакат с извадени мечове.

Нямаме избор. Стигаме полето и очаквам всеки момент звярът да ни се нахвърли. Но нищо не се случва. Щом стигаме на четири метра от него, спираме. Стоим и се подпираме един на друг за опора.

Звярът е наполовина по-малък от предишния, но все пак е достатъчно голям да ни избие всичките, без да си дава много зор. Бледа, почти прозрачна кожа, опъната по изпъкнали ребра и възлести стави. Разнообразни розовеникави белези по лапите и хълбоците му. Бели, незрящи очи. Той премества тежестта си и се навежда, после люшва глава към земята, за да подуши това, което очите му не могат да видят. Усеща ни пред себе си. Изръмжава тихо. Не долавям и частица от гнева и злобата, които другите зверове излъчваха, никаква жажда за кръв и смърт. Има някаква нотка на страх, на тъга. Отварям се за него. Виждам картини на мъчение и глад. Виждам звяра, затворен тук на Земята за цял живот, влажна пещера, където почти не достига светлина. Нощем трепери, за да се стопли, постоянно му е студено и мокро. Виждам как могадорианците насъскват зверовете един срещу друг, насилват ги да се бият, за да се научат, за да станат по-силни и зли.

Анри ме пуска. Повече не мога да нося Бърни Косар. Поставям го внимателно на тревата в краката си. От няколко минути насам не усещам никакво движение у него и не знам дали още е жив. Правя крачка напред и падам на колене. Воините се разкрещяват около нас. Не разбирам езика им, но по тона им разбирам, че са нетърпеливи. Един замахва с меча си и едва не ме уцелва с кама, бяла светкавица, която профучава и разкъсва предницата на блузата ми. Оставам на

колене и поглеждам нагоре към надвисналия над мен звяр. Изстрелват нещо, но то прелита над главите ни. Предупредителен изстрел, който трябва да подтикне звяра към действие. Той се разтреперва. Втора кама се стрелва по въздуха и го уцелва по лявата лапа. Той надига глава и изревава от болка.

Съжалявам, опитвам се да му кажа. Съжалявам за живота, който са те накарали да живееш. Постъпили са несправедливо с теб. Нито едно живо същество не заслужава подобно отношение. Накарали са те да изтърпиш ада, изтръгнали са те от планетата ти, за да се бориш във война, която не е твоя. Бит, измъчван и оставен да гладува. Вината за всичката болка и мъка, която си изтърпял, е тяхна. Ти и аз споделяме връзка. Тези чудовища навредиха и на двамата ни.

С всички сили се опитвам да му предам моите собствени картини, нещата, които аз съм видял и почувствал. Звярът не извърща поглед. Моите мисли до някаква степен стигат до него. Показвам му Лориен, безкрайния океан и гъстите гори, тревистите хълмове, гъмжащи от живот и енергия. Животни, които пият от студените сини води. Горд народ, удовлетворен, че ще изживее дните си в хармония. Показвам му ада, който последва, убийството на мъже, жени и деца. Могадорианците. Студенокръвни убийци. Жестоки убийци, унищожавачи всичко по пътя си заради своята безразсъдност и жалки вярвания. Унищожават дори собствената си планета. Къде свършва всичко това? Показвам му Сара, показвам му всяко чувство, което съм изпитал с нея. Щастие и блаженство, това усещам с нея. И това е болката, която изпитвам сега, защото трябва да се разделя с нея само и единствено заради тях. Помогни ми, казвам му. Помогни ми да спра убийствата и клането. Нека се бием заедно. Останало ми е толкова малко, но ако бъдеш с мен, аз ще бъда с теб.

Звярът надига глава към небето и изревава. Рев, който е и продължителен, и дълбок. Могадорианците усещат какво става и са видели достатъчно. Оръжията им започват да стрелят. Поглеждам към тях и виждам, че едно от оръдията е насочено право към мен. Стреля и бялата смърт се спуска напред, но звярът навреме навежда глава и сам поема удара. Лицето му се изкривява от болка, стисва здраво очи, но почти веднага след това ги отваря. Този път виждам гнева.

Падам по лице на земята. Нещо ме докосва, но не виждам какво. Анри изкрещява от болка и бива запратен на девет метра от мен, тялото му лежи в калта по гръб, дими. Нямам представа какво го е уцелило. Нещо голямо и смъртоносно. Обладава ме паника и страх. *Не Анри, мисля си. Само не Анри.*

Звярът замахва силно, помита няколко воини и усмирява много от оръжията им. Още един рев. Поглеждам нагоре и виждам, че очите на звяра са станали червени, пламнали от ярост. Възмездие. Бунт. Хвърля ми бърз поглед и се изстрелва напред, за да догони поробителите си. Просветват оръжия, но много от тях бързо биват заглушени. *Убий ги всичките, мисля си. Бий се с достойнство и чест и дано ги избиеш до един.*

Надигам глава. Бърни Косар лежи неподвижен в тревата. Анри, на девет метра от мен, също не мърда. Слагам ръка в тревата и се тегля напред, през игрището, сантиметър по сантиметър, влача се към Анри. Когато стигам до него, очите му са притворени; всяка глътка въздух е борба. Кървави дири се спускат от носа и устата му. Вземам го в ръце и го издърпвам в скута си. Тялото му е слабо и нестабилно и усещам, че умира. Очите му се отварят треперливо. Поглежда ме, вдига ръка и я притиска към бузата ми. В момента, в който го прави, аз се разплаквам.

— Тук съм — казвам.

Той се опитва да се усмихне.

— Толкова съжалявам, Анри — казвам. — Толкова съжалявам. Трябваше да напуснем, когато поиска.

— Шшшт — казва той. — Не е твоя вината.

— Извинявай — казвам между хлипанията си.

— Ти се справи прекрасно — прошепва той. — Справи се толкова прекрасно. Винаги съм знаел, че можеш.

— Трябва да стигнем до училището — казвам. — Сам може да е там.

— Чуй ме, Джон. Всичко — казва той, — всичко, което трябва да знаеш, е в сандъка. Писмото.

— Това не е краят. Все още можем да стигнем.

Усещам, че си отива. Разтърсвам го. Очите му се отварят с неохота. От устата му се стича струйка кръв.

— Идването ни тук, в Парадайс, това не беше случайност.

Не знам за какво говори.

— Прочети писмото.

— Анри — казвам и посягам надолу, за да избърша кръвта от брадичката му.

Той ме поглежда в очите.

— Ти си заветът на Лориен, Джон. Ти и останалите. Единствената надежда, останала на планетата. Тайните... — казва той, но се разтърсва от пристъп на кашлица. Още кръв. Очите му отново се затварят. — Сандъкът, Джон.

Придърпвам го още по-силно към себе си, прегръщам го. Тялото му се отпуска. Дишането му е толкова повърхностно, че едва ли въобще може да се нарече дишане.

— Ще успеем да се върнем заедно, Анри. Аз и ти, обещавам ти — казвам аз и затварям очи.

— Бъди силен — казва той и леко се закашля, но се опитва да говори през хриповете. — Тази война... Можем да спечелим... Намери останалите... Шест... Силата на... — казва той и заглъхва.

Опитвам се да се изправа заедно с него на ръце, но нищо не ми е останало, едва намирам сили да дишам. В далечината чувам рева на звяра. Все още стрелят оръдия, чиито светлини и звуци ехтят над стадиона, но с всяка изминала минута се чуват все по-малко от тях, докато не остава само един. Отпускам Анри. Слагам ръка на бузата му, той отваря очи и аз разбирам, че ме поглежда за последен път. Поема си глътка въздух и издиша, а после бавно затваря очи.

— Не бих пропуснал и секунда от това, хлапе. Не и за целия Лориен. Не и за целия проклет свят — казва той и щом последната дума напуска устата му, знам, че си е отишъл. Притискам го с ръце, треперя, плача, докато ме обземат безнадеждност и отчаяние. Ръката му пада безжизнено на тревата. Хващам главата му с длани и я притискам към гърдите си, люлеейки го напред-назад, и рева както никога досега не съм ревал. Амулетът на врата ми засиява в синьо, само за миг натежава, а после избледнява до нормалното си състояние.

Седя в тревата и държа Анри, докато заглъхва и последният топ. Болката напуска собственото ми тяло и със студа на нощта усещам как аз самият започвам да изчезвам. Луната и звездите светят над нас. Чувам кикотене, понесено от вятъра. Ушите ми се настройват да го чуят. Обръщам глава. Замаян и с размазан поглед виждам на девет

метра от себе си разузнавач. Дълъг шлифер, шапка, спусната над очите. Сваля шлифера, маха шапката и разкрива бледа, плешива глава. Посяга към задницата на колана си и вади ловен нож, чието острие е поне тридесет сантиметра дълго. Затварям очи. Вече не ме интересува. Дрезгавото дишане на разузнавача се приближава на три метра от мен, на метър и половина. После стъпките спират. Скаутът изсумтява от болка и започва да се дави.

Отварям очи, разузнавачът е толкова близо, че мога да го помириша. Ножът пада от ръката му, а там, в гръдния му кош, където, предполагам, би трябвало да се намира сърцето му, стърчи дръжката на касапски нож.

Ножът е издърпан. Разузнавачът пада на колене, рухва настрани и експлодира в облак пепел. Зад него с нож в треперещата си дясна ръка и сълзи в очите стои Сара. Тя пуска ножа, спуска се към мен и ме прегръща, докато аз прегръщам Анри. Държа Анри, докато собствената ми глава се отпуска и светът избледнява в съвършена празнота. Равносметката от войната: училището е разрушено, дърветата са повалени, тревата на игрището е осеяна с купчини пепел, а аз продължавам да прегръщам Анри. И Сара ме прегръща мен.

ГЛАВА 34

Проблясват картини и всяка от тях носи своята тъга или усмивка. Понякога и двете. В най-лошия случай е непрогледно и заслепяващо черно, а в най-добрия — щастие, толкова ярко, че очите те заболяват да го гледаш как идва и си отива, непрестанно превключвано като някакъв невидим прожектор от безплътна ръка. Една картина, след това друга. Кухото щракване на obtуратора. Сега спри. Задръж кадъра. Откъсни го, притисни го до себе си и бъди проклет за това, което виждаш. Анри винаги казваше: цената на един спомен е тъгата, която той носи.

Топъл летен ден в студената трева, слънцето е високо в безоблачното небе. Въздухът приижда от океана, носи свежестта му. Един мъж отива до къщата с куфарче в ръка. Млад мъж, с късо подстригана кафява коса, току-що избръснат, облечен спортно. Личи някаква нервност в начина, по който прехвърля куфарчето си от едната в другата ръка, и в тънкия слой пот, който покрива челото му. Чука на вратата. Дядо ми отговаря, отваря вратата, за да влезе мъжът, и я затваря след него. Продължавам да лудувам из двора. Хадли променя формата си, лети, заляга, напада. Боричкаме се един с друг и се смеем, докато не започва да ни боли. Денят преминава както само времето в ръцете на дете може — в безразсъдната всеотдайност на всесилието на детството, на неговата невинност.

Минават петнадесет минути. Може би по-малко. На тази възраст един ден може да премине като цяла вечност. Вратата се отваря и затваря. Вдигам поглед. Дядо ми стои до мъжа, когото видях да се приближава, и двамата са свели поглед към мен.

— Искам да ти представя един човек — казва той.

Вдигам се от тревата и пляскам с ръце, за да изтръскам калта.

— Това е Брендън — казва дядо ми. — Той е твоят сепан. Знаеш ли какво означава това?

Поклащам глава. Брендън. Това беше името му. След всички тези години да си припомня чак сега!

— Означава, че отсега нататък ще прекарва много време с теб. Двамата заедно; означава, че сте свързани. Определени сте един за друг. Разбираш ли?

Кимвам, отивам до мъжа и му подавам ръка, както много пъти съм виждал възрастните да правят. Мъжът се усмихва и пада на коляно. Взема малката ми длан в своята дясна ръка и затваря пръстите си около нея.

— Приятно ми е да се запознаем, господине — казвам.

Ярки, нежни очи, пълни с живот, поглеждат в моите, сякаш ми дават обет, връзка, но аз съм прекалено малък, за да знам какво означава този обет или връзка.

Той кимва и слага лявата си ръка върху дясната, а моята миниатюрна ръка се изгубва някъде по средата. Кима ми, все още усмихнат.

— Мило мое дете — казва той, — удоволствието е изцяло мое.

* * *

Изведнъж се събуждам. Лежа по гръб. Сърцето ми препуска и аз се задъхвам, сякаш съм тичал. Очите ми остават затворени, но по дългите сенки и свежестта на въздуха в стаята мога да позная, че слънцето е изгряло току-що. Болката се завръща, крайниците ми все още тежат. С болката идва и друга болка, много по-силна, от каквото и да е физическа злополука, която би могла да ме сполети: споменът за изминалите часове.

Поемам си дълбоко въздух и издишам. Една-единствена сълза се търкулва надолу по бузата ми. Държа очите си затворени. Безумна надежда, че ако аз не открия деня, и денят няма да ме открие, че случилото се през нощта ще се отмени. Тялото ми трепери, тихият плач се разраства в силен. Клатя глава, докато осъзнавам всичко. Знам, че Анри е мъртъв и че цялата надежда на света няма да промени това.

Усещам раздвижване до себе си. Напрягам се, опитвам се да остана неподвижен, за да не ме забележат. Някаква ръка се пресяга и докосва лицето ми. Нежен допир, изпълнен с любов. Очите ми се отварят и се настройват на светлината на утрото, докато осъзнавам, че виждам тавана на чужда стая. Нямам представа къде съм, нито как съм

се озовал тук. Сара седи до мен. Слага ръка на лицето ми и с палец проследява веждата ми. Навежда се и ме целува — нежна, бавна целувка, която бих затворил в бутилка, за да запазя завинаги. Тя се отдръпва, а аз вдишвам дълбоко, затварям очи и я целувам по челото.

— Къде сме? — питам.

— В хотел на петдесет километра от Парадайс.

— Как се озовах тук?

— Сам ни докара — отговаря тя.

— Имам предвид от училището. Какво се случи? Спомням си, че снощи беше с мен, но нататък не помня нищо — казвам. — Изглежда ми почти като сън.

— Чаках с теб на полето, докато не се появи Марк. Той те пренесе до пикала на Сам. Не можех повече да се крия. Побърквах се да стоя в училището, без да знам какво се случва навън. А и имах чувството, че мога да помогна някак.

— Определено помогна — казвам. — Спаси ми живота.

— Убих извънземно — казва тя, сякаш все още не е осъзнала този факт.

Тя ме прегръща, ръката ѝ подхваща главата ми откъм тила. Опитвам се да седна. Успявам да стигна до половината със собствени сили, а нататък ми помага Сара, като внимателно подкрепя гърба ми, без да докосва прободната рана. Прехвърлям краката си над ръба на леглото и се пресягам надолу, за да опипам белезите около глезена си, преброявам ги с връхчетата на пръстите си. Все още са само три и така разбирам, че Шест е оцеляла. Вече бях приел съдбата да прекарам остатъка от живота си в самота, да бъда странстващ скитник, който няма къде да отиде. Но няма да съм сам. Шест все още е тук, все още е с мен, моята връзка с един отминал свят.

— Шест добре ли е?

— Да — казва тя. — Прободоха я и я простреляха, но изглежда, че сега е добре. Не мисля, че щеше да оцелее, ако Сам не я беше пренесъл до пикапа.

— Къде е?

— В съседната стая със Сам и Марк.

Изправям се. Болката в мускулите и ставите ме спира, целият съм схванат и всичко ме боли. Облечен съм в чиста тениска и

боксьорски гащета. Кожата ми е свежа и ухае на сапун. Раните ми са почистени и превързани, някои от тях са защити.

— Ти ли направи всичко това? — питам аз.

— Общо взето. Шевовете бяха трудни. Имахме за пример само тези, които Анри ти беше направил на главата. Сам помогна.

Поглеждам към Сара, която седи на леглото с крака, прибрани под нея. Нещо друго привлича вниманието ми, малко тяло, което се размърдва под одеялото в края на леглото. Напрягам се, а в съзнанието ми се завръщат невестулките, които фучаха из физкултурния салон. Сара вижда какво гледам и се усмихва. Пропълзява на ръце и крака до края на леглото.

— Тук има някой, който иска да ти каже здрасти — казва тя, хваща ъгъла на одеялото и нежно го отгръща, за да ми покаже непробудно заспалия Бърни Косар. По дължината на предния му крак е сложена метална шина, а тялото му е покрито с рани и разрези, които като моите са почистени и вече заздравяват. Очите му се отварят бавно и се фокусират, очи, обрамчени в червено, пълни с умора. Главата му остава на леглото, но опашката му се размахва леко и нежно затупква по матрака.

— Бърни — казвам аз и падам на колене пред него. Внимателно слагам ръка на главата му. Не мога да спра да се усмихвам, а в очите ми напират сълзи. Малкото му тяло се е свиело на кълбо, главата му се е облегла на предните му лапи, очите му ме наблюдават, белязани и ранени от битката, но все още тук, за да разкажат историята си.

— Бърни Косар, ти оживя. Дължа ти живота си — казвам аз и го целувам по главата.

Сара прокарва ръка по гърба му.

— Занесох го до пикапа, докато Марк те носеше.

— Марк. Съжалявам, че съм се усъмнил и за миг в него — казвам аз.

Тя повдига едно от ушите на Бърни Косар. Той се обръща, подушва ръката ѝ и я близва.

— Значи, вярно ли е това, което казва Марк, че Бърни Косар е станал десет метра и е убил звяр, почти двойно по-голям от него?

Усмихвам се.

— Звяр, тройно по-голям от него.

Бърни Косар ме поглежда. *Лъжец*, казва той. Поглеждам надолу и му смигвам. Изправям се отново и се обръщам към Сара.

— Всичко това... — казвам. — Всичко това се случи толкова бързо. Как го приемаш?

Тя кимва.

— Да приемам какво? Това, че съм се влюбила в извънземно, за което разбрах преди около три дена, а после попаднах наскоро война? Да, приемам го съвсем добре.

Усмиввам й се.

— Ти си ангел.

— Не — казва тя — аз съм просто едно лудо влюбено момиче.

Тя става от леглото, обгръща ме с ръце и двамата оставаме прегърнати по средата на стаята.

— Ти наистина трябва да напуснеш, нали?

Кимвам.

Тя си поема дълбоко въздух и издиша пресекливо, насилвайки се да не плаче. Тези двадесет и четири часа донесоха повече сълзи, отколкото съм виждал през целия си живот.

— Не знам къде трябва да стигнеш или какво трябва да направиш, но ще те чакам, Джон. Всяка частица от моето сърце ти принадлежи, независимо дали го желаеш, или не.

Притискам я към себе си.

— И моето принадлежи на теб — казвам.

* * *

Минавам през стаята. Отгоре на бюрото са Лориенският сандък, три опаковани раници, компютърът на Анри и всичките пари, които последния път изтегли от банката. Вероятно Сара е спасила сандъка от кабинета по трудово. Слагам ръка върху него. *Всички тайни*, бе казал той. *Всичките се пазят вътре*. След време ще го отворя и ще ги открия, но сега не му е времето. И какво имаше предвид с това за Парадайс, че идването ни не е било случайно?

— Събра ли ми багажа? — питам Сара, която стои зад мен.

— Да, и това вероятно беше най-трудното нещо, което някога ми се е налагало да правя.

Вдигам раницата от бюрото. Под нея има кафяв плик с моето име, изписано на лицевата му страна.

— Какво е това? — питам.

— Не знам. Намерих го в стаята на Анри. От училището отидохме направо там и взехме каквото можахме. После дойдохме тук.

Отварям плика и изваждам съдържанието му. Всичките документи, които Анри ми бе направил: удостоверения за раждане, карти за социални осигуровки, кредитни карти и т.н. Преброявам ги. Седемнадесет различни самоличности, седемнадесет различни възрасти. Най-отпред има лепящо листче с почерка на Анри. На него пише: „За всеки случай“. След последния лист има още един запечатан плик, на който Анри е написал името ми. Писмо, вероятно онова, за което говореше, преди да умре. Нямам сили да го прочета сега.

* * *

Поглеждам през прозореца на хотелската стая. От ниските сиви облаци над нас се сипе лек снежец. Едва ли ще се задържи, земята е прекалено топла. Колата на Сара и синият пикап на бащата на Сам са паркирани на площадката един до друг. Докато стоя и ги гледам, на вратата се почуква. Сара я отваря и в стаята влизат Сам и Марк. Шест куцука зад тях. Сам ме прегръща, изказва ми съболезнования.

— Благодаря ти — казвам аз.

— Как се чувстваш? — пита Шест. Вече не носи костюма, а дънките, с които я видях за пръв път, и една от фланелите на Анри.

Свивам рамене.

— Добре съм. Боли ме и съм се схванал. Тялото ми тежи.

— Тежестта е заради камата. Постепенно обаче ще изчезне.

— Много зле ли те намушкаха? — питам.

Тя си вдига блузата и ми показва рана от предната си страна, а после другата откъм гърба. Като цяло била намушкана три пъти миналата нощ, ако не броим различните разрези по останалата част от тялото ѝ или огнестрелната рана, която бе оставила дълбока дупка в дясното ѝ бедро и макар сега да бе здраво увита в марля и лейкопласт, бе причината за накуцването ѝ. Казва ми, че сме се върнали прекалено

късно, за да подејства лечебната сила на камъка. Удивлява ме фактът, че тя въобще е жива.

Сам и Марк носят дрехите си от предния ден; и двамата са мръсни и покрити с кал, примесена с петна от кръв. И двамата са с натезали клепащи, сякаш сънят все още им предстои. Марк стои зад Сам, докато премества тежестта си от крак на крак с неудобство.

— Сам, никога не съм се съмнявал, че си машина за разрушение — казвам аз.

Той се размива неуверено.

— Добре ли си?

— Да, добре съм — казвам. — Ами ти?

— Справям се.

Поглеждам над рамото му към Марк.

— Сара ми каза, че снощи си ме изнесъл от игрището.

Марк свива рамене.

— Радвам се, че помогнах.

— Ти ми спаси живота, Марк.

Той ме поглежда в очите.

— Мисля, че снощи всеки един от нас спаси някого в някакъв момент. Какво да говорим, Шест ме спаси мен на три пъти. А в събота ти спаси двете ми кучета. Мисля, че сме квит.

Някак си успявам да се усмихна.

— Звучи разумно — казвам. — Просто се радвам да разбера, че не си тъпанарят, за който те мислех.

Той се подсмива.

— Абе, ако знаех, че си извънземно и можеш да ми сриташ задника, когато си пожелаеш, може би щях да съм малко по-мил с теб първия ден.

Шест прекосява стаята и вижда раниците ми на бюрото.

— Наистина трябва да тръгваме — казва тя и ме поглежда с доловима загриженост, а чертите ѝ омекват. — Остана само едно недовършено нещо. Не бяхме сигурни какво ще искаш да направим.

Кимвам. Няма нужда да питам, за да знам за какво говори. Поглеждам към Сара. Ще се случи много по-рано, отколкото очаквах. Стомахът ми се преобръща. Чувствам се, сякаш ще повърна. Сара се пресяга и ме хваща за ръката.

— Къде е той?

Земята е влажна от топящия се сняг. Държа ръката на Сара в своята, докато мълчаливо минаваме през гората, на километър и половина от хотела. Сам и Марк ни водят, като следват калните стъпки, които са оставили няколко часа по-рано. Пред нас виждам малко сечище, в средата на което е положено тялото на Анри върху широка дъска. Увит е в сивото одеяло, издърпано от леглото му. Отивам при него. Сара ме следва и слага ръка на рамото ми. Останалите стоят зад мен. Дърпам надолу одеялото, за да го видя. Очите му са затворени, лицето му е пепелявосиво, а устните му са сини от студа. Целувам го по челото.

— Какво искаш да правиш, Джон? — пита Шест. — Ако искаш, можем да го заровим. Можем и да го кремираме.

— Как можем да го кремираме?

— Мога да създам огън.

— Мислех, че можеш да управляваш само времето.

— Не времето. Природните стихии.

Поглеждам към нежното ѝ лице, на което е изписана загриженост, но и притеснение, защото трябва да тръгнем, преди да пристигнат подкрепления. Не отговарям. Поглеждам настрана, прегръщам Анри за последен път с лице, близо до неговото, и се изгубвам в мъката си.

— Толкова съжалявам, Анри — прошепвам в ухото му. Затварям очи. — Обичам те. И аз не бих пропуснал и секунда от всичко това. За нищо на света — прошепвам. — Ще те върна. Някак ще те върна на Лориен. Винаги сме се шегували за това, но ти наистина беше моят баща, най-добрият баща, който бих могъл да си пожелаая. Никога няма да те забравя, нито за минута, докато съм жив. Обичам те, Анри. Винаги съм те обичал.

Пускам го, дръпвам обратно одеялото върху лицето му и го полагам внимателно на дъската. Изправям се и прегръщам Сара. Тя не ме пуска, докато не спирам да плача. Изтривам сълзите с опакото на ръката си и кимвам към Шест.

Сам ми помага да махна клонките и листата и след това слагаме тялото на Анри на земята, така че да не смесим пепелта на Анри с

нищо друго. Сам запалва ръба на одеялото, а оттам Шест разпалва огъня. Гледаме го как гори, очите на никого не остават сухи. Дори Марк плаче. Никой не изрича и дума. Когато пламъците изгасват, събирам пепелта в металната кутия от кафе, която Марк бе достатъчно предвидлив да донесе от хотела. Ще намеря нещо по-добро веднага щом спрем. На връщане слагам кутията върху таблото на пикапа на Сам. Утеха ми е да знам, че Анри все пак ще пътува с нас и ще бди над пътя, докато напускаме поредния град, както двамата сме правили толкова много пъти досега.

Натоварваме вещите си отзад на пикапа. Наред с нещата на Шест и моите Сам е сложил и две свои раници. Това ме обърква отначало, но после разбирам, че с Шест вече са се разбрали той да дойде с нас. А това ме радва. Със Сара се връщаме в хотелската стая. В момента, в който се тръшва вратата, тя хваща ръката ми и ме обръща към себе си.

— Разбиваш ми сърцето — казва тя. — Точно сега искам да съм силна заради теб, но мисълта, че напускаш, ме убива.

Целувам я по главата.

— А моето сърце е вече разбито — казвам аз. — Веднага щом се установя, ще ти пиша. И ще направя всичко възможно да ти се обаждам, когато съм сигурен, че е безопасно.

Шест си подава главата от вратата.

— Наистина трябва да тръгваме — казва тя.

Кимвам. Тя затваря вратата. Сара вдига лице към моето и се целуваме, докато стоим там, в хотелската стая. Мисълта, че могадорианците може да се върнат, преди да сме тръгнали, и че с това отново ще застраша живота ѝ, е единственият източник на сила, който мога да намеря. Иначе бих се сринал. Иначе бих останал завинаги.

Бърни Косар все още лежи и чака в края на леглото. Започва да маха с опашка, когато го вземам внимателно в ръце и го отнасям в пикапа. Шест пали двигателя и го оставя на нулева. Обръщам се, поглеждам хотела и ми става мъчно, понеже това не е къщата, а за нея знам, че никога повече няма да я видя. Нейните белещи се дъски, счупени прозорци, черни шинди, изметнати от прекомерното излагане на слънце и дъжд. Прилича на рай, казах веднъж на Анри. Но това повече няма да бъде истина. Това е изгубеният рай.

Обръщам се и кимвам на Шест. Тя се качва в пикапа, затваря вратата и чака.

Сам и Марк си стисват ръцете, но не чувам какво си казват. Сам се покатерва в пикапа и ме чака заедно с Шест. Стискам ръката на Марк.

— Дълга ти повече, отколкото някога бих могъл да изплатя — казвам на Марк.

— Нищо не ми дължиш — отговаря той.

— Не е вярно — казвам. — Някой ден.

Извърщам поглед. Усещам как искам да се срина под мъката на заминаването. Цялата ми решимост виси на опърпана връв, готова да се скъса.

Кимвам.

— Ще се видим отново някой ден.

— Пази се.

Вдигам Сара на ръце и я притискам силно към себе си. Не искам никога да я пусна.

— Ще се върна при теб — казвам аз. — Обещавам ти, дори да е последното нещо, което ще направя, ще се върна при теб.

Лицето ѝ е заровено във врата ми. Тя кимва.

— Ще броя минутите, докато дойдеш — отговаря тя.

Една последна целувка. Оставям я да стъпи на земята и отварям вратата на пикапа. Очите ми не изпускат нейните. Тя покрива устата и носа си с ръце, притиснати една до друга, никой от нас не може да откъсне поглед. Затварям вратата. Шест превключва на задна и потегля от площадката, спира и включва на преден ход. Марк и Сара отиват до края на площадката, за да ни гледат, докато се отдалечаваме по пътя от двете страни на лицето на Сара се стичат сълзи. Обръщам се на седалката си и гледам през задното стъкло. Вдигам ръка, за да помахам, и Марк ми отвърща, а Сара остава неподвижна. Гледам я, докато мога, как се смалява — едно неразлично петънце, което избледнява в далечината. Пикапът забавя скорост, завива и двамата изчезват от поглед. Обръщам се напред и гледам как покрай нас преминават полетата, затварям очи, представям си лицето на Сара и се усмихвам. *Ще бъдем заедно, казвам ѝ. И докато не дойде този ден, ти ще бъдеш в сърцето ми и във всяка моя мисъл.*

Бърни Косар надига глава и я полага в скута ми, а аз слагам ръка на гърба му. Пикапът лети по пътя, отиваме на юг. Четиримата заедно пътуваме към следващия град. Където и да е той.

Издание:

Питакъс Лор

Аз съм номер четири

Американска. Първо издание

Превод Лилия Трендафилова

Редактор Кристин Димитрова

Коректор Нели Германова

Художник на корицата Стефан Касъров

ИК „Колибри“

ISBN: 978-954-529-846-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.